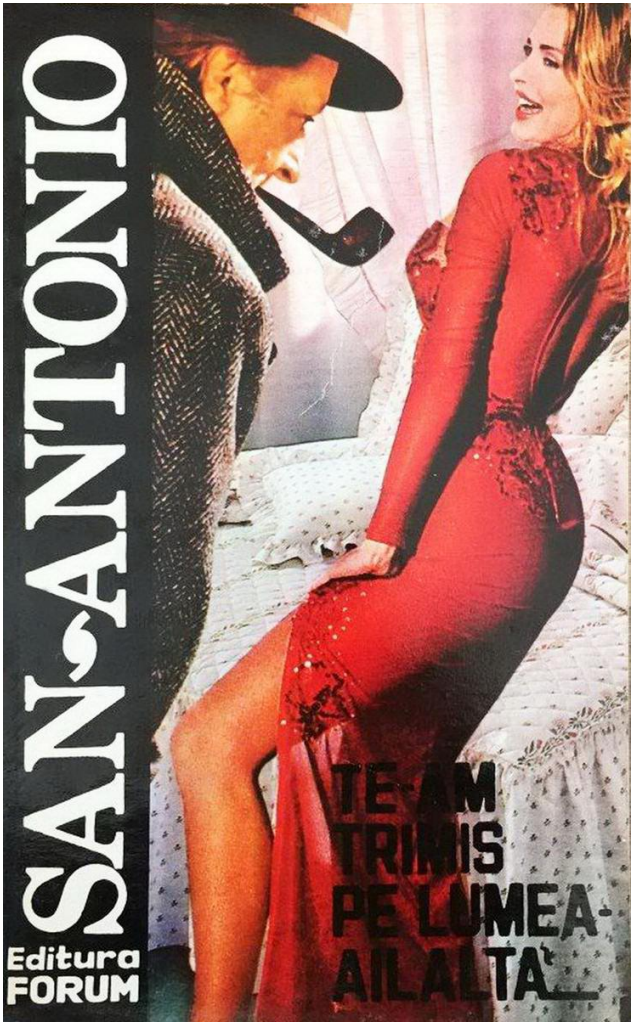

I.S.B.N. 973 – 9065 – 68 – 6
Editura FORUM – Bucureşti

CAPITOLUL I

Félicie n-a mai fost niciodată la aşa o serbare.

Se împlinea totuşi un fişic de ani de când îi tot făgăduiam că o duc la Gala Poliţiei din arondismentul XXII. E genul de mic eveniment extramonden care face frumuseţea vieţii pariziene.

În sfârşit, de data asta m-am putut descurca să-mi iau liber, şi scumpa mea mamă şi-a comandat la croitoreasă o rochie de nu se poate mai distinsă, cu trei gulere suprapuse şi un jabou de dantelă pe lângă care cel al amicului Ludovic Paişpe semăna cu un săculeţ de copil de grădiniţă săptămânală.

Mă credeţi ori nu, dar buna mea Félicie a împins îndrăzneala destrăbălării până la a-şi trage un nor de pudră peste mutrişoară. Şi pe urmă, fiindcă ţine la standingul moştenitorului direct, şi-a legat în jurul gâtului o panglică de catifea care-i dă înfăţişarea unei bătrâne marchize.

Pe scurt, e o zi mare. Spectacolul are loc în sala de festivităţi, sub înaltul patronaj al băiatului vărului fratelui mai mare al prefectului poliţiei şi cu participarea domnului Stanislas Kelbomek[1] de la legaţia Poloniei, a viceamiralului Kichi-Duho-Duma[2] şi a lui sir John Malfringuay[3] vice-supercancelar al ordinelor reunite ale Jaretierei şi Corsetului Scandal.

Remarcaţi-i în asistenţă pe comandantul gardienilor publici din arondisment, o delegaţie a săpătorilor-pompieri din Maisons-Laffitte (a căror deviză este „Vă săpăm fără reproş") ca şi un trimis de la „Micul Ecou al Modei". Programul e de calitate. Judecaţi singuri: l-am audiat pentru început pe brigadierul Contradans, bariton cu combustibil solid, recitând „Peneş Copoiul" apoi zicându-ne, de inimă albastră, „Curcan sunt, curcan îmi zice" şi „Sticlete, pasăre grasă, ce-mi caţi tu la noi acasă", iar acum corul micilor cântăreţi de la Dubari ne ciripeşte: „Deschide, deschide cătuşa".

— Copiii aceştia au o voce atât de pură! îmi şopteşte Félicie.

Aşteptăm o a doua boncăluire a micilor virtuoşi, când difuzorul se apucă să vocifereze:

— Comisarul San-Antonio e chemat de urgenţă la vestiar!

Ce ziceaţi despre mizerie? Biata Félicie e gata să se stranguleze

---

[1] Quel beau mec – ce nene frumos (n.t.)

[2] Qui chie du haut du mât – cine se spârcâie din vârful catargului

[3] Mal fringue – prost îmţolit (n.t.).

cu panglica de catifea. Şi-mi aruncă o privire uluită.

— Aşteaptă-mă, îi suflu, vreau să văd care e chestia.

Şi mă ridic, sub privirile admirative ale asistenţei, în vreme ce micii cântăreţi intonează „Doi ochi albaştri".

Urc pe culoarul dintre scaune până la ieşire (care ieşire foloseşte şi drept intrare când vii din sens invers) şi mă pomenesc în ceea ce organizatorii numesc pompos vestiar şi care de obicei serveşte drept remiză ambulanţei municipale. Hangarul a fost împodobit cu ghirlande bălţate şi în el s-a ridicat un stand unde nevestele şi fetele gardienilor publici numerotează pardesie sau servesc Verigoud de lămâie., şi pe cine văd rezemat de stand dar indiferent la băuturile conţinute de acesta? Pe amicul şi colaboratorul meu Bérurier, în carne şi, la o adică, şi în oase. Grasul e într-un hal fără hal. Nu s-a mai bărbierit de trei zile, şi capcana macaroanelor i-a pălit. Mutra îi e cenuşie, ochii în formă de paralelogram, colţurile gurii căzute. Poartă un costum ud de ploaie şi, pe post de cămaşă, o pijama veche îmbrăcată cu faţa în spate şi a cărei labei mă informează că a fost cumpărată de la Samaritaine, în timpuri imemoriale.

— Tu ai pus să mă caute? mormăi.

— Da, San A.

— Ce te-a apucat? Şi pe urmă te credeam răcit, de două zile te vaiţi că eşti palid.

Trage în jos de borurile răsucite ale găinii: – Nu eram bolnav, San A". Doar m-a lovit un necaz nemaipomenit.

E la capătul puterilor. Am în faţă un nene completamente epuizat. Un om stors, sfârşit, care zice „piua". îmi face milă. Din ochi îi izvorăsc două lacrimi mari, groase ca vaselina. îi pun pe umăr o mână compătimitoare.

— Ei bine! Ei bine, grasule, te bâte vântul la mansardă?

— Ce să mai vorbim, bâiguie, sunt un ins isprăvit.

— Mai discutăm noi când o să fii între patru scânduri. Până una alta zi care-i buba?

— Nevastă-mea a dispărut, face Grasul.

Şi punctează revelaţia cu un muget care ar străpunge o placă de blindaj.

Eu, în loc să mă îmblânzesc, mă umplu de toţi dracii. Măcar dacă balena aia a lui ar fi fost moartă, înţelegeam să vină să ne strice ziua mie şi Féliciei. Dar de milenii întregi maica Béru îl încornoprosteşte dincolo de orice expresie. De ani şi ani el el a curent cu necazul ăsta şi-l tolerează.

— Şi, ca să-mi spui toate astea, vii până şi-aici?: – Păi nu pricepi, San-A? Mor de grijă.

— Amărâtul de tine! S-a cărat cu frizerul buna ta nevastă. O să se întoarcă.

— Ba nu! La început şi eu credeam că a plecat cu prietenul nostru Alfred… Fiindcă chiar luni a întins-o… Ziua liberă a peruchierilor! Am intrat în boli dar n-am asmuţit garda pentru atâta lucru. Am rămas acasă s-o aştept… S-a mai întâmplat, în 34, când i s-a pus albeaţa pe oculistul din vecini… A ţinut-o două zile şi s-a întors.

— Tocmai!

— Stai niţel! Azi după-masă, ţâr soneria la coteţ! Năvală să deschid. Şi peste cine dau? Să nu-ţi vină să crezi: Alfred! îmi zic că ţopârlanul vine să-şi ceară scuze şi să mă anunţe că Berthe se întoarce la cuib. Aş! Venea după noutăţi, că nici el n-o mai văzuse pe Berthe de luni după-masă S-Auzi, Tonio? Păstoriţa mea a dispărut! Dispărut!

Evoc, la iuţeală, importanta siluetă a mămicii Bérurier. Păpuşica asta de o sută zece kilograme nu pare dotată a priori pentru escamotare. Are tot ce trebuie ca să-l descurajeze şi pe iluzionistul cel mai bine antrenat.

— Ascultă, bărbate, îi zic Grasului, sunt alături de durerea ta şi a amicului tău Briciulete, dar trebuie să vă resemnaţi amândoi: grasa voastră şi-a găsit un al treilea mameluc.

— Crezi?

— Păi, ia gândeşte-te: dacă ar fi fost tăvălită pe drumurile publice, am fi auzit, nu? Nu-i genul de femeie pe care să o poţi confunda cu o coajă de banană.

Bérurier clatină din cap, cu îndoială. Neliniştea îi umple vitrinele. Are sub lampioane nişte pungi cât valizele diplomatice.

— San-A! Dacă buna mea nevastă m-ar fi părăsit, prime, mi-ar fi spus. ca să nu piardă ocazia sa mă amărască, şi al doilea şi-ar fi luat nişte efecte personale, să fim serioşi. O cunoşti pe Berthe! Ţine atât de strâns de bani, că n-ai putea strecura o foiţă de ţigară între mâna ei şi firfirici. îţi închipui că o să-şi abandoneze bijuteriile, haina din blană de oaie crispată veritabilă, serviciul de porţelan de Sèvres-Babiâon şi tot restul pentru un cuc? Cucu! O ştiu eu pe Berthe.

Grasul s-a animat precum desenele sub mâna lut Walt Disney. îşi smulge din ureche un fir de păr pe care îi depune amabil în pudriera de cupru masiv a doamnei de la vestiar care ne urmăreşte conversaţia cu un interes ce l-ar face pe un cămătar să pălească.

— Uite, anul trecut, ca să-ţi faci o idee, a avut o concluzie intestinală…

— Ocluzie! îl întrerup.

— Da… Ei bine, la spital fiind, mi-a cerut să-i duc caseta cu bijuterii, napoleonii şi cuţitul pentru tort fiindcă are mâner de argint; îi era teamă să nu profit de ocazia ei intestinală şi să-i vând comorile, înţelegi mentalitatea?

Afluxul de argumente mă lasă perplex.

— Bun, şi-atunci? Ce-ai de gând? întreb.

Îşi ridică braţele barosane. O salvă de aplauze răsună din sala de festivităţi, marcând ultimul şi bemol galvanizat al micilor cântăreţi…

— Tocmai fiindcă nu ştiu ce să mai gândesc am venit să te caut, se lamentează Bérurier. Ne pierdem în conjuncţii…

— Cine „ne?

— Păi coaforul şi cu mine. Atenţie, ia-o pe aici, mă aşteaptă în hodoroagă.

Destul de consternat, pornesc pe urmele onorabilului meu coleg.

Într-adevăr, coaforul e în maşină, cu un aer şi mai catastrofic decât Béru. îl cunosc, pentru că, în mai multe reprize, l-am văzut la Grasul. Un individ fără prea mare importanţă colectivă. E uscăţiv, brunet, neutru şi vânjos. Se repede la mine, îmi prinde dextra, o scutură şi, cu hohote în glas, behăie:

— Trebuie s-o găsim, domnule comisar… Trebuie!

Scumpii, sărmanii văduvi! Le telefonez o privire

compătimitoare. Fără balena lor, sunt la pământ. Viaţa le e goală. Trebuie să recunoaştem că ocupă loc, nu jucărie, maica Béru… Părerea mea e că trebuie să lucreze amândoi, cu schimbul, ca să-i facă rost de ceva extaz. Să învingi Annapurna, nu există nimic mai greu.

Coaforul miroase a petrol. Petrol Hann, natürlich, plus Houbigant, plus briantină Roja-Flore… Varsă lacrimi parfumate cu iasomie şi, când strănută, ai impresia că-ţi oferă un buchet de garoafe.

— Biata NOASTRĂ Berthe, se văicăreşte tăietorul de fire în patru. Ce i s-a putut întâmpla, domnule comisar?

— A anunţat Serviciul de cercetări în interesul familiei? îl întreb pe Umflatul.

Matahală scutură din cap.

— Eşti chiaun! îţi închipui că eu, un sticlete, o să merg să mă tângui la confraţi că jumătatea mea a şters-o?

Jumătatea lui! Vede în mic Béru… Să spunem trei sferturi ale lui şi s-o lăsăm aşa.

Revărsaturi de vioară ne împroaşcă venind din sala de serbări. Dacă e să dau crezare programului pătatografiat, adjutantul Petardier scârţâie „Lăsaţi-mi sufletul să plângă”, cântec tandru în trei strofe şi un proces-verbal. Muzica lui sfâşietoare (pentru timpanele oamenilor normali) sporeşte emoţia celor doi văduvi. îmi înăbuş un zâmbet, apoi mă străduiesc să devin profesional.

— Haideţi, domnilor, care dintre dumneavoastră a văzut-o pe doamna Bérurier pentru ultima oară?

— Alfred, declară Grasul fără urmă de şovăire şi de stingherealã.

— Povesteşte, îl iau repede pe campionul combinatei bricefoarfeci.

El îşi scarpină occiputul, cu un index prudent.

— Am… Hm.: „Iată, luni e ziua mea!…

— Ştiu. ziua dumitale de glorie…

Domnul Bigudiu începe niţeluş să se prindă… Deşi nivelul său intelectual e net inferior celui al mării, ghiceşte dispreţul profund, ascuns în sarcasmele lui mandea.

— Am văzut-o pe doamna Bérurier în timpul după-amiezii…

— A venit la dumneata?

— Păi…

— Păi da sau păi nu? Grasul mă strânge de mână:

— Nu-l zăpăci pe Alfred, şopteşte, e şi aşa destul de necăjit.

Frecătorul de bărbi îşi întinde spre mine faţa dezolată, cum trebuie să fi întins burghezii din Calais către regele mare şi rău cheile mahalalei lor (ceea ce nu li s-ar fi întâmplat dacă ar fi declarat-o oraş deschis).

— Da, bolboroseşte, făcând clăbuci la gură… Berthe a venit să bea o cafea la mine!

— Şi la ce oră a plecat?

— Pe la patru.

— Aţi cam rasolit cafetiera, după câte înţeleg… Nou îndemn la calm din partea Grasului ce pare să ţină la fericirea coechipierului său ca la lichiorul de porumbe de la alde Cusenier, pe care în cazurile grave îl bea direct din sticlă.

— A plecat singură?

— Fireşte!

— N-ai putut-o însoţi?

— Nu, aşteptam un reprezentant pentru un nou uscător prin cataliză cu fricţiune bilaterală…

— A făcut vreo aluzie în legătură cu locul unde avea de gând să se ducă?

Omul se gândeşte pe sub creţurile date cu fixativ.1

— Da, mi-a spus că merge pe Champs-Élysées, să cumpere pânză.

— Aşa e, sare Grasul, îmi zicea şi mie la masă… Căuta nişte pânză labă-de-găină, culoarea cocoş-de-munte.

— Şi în ce magazin socotea să găsească tot păsăretul ăsta?

— La Corot, cred…7

Reflectez oţârâ, pe urmă îl iau pe Béru deoparte; Ne aflăm sub ferestrele deschise ale sălii premianţi-flor, unde adjutantul Petardier contiruă să smulgă măruntaiele viorii.

— Ia zi, Grasule, tu ai încredere în amicul Alfred?

— Ca în mine însumi, afirmă această minunată întrupare a cornutului-de-pe-la-noi.

— Știi că peruchierii au câteodată briciul ghiduș… Nu-l vezi deloc amuzându-se să ți-o taie pe grasă în bucățele?

În petto, sunt cel dintâi care respinge o asemenea ipoteză, la s-o hăcuiești, pe maica Béru. n-ar fi de ajuns un brici, ți-ar trebui un aparat de sudură.

— Ești soni, ai? mugește Béru. Alfred s-o hăr-tănească pe Berthe? Și de ce ar fi făcut așa ceva? – Crimă pasională.

— Asta-i bună! Crimele pasionale înseamnă o dragoste contrariată. Ce ar fi putut contraria…

Tace, stânjenit de enormitatea pe care era s-o scape.

— Poate că nevastă-ta îl înșela cu un al treilea bărbat? sugerez.

La chestia asta, ca într-o secvență bine pusă la punct, violonistul începe să cânte la/e Mozart! Grasul fulminează.

3

— Ei, nu, că-i prea de tot! Drept cine o iei pe Berthe a noastră? Drept o Mariţa Puntejos?

Asta umple paharul micuțului vostru fermecător San-Antonio. îmi trimit colaboratorul la dracu' prin porto-franco și cu toate taxele plătite, i – Mi-ai făcut capul calendar cu baba ta, Béru. Ce-aștepți? Să te învăț să-ți faci jobul? Ești încornorat, dar ești polițist! Așa că dă-i bice și caută-ți balabusta. Anchetează în imobilul coaforului. Și pe urmă du-te la Corot cu o fotografie a Berthei, poate a văzut-o careva. N-o uită nimeni cu una, cu două…!

O. El pescuiește din buzunar un chiștoc infam, îl strecoară între buze și-l inflamează, găsind mijlocul să-și pârlească și părul din nas.

— Ei bine, cred că ai dreptate, San-A. Mă duc să anchetez.

— Așa, vezi! Și fă-o ca și cum n-ar fi pentru tine.

Îl bat pe spate.

— Trec să te văd ceva mai încolo.

— Mersi, San-A. Mi-ești un frate.

Se întoarce la asociatul lui cu parte întreagă și dispar amândoi, cu chiu, cu vai, în fum de eșapament. Eu revin la locul meu în momentul când gardienii publici Jean Passe și Desmeilleurs 4 intonează în duet un tirolez cu aer comprimat și ejecție automată.

— Ce se întâmplase? șoptește Félicie înspăimântată.

— Bérurier avea nevoie de o informaţie… Dorea să ştie care e cea mai bună metodă de a-ţi găsi ne –, vasta.

Scumpa mea mamă. oftează. – Bietul om!

La care atenţia îmi e distrasă de piciorul vecinei din stânga, proaspăt lipit de al meu. O brunetă drăguţă, la fel de bună ca oricare alta. Bărcuţele noastre fac cunoştinţă. Ale ei provin de la Mannon, ale mele de la Bailly. Părinţii alor ei erau viţei, cei alor mele căprioare. Sunt. deci, făcute să se înţeleagă.

CAPITOLUL II

În seara aceleiaşi zile, credincios promisiunii, hotărăsc să fac o tură pe la nea Bérurier. O las pe Félicie ochi în ochi cu domnul Claude Darget, care-i explică moravurile Marelui ongulat din pădurea ecuatorială.

Aventura nefericită a colegului meu nu mă surprinde câtuşi de puţin. Viaţa mişună de tipi care ţi se uşurează pe cravată fiindcă matracucele lor au găbjit nişte indivizi care le cuplează mai abitir palonierele când se joacă de-a aeroplanul. Simţi nevoia să le spui că se cuvine să asculte glasul raţiunii, însă inima şi raţiunea şi-au rupt reciproc mutrele de câte ori au fost lăsate împreună.

Dacă mă gândesc bine, sunt aproape sigur că mămica Béru o face pe Julieta cu vreun Romeo de la ea din cartier. Această scroafă plimbăreaţă reprezintă o problemă pe care nici profesorul Oppen-heimer în persoană n-ar putea-o rezolva. Pentru că e un morman de cărnuri care i-ar întoarce unui ne crofag maţele pe dos, are mustăţi mai zbârlite decât „ alo doctorului Schweitzer, negi păroşi care ar obţine medalia de aur la „o expoziţie de cactacee, fun nas atât de roşu încât maşinile frânează de se-rup la apariţia lui, duhneşte a rânced, e adipoasă, 5 gelatinoasă, slăninoasă, are braţele cât nişte pulpe şi pulpele cât nişte butoaie, şi o clientelă înfocată.

Încercaţi să înţelegeţi, tipilor! Nu credeţi că, în fond, e liniştitor? La urma urmei ar fi prea nasol dacă în lumea asta nu s-ar găsi loc decât pentru nişte B.B.; şi-aşa dăm toată ziua peste destui C, d'A-B şt M.R.P!

Grasul îşi are sălaşul într-un imobil vetust al cărui parter e ocupat de un bistrou – o, joc al hazardului! înainte să urc cele două etaje, strecor o privire în locantă. Şi pe cine văd cu paharul în mână,

râsul în gură şi ochii hidrataţi? Pe Béru, pe coafor şi pe buna doamnă Suskracinskaia. A revenit la bază grăsana.

Oleacă furios pe la margini, mă înfig în prăvălie. Văzându-mă, Bérurier dă zor să golească ce are în glass şi se repede spre mine ca un domn agent de circulaţie spre o maşină oprită neregulamentar.

— A, San-Antonio dragă, rage Umflătură, umplut până la sprâncene inclusiv. Ah, San-Antonio dragă, ce… hâc… aventură!

Din ce în ce mai furios pe acest trio uluitor, îi stopez exclamaţiile.

— Fără familiarităţi cu superiorii, inspector Bérurier. Te rog!

Se opreşte, zdrobit:

Îl dau la o parte din drum cu o bruftuială autoritară şi mă înţepenesc în faţa maicii Fantômas.

r = Aşadar, scumpă doamnă, îi zic foarte demn şi foarte olimpian, de-a ce vă jucaţi dumneavoastră? De-a v-aţi ascunselea ori leapşa pe ouate?

Madam Béru nu e genul de femeiuşcă pe care s-o manevrezi cu uşurinţă, nici măcar dacă aduci un scripete. îşi pune cei zece debreţini pe ceea ce ar trebui să-i ţină loc de şolduri şi se dezlănţuie:

— Auzi, comisare, fii atent şi nu mă lua aşa pe! mine. După tot ce mi s-a întâmplat, nu-ţi permit!

Alfred, puitorul de moaţe, se bagă şi el, la în –, ţeală, în ţâfna primatoantei sale. îşi scuipă fierea, apărat de cele două sute optzeci de livre ale amantei. Ia în balon, susură, insinuează, muşcă pe din dos. îmi zice că sticleţii nu-s buni decât să o facă pe bătăuşii; că îi terorizează pe oamenii de treabă şi că pungaşilor le pasă de ei ca de felul paişpe. Pretinde că în realitate nu suntem decât o organizaţie de târâie-brâu, de mocofani şi ramoliţi… Patronul bistroului se hlizeşte ca la un congres internaţional al cocoşaţilor.

Nătărăul de Grasul scoate nişte „Şşt, şşt!”-uri nenorocite, pe o lungime de undă prea uşor de bruiat. Şi amicul vostru San-Antonio începe să se întrebe serios dacă nu e cazul să-l deghizeze în colţunaş cu carne pe negustorul de frecţii la chelie. îl înhaţ de cravată şi, sugrumându-l niţeluş ca să-i mai frânez sarcasmele, îi murmur pe un ton fără replică: – Mă, spălătură! Mucles, ori dacă nu, ce-o să mai

rămână din tine o să poată fi luat într-o batistă.

El îşi trage instantaneu oblonul peste fleanca şi capătă o splendidă culoare de peruzea, ca loţiunile cu ferigă.

1Acuma, povesteşte, o îndemn pe grasă: Dacă ar putea să-mi tragă vreo douăşcinci la spate, n-ar ezita Berthe! Privirea ei bulbucată mă trimite cu gândul la firma unui optician.

— Nu te mai osteni să te joci de-a bau-baul, îmi zice. Are dreptate domnul Alfred. Voi ăştia, (desemnându-şi soţul laolaltă cu mine) caraliii sunteţi tari la vrăjeală, dar când să treceţi la fapte… Ştii ce mi s-a întâmplat?

— De zece minute te întreb asta, dragă doamnă! îşi mângâie cu un deget monstruos mustaţa, îşi trage un pic fusta. îşi mână din urmă în elevator un uger vagabond şi începe, lingându-şi întruna buzele unsuroase ca să-i alunece mai lesne silabele.

— Luni după-amiază m-am dus la cumpărături pe Champs-Élysées, mai cu seamă la – magazinul Corot…

— Exact, sare Grasul, vrând să întărească declaraţiile papacioacei sale; am fost de mi te-am verificat la moment, vânzătoarea de la primul etaj, o blondă încântătoare…

— Taci, tembelule! face Berthe:

Cât ai clipi, Béru îşi pune copci. Femeia-tun continuă:

— Tocmai plecam din magazin şi treceam pragul, când un domn foarte bine, dar care nu vorbea franţuzeşte, mi-a cerut să-l urmez la maşină…

— Cum ai înţeles ce-ţi spunea, dacă nu vorbea franceza?

Ea îşi săltă, cu antebraţul, cât poate de sus, ghiuleaua din dreapta, apoi îi dă drumul, şi problema face un zgomot de sac cu făină aruncat de la şase mii de metri altitudine pentru aprovizionarea populaţiilor izolate.

— Uiţi, comisare, că există un limbaj internaţional, cel al gesturilor. Domnul de care ţi-am vorbit mi-a arătat maşina lui, parcată pe aleea secundară, la doi paşi. O minunată maşină americană, galben şi albastru, cu dungi roşii şi huse verzi. La volan era un alt bărbat.

— Şi dumneata l-ai urmat pe individul acela străin.

Îşi flutură periile de strâns firimituri.

— Am să-ţi explic, monşer… Omul era foarte vesel. Râdea. Deşi nu înţelegeam exact despre ce-mi vorbeşte, mi-am dat seama că era vorba de o propunere cinstită… O mică plimbare la pădure, de exemplu…

Ce mai tomberon această maică Béru! Gata oricând să se lase călărită de un individ cu bon de ordine! Sunt siderat, cum zicea un prieten de-al meu astronom.

— Şi pe urmă?

Cel mai uimitor e că scorpia încearcă să frazeze elegant. Se şi vede intervievată de televiziune, de marile ziare şi actualităţile Movietone!

— Deci mă sui în somptuoasa maşină, urmează descheindu-şi cu degetul mare o capsă de la corset; maşina demarează şi domnul care mă rugase să urc se aşază lângă mine. Maşina o ia în sus pe Champs-Élysées, apoi pe bulevardul Grande Armée şi se năpusteşte spre Défense.

Ca o mare tragediană ce se pregăteşte să-şi sloboadă tirada, tace şi-şi pune bătătoarele pe fălci, ca să mărească intensitatea dramatică a povestirii.

— Tare i-ar mai plăcea s-o hărţuiesc cu întrebări, dar eu afişez cea mai liniştită nonşalanţă. Fie vorba între noi şi aeroportul Orly, nu cred o iotă din ce aiu21

reză această sirenă de măţărie. Convingerea mea intimă e că maica Béru a avut o aventură cu un nene care umbla după măruntaie de vită. Şi a pus la punct o poveste à la Nick Carter, ca să-i aiurească pe respectivul şi pe Alfredul ei.

Nimic de făcut, trebuie lăsată să deşerte sacul, să vedem până unde bate câmpii.

— La Defense cotim, zice, trecem prin Colombes…

Colombes! Că şi are mutră de Cnlombină grăsana! Cel mai hazliu e că ambii ei cretini subalimen-laţi îi sorb cuvintele ca pe lichiorul de rodii! Şi cască ochii cât sarmaua!

— După Colombes vine Houille, pe urmă Mai-sons-Laffitte… Cei doi ies de pe şosea şi intră în pădure…

Risc o intervenţie:!

— Nu-ţi vorbeau?

— Nu. îi întrebam eu unde mă duc.: „Dar de fiece dată tipul care mă rugase să vin cu ei râdea cu blândeţe.

— Bine, şi?

— Iată că maşina se opreşte pe un drum lăturalnic. Nu se vedea picior de om. Era linişte. Soarele…

Se crede acum marchiza de Sevigné, Berthe Picioare Mari! Am ajuns la soarele care străluceşte printre frunzişurile pătate de ruginiul toamnei. Îndată o să urmeze ciripitul păsărilor în copacii seculari şi scârţâitul giruetelor înţepenite. Ce-a apucat-o pe basculanta de cinci tone a Grasului? I-a citit pe Lamartine şi Simonin? auziţi-o:

— Însoţitorul meu încetase să mai râdă. Iată-l că se apleacă, scoate de sub banchetă o cutie de tablă, o deschide, ia dinăuntru un burete şi mi-l pune pe faţă…

— Şi în vreme ce el făcea toate astea, dumneata presupun rămâneai floricele sau îi tricotai domnului un pulover?

Ea îşi desface o a doua capsă a armurii. Peste o clipă, corsetul îi va cădea pe pardoseală. Asta se cheamă striptease ortopedic. În general, când cei interesaţi ajung în pielea goală, îşi scot piciorul de lemn, proteza dentară şi ochiul de sticlă. The end! răsună aplauzele, se aprind din nou luminile şi o altă exfoliatoare dă fuga înfăşurată în blănuri. E curios ce se dă în vânt clientela să vadă cum femeile în blănuri rămân în blăniţe!

— Aşadar, zic eu străduindu-mă să nu rânjesc; onorabilul bărbat îţi trosneşte peste nas un burete…! îmbibat în cloroform, presupun.

— Exact, confirmă Berthe?

— Sanchi!

— Nu mă crezi? descoperă ea, cu stupoare: Cei doi lăncieri ai ei se indignează. Cine îndrăzneşte să pună la îndoială aserţiunile unei persoane de o atât de înaltă moralitate? Haida de! Ar fi un nonsens unic! O lovitură josnică în fundul bunei cuviinţe.

— Ba da „scumpă amică, te cred pe cuvânt. – Aşa, da! Deci trag în piept mirosul ăla afurisit. A, numai când mă gândesc şi mi se face greaţă!

— Apoi, către patron: Dă-mi şi mie un Chartreuse verde.

Pentru Béru, Chartreuse-ul ăsta e galben, presupun!

I se aduce consumaţia cerută. O bea: tâmi pierd cunoştinţa, reia.

22

— Instantaneu?

— Da, aproape…

Nu-i Nick Carter, e Pieds Nickeles. Dacă ar povesti aşa ceva la Alhambra-Maurice-Chevalier, publicul ar intra în delir.

— Şi, scumpă prietenă?

— Mi-am revenit într-o cameră cu obloanele închise.

Ce romantic! Frumoasa din Pădurea Adormită şi nimic mai mult! Nu un caraghios a răpit-o pe grăsană, ci zâna Marjolaine!

— Ce poveste extraordinară! exclam ciupindu-mă ca să nu izbucnesc în râs.

— Ce-ţi spuneam eu! exultă Bérurier, mândru nevoie mare, sărmanul crab!

— Şi ce ţi-au făcut? întreb mustăcind: – Nimic! oftează ea, cu un regret de trei metri şaizeci lungime pe doi lăţime.

— Nimic! i-Nimic?

— Fantastic, nu? mă iscodeşte Béru. i într-adevăr…

— Am rămas închisă până adineauri, continuă heroina. îmi dădea de mâncare, de băut. de citit…

— Cine?

— Omul care mă răpise; irşi pe urmă? – Pe urmă, după prânz a venit să mă vadă un alt bărbat împreună cu primul. M-a privit şi a început să facă scandal. îl în… îl dojenea pe acolitul lui. Am înţeles că nu era de acord cu el. Atunci cei doi domni m-au legat la ochi. Am fost urcată iar într-o maşină, m-au dus de mână până la ea, ca să nu mă împiedic. Pe urmă am mers o vreme cu maşina. Când m-au dezlegat la Ochi, am văzut că eram pe malul Senei, nu departe de Saint-Cloud, spre fostele uzine Breuget… Cei doi m-au pus să cobor… A trebuit să merg pe jos până la podul de la Neuilly şi să iau un taxi ca să vin acasă, îţi dai seama? Detonează a treia capsă a carapacei.

— Asta-i tot. Acum, domnilor de la poliţie, cred; că ar fi bine să interveniţi!

CAPITOLUL III

Când maica Béru a tăcut, liniştea care se lasă pe cheltuiala ei e mai încărcată decât pantalonii regelui Farouk. Alfred, campionul de shampooing la toate categoriile, îşi învăluie paţachina într-o privire catifelată. E ţanţoş că dă cep unei cucoane căreia i se întâmplă aventuri ieşite din comun. Béru ar fi şi el satisfăcut dacă statutul de presar nu i-ar strecura nişte complexe foarte justificate. N-a zis acum o clipă tomberonul lui că e rândul nostru, al albăstreilor, să ne avântăm pe cărarea războiului?

Mă benoclez la huidumă. Cu flotoarele ei îmbelşugate, burdihanul din latex, moaca de vivandieră victimă a unui atac de anemie unsuroasă, e destul de abjectă. Că o asemenea borcăneaţă seamănă cu un coşmar voluminos, treacă-meargă; că deţine mijloacele de a îmbogăţi existenţa a două râme, fie; cum zicea unul (vechil de neamul lui), nu-i moşia lui tala. Dar ca măţăria asta ambulantă să vină să ne vândă cu nesimţire gogoşi despre răpiri în Cadillac, cloroformuri în pădure, sechestrări şi legături peste felinare, cu asta nu mai sunt de acord.

De-ar avea douăzeci de revelioane, o mutriţă proaspătă şi o rampă de lansare prezentabilă, m-aş amuza poate să-i interpretez al doilea episod; numai că e departe de a fi cazul, şi vederea acestui edificiu de maţe îmi dă rău de înălţime.

— Ce hotărăşti? face Bérurier, vag neliniştit: Mă cunoaşte şi, după mutra mea, înţelege că sunt la o mustaţă să-i harponez balena.

— Să mă duc să trag pe dreapta, îi răspund cu răceală. A fost o şedinţă interesantă, cu toate că mi-a amintit filmele de dinainte de război; dar de ieri sun't în vacanţă şi vreau să profit de asta.

Faţada lui Berthe Béru capătă culoarea unui ho-mar care şi-ar petrece concediile într-o oală cu ană fierbinte.

— Va sa zica, nu mă crezi? întreabă: „Mustaţa i s-a zbârlit. Te face să te gândeşti la un îngrozitor peşte exotic.

— Scumpă doamnă, răspund, sunt convins că nu reprezinţi un caz disperat. Ar trebui să începi prin a-ţi face o encefalogramă; poate că doar sistemul nervos îţi e atins, dar, ca să mă exprim astfel, trebuie să ai conştiinţa împăcată.

— Japiţă! mugeşte ea: – Şi, întorcându-se spre bărbaţii ei; N-o

să-l lăsaţi să mă insulte, aşa e?

Coaforul duce mâna la buzunarul pentru pistol şi scoate un pieptene, Pentru a-şi potoli nervii, proce28

dează cel mai cuminte cu putinţă: îşi aranjează cărarea. Cât despre Grasul, acesta îmi aruncă nişte mutre care l-ar împinge pe mimul Marcel Marceau direct la sinucidere.

— Noapte bună, zic îndreptându-mă spre uşă. Regăsesc noaptea umedă a Parisului şi bunul lui miros, niţel trist, de frunze veştede.

— Ei, San-Antonio! Ascultă!

E grasul care a pornit pe urmele mele, strângându-şi gogoneaţa ca să nu se calce pe buric. Încetinesc dar fără să stau locului, fiindcă îi prinde bine, din când în când, un strop de cultură fizică.

În cele din urmă, ajunge în dreptul meu. Bureţii îi hârâie ca f oalele de fierărie.

— Ascultă, tipule…

Mă opresc şi îi în fund pălăfleaşca pe cap până la sprâncene. Seamănă acum cu un ceaun răsturnat.

— Te înşeli! spune. îţi jur că te înşeli. O cunosc pe Berthe şi…

— Mi s-a împopistrat de Berthe a ta! rag. Nu pricepi că, în ce-o priveşte, n-are nevoie de cloroform ca să te adoarmă? Adevărul, dacă vrei să-l ştii, e că trebuie să-şi fi încoţopenit un negustor de cartofi prăjiţi şi că şi-a oferit două zile de vacanţă într-un pat întărit. Şi voi, Alfred şi cu tine, sunteţi atât de gulgutieri, încât şi-a îngăduit luxul să vă prezinte un sinopsis de mare montare, ca să vadă şi ea până unde mergeţi cu tâmpenia. Numai că voi mergeţi atât de departe la materia asta, că nu există rachetă interplanetară în stare să vă descopere locul de parcare. J

— N-o cunoşti pe Berthe, afirmă Grasul: Are lacrimi roşii în ochii de godac cumsecade.

O cunosc şi aşa destul. Dacă aş mai face şi investigaţii, aş fi în stare să mă aliniez la startul unei curse către virtutea ei.

— N-o duce mintea să inventeze o chestie ca aia. E prea cu picioarele pe pământ.

I-aş răspunde că le ţine cel mai adesea spre cer, dar la ce bun să planetez în acest suflet nobil imagini deprimante?

— Du-te şi culcă-te lângă regina kidnappingului, Grasule. îţi repet, sunt hotărât să-mi folosesc cum trebuie cele trei zile de vacanţă. Şi, cum e la mijloc o brunetă cu înfăţişare apetisantă, n-am dreptul să-mi epuizez rezervele.

Îl las acolo şi intru în droaşcă. Trecând prin faţa bistroului, am o viziune rapidă spre Grosse Bertha strigându-mi invective, cu roata de rezervă agăţată de braţul ei de luptătoare de câtch. h

*

Când ajung at home (cum se spune în Savoia), emisiunea de la televizor se încheie cu o senzaţională dezbatere a unor chelboşi despre concepţia asupra supozitoarelor în viaţa modernă. Un chel cu ochelari afirmă că supozitorul trebuie să înainteze şi că, prin urmare, se cuvine să-i fie accentuat acro-dinamismul; un chel cu mustaţă îi răspunde că eficienţa supozitorului nu constă în viteză ci, dimpotrivă, în încetineala drumeţiei lui şi că ar fi interesant să i se dea o formă pătrată; un chel cu ceasbrăţară respinge această sugestie hazardată. După elf problema e de percutare, deci ridică în slăvi utilizarea unui pistolet-cu-supozitoare permiţând administrarea celor din urmă prin foc la gura ţevii?

Un al patrulea chelbos, un chel-preşedinte, spre care toţi protagoniştii se întorc cu râvnă pentru a-i cere să rezolve litigiul, le răspunde că a sosit timpul să cedeze şi altora antena. Dă aşadar cuvântul speakeriţei (dinţi albi, respiraţie proaspătă), care îl pasează din voleu telejurnalului, care îl pasează domnului Guy Mollet, aşa încât conversaţia iese în aut. Închidem aparatul, şi scumpa mea Félicie îmi zice:

* c-Ai strănutat. Antolne.1 i-Eu?

— Ai răcit din cauza ploii, o să-ţi fac un vinars cu zahăr.

Toarnă într-un bol o ceaşcă de rom, îi dă foc şi frumoase flăcări albastre dansează deasupra recipientului. Ca pe vremea când eram puşti, sting lumina ca să le pot admira mai bine… Aruncă licăriri înduioşătoare pe chipul dragei mele Félicie…

Beau vinarsul după combustia alcoolului şi mă aşez pe linia de plutire ca să visez pe îndelete la aventurile ghinioniste ale Preafericitei Berthe Bérurier. Cu sprijinul romului, mi-o închipui pe drăgălaşa

doamnă răpită pe crupa unui armăsar focos de către un Tarzan de legendă, căruia Alfred bigudistul i-a reuşit un permanent nemaipomenit. Galopează amândoi într-un deşert plin de cactuşi exuberanţi ce sunt în realitate negii lui madam Bérurier.

Când mă pun pe odihnă îmi ştiţi regimul? Dimineaţa, cafea la pat – cu pâine prăjită, untită. dulceţuită şi mierită de Félicie – alături de ziarul nedesfăcut şi corespondenţă.

În dimineaţa asta poşta e cam firavă. Croitorul mă înştiinţează că îmi păstrează o vie amintire şi, într-un inocent post-scriptum, îmi pomeneşte că-i datorez douăzeci de bancnote pentru costumul Prince-de-Galles pe care mi l-a făcut acum o lună. Simt nevoia să-i spun că îmi plătesc furnizorii prin tragere la sorţi la fiecare chenzină şi să-l ameninţ că, dacă se plânge, îl tai de pe listă la viitoarea tragere.

Cu excepţia misivei lui, corespondenţa nu mai cuprinde decât o carte poştală publicitară, care dă dreptul la o reducere cu cincizeci de franci, înainte de data de zece a lunii următoare, pentru orice persoană cumpărătoare a unei plute pneumatice. Prospectul afirmă că respectivul obiect este indispensabil omului din ziua de azi; ceea ce cred din toată inima, deşi prefer să mă duc la birou cu maşina şi nu cu pluta gonflabilă.

Atac pâinea prăjită şi, aproape simultan, ziarul: în pagina întâi, o ştire de senzaţie: principesa Margaret are oreion, la început toată lumea se temea să nu fie difterie laringiană. Şi în josul paginii o altă ştire, mult mai modestă dar nu lipsită de interes. La Orly a fost kidnappată nevasta unui busines-sman americhen. Mă umflă râsul la gândul că o fi o răpire în stil maica Béru. Mi se spune să mă duc la pagina trei pentru detalii; dau fuga într-acolo: Poza cucoanei se lăfăie pe două coloane. Şi mă cred victimă a unei halucinaţii, fiindcă asemănarea ei cu Berthe e izbitoare. Aceeaşi moacă voluptuoasă, aceeaşi burticică, aceiaşi negi stufoşi: mi se pare că visez… Trebuie, într-adevăr, să te bleojdeşti mai de aproape ca să înţelegi că nu e vorba de virtuoasa soţie a Grasului. Imediat nişte contacte îmi ţăcăne sub craniu. O întrebare gravă îmi ciocăneşte bulbul, ca limba unui clopot. îmi zic: „Şi dacă baba nu ne-a tăiat piroane? Dacă, într-adevăr, a fost răpită?”.: Cuvintele ei din ajun îmi defilează pe dinaintea ochilor

precum literele arzătoare ale unui jurnal luminos: „Un bărbat a venit după-amiază, m-a privit şi a început să-i înjure pe ceilalţi…”

Citesc în diagonală articolul. Lucrurile s-au pe-l, trecut în felul următor:

Grasa americană, mrs. Unthell5, se pregătea sa ia un Super Consternation 6 ca să se întoarcă la al ei home şi să-şi revadă al ei om când difuzoarele aeroportului i-au cerut să se ducă de urgenţă în holul de la „plecări”. Doamna se afla în compania secretarei sale, miss Tinguett 7, împovărată cu afacerile în curs şi caseta de bijuterii a stăpânei. Grăsana i-a cerut să o aştepte o clipă şi a plecat, cât de repede îi îngăduia tonajul, în direcţia unde fusese convocată. Au trecut zece minute, avionul trebuia să decoleze. Secretara a revenit în interiorul aeroportului şi nu şi-a văzut patroana: Aşa că avionul şi-a luat zborul fără ele. Secretara a făcut tapaj, s-a întreprins o anchetă şi s-a aflat că un tip coborât din

6 Un tel – oarecare în tr.).

O Parafrază ironică la Super Conştellation, numele unt i variante de avion Boeing (n, tr.).

Mislinguette – numele ttnet cuitâfcufe a<Înţe franceze: (nu).

3 – Te-am trimis pe lumea ailaltă.

— 33

tr-o maşină americană a venit să ceară chemarea doamnei Unthell pentru o comunicare de cea mai mare importanţă… De unde şi apelul acela în extre-mis. Un funcţionar de la vamă afirmă că a văzut-o. pe soţia businessmanului ieşind din hol cu băiatul în cauză; părea foarte abătută.

Arunc jurnalul pe carpetă, pun tava pe un scaun şi, în viteza a patra, mă abluţionez şi mă înveşmânt.

— Pleci? se sufocă buna mea Félicie, văzându-mă că ies din bath într-un costum în dunguliţe.

— Nu lipsesc mult, îi promit sărutând-o. După o jumătate de oră sun la Grasul.

Am în mână un buchet de brânduşe de toamnă cumpărate de urgenţă de la un negustor de vegetale, şi mi-am ajustat zâmbetul cel mai mieros. Chiar maica Suskracinskaia îmi deschide. Şi-a împachetat

osânza într-un halat de casă din satin alb, agrementat cu frunze. de filodendron. Seamănă astfel cu o pădure virgină şi, pe deasupra, şi stufoasă. Lampioanele îi slobozesc un fulger în zigzag atunci când mă constată pe preşul din faţa uşii.

— Dumneata! mormăie lăsând să i se caşte decolteul.

Îmi stăpânesc ameţeala.

— Scumpă amică, zic fluturându-mi pleoapele, am venit să-mi cer iertare.

— A, da?

Îi întind buchetul. În vecinătatea ei, pare minuscul. O înduioşează totuşi. îl înhaţă şi consimte să zâmbească.

fier Ai fost un mic derbedeu ieri seară, comisare. – Ştiu! recunosc. Nu trebuie, să te superi pe mine.

Îmi întinde mâna. Neavând mărunţiş să-i pun în palmă, îmi risc propria labă.

Totul e şters cu buretele, ma asigura ea strivindu-mi trei cartilagii. – To… tul? gem…

— Hai, ne sărutăm să facem pace, ciripeşte groasa creatură.

Mă trage atât de brutal în desişul ei de filodendroni că mi se taie răsuflarea. Gura lacomă i se lipeşte de obrazul meu, nu departe de propriile-mi buze.

Mă cocoşez şi las taifunul să treacă:

CAPITOLUL IV

Bérurier care iese din camera lui îmbrăcat, într-adevăr, impecabil, într-o pijama ce-i slujise la origini lui Jumbo, elefantul savant, pentru numărul său de la Circul Amar – e copleşit de această mărturie de pace. Visul lui secret „trebuie să fie de a-şi vedea matracuca în termeni buni cu toţi prietenii casei. Mi-a fost dat, de altfel, să constat în cursul peregrinărilor mele că mulţi soţi sunt la fel. Fiecare bărbat, chiar şi cel mai gelos, nu aspiră decât să-şi găsească respectiva în braţele superiorului ierarhic. Descoperă în chestia asta ceva ca 6 făgăduială. Şi s-o spunem, cu riscul de a şifona morala, că e un pic adevărat. De aici vine, fără îndoială, credinţa populară despre norocul încornoraţilor.11

— Într-un ceas bun! tună Grasul. îmi place mai mult să vă văd

aşa.

Aceşti oameni cumsecade mă invită să mic dejunez în tovărăşia lor. Accept, ca să nu-i jignesc, şi grasa mă trage, îndărătnică, în faţa unui bol de cacao cu lapte, mai unsuros decât un conclav de cardinali.

— Dragă Bei the! atac, spre cea mai mare încântare a subordonatului meu. Când mi-ai relatat nefericita dumitale aventură, am fost la început sceptic, după cum singură ai constatat. – Acest limbaj, mai studiat decât un „Cornet" cu reacţie. îi merge drept la sutien. Cei doi saci de făină i se umflă peste măsură.

Îşi plimbă peste-mustaţa irizată, de Van Houten, O limbă pe lângă care pielea unei broaşte râioase pare mai netedă decât pergamentul.

— Eram sigură că ai să revii asupra acelui prim sentiment, îmi aruncă.

Şi-şi plesneşte reprobator peste mână mangafaua care „îşi vâră cele patru degete, plus policarul. În bol, cu scopul de a-şi scufunda completamente tartina.

— Nu mi-ar displăcea să-mi dai semnalmentele „detaliate ale bărbatului care te-a răpit pe Champs-Élysées.

Berthe bea din cacao. Zgomotul degluţiilor sale seamănă cu acela al unui motor hors-bord care ar da rateuri.

— Era înalt! începe. Purta un costum de stofă subţire, în ciuda anotimpului.

— Ce culoare?

Îşi mijeşte pleoapele delicate, de vacă fericită.

— Gri-petrol.

— Ceea ce era absolut indicat pentru un american.

Râsul Grasului zguduie oala cu lapte;

— Ce caraghios e San-A. Ăsta când se pune pe snoave! pufneşte el.

După care, făcând-o pe niznaiul, se duce să ia din bufet o sticlă de vin roşu, ordinar şi, hodoronc-tronc, grijuliu să-şi scutească păpuşica de spălatul prea multor vase, îşi toarnă o duşcă de juma de kil în cana unde a mai rămas cacao.

Acum nu mai am nicio îndoială că Berthe a spus adevărul.

Descrierea pe care mi-o face este conformă cu aceea dată de ziar despre tipul din aeroport. Nicio greşeală; sau, mai curând, da, o mare greşeală comisă de la bun început-răpitorii au dat-o în bară lunea trecută. Au luat-o pe Berthe drept mrs. Unthell. Fără îndoială aveau misiunea de a o sechestra pe nevasta businessmanului. Noroc că a sosit nenea care comandase afacerea; trebuie că o cunoştea pe americancă şi şi-a dat seama că din manevra lui a ieşit o cacealma curată. Atunci ceilalţi, după ce au eliberat-o pe maica Béru, au jucat blând. Trebuie să se fi dus la hotel la mrs. Unthell, acolo au aflat că doamna ia avionul către State şi au dat bice până la Orly…

Creierul mu îşi freacă mâinile, dacă pot îndrăzni o asemenea metaforă. Micul vostru San-Antonio are să-şi petreacă vacanţa în felul lui.

Văd de aici ce mai moacă vor face colegii mei de la Poliţia Judiciară când vor afla că am dezlegat afacerea; fiindcă nu mă îndoiesc nicio clipă de succesul anchetei. Pe baza celor scrise în ziar, pun cuplul la curent cu ultimele evenimente.

— Înţelegeţi, zic, gangsterii au luat plasă. Au confundat-o pe Berthe cu nevasta americanului, de altfel, uitaţi-vă, asemănarea e izbitoare.

La care Grasa îmi interpretează marea arie a jignirii. Sare la scandal. După dânsa, mutrişoara sa fină n-are nimic de-a face cu imaginea acestei ba39

şoldine, cu moacă de bărbat, care se zgâieşte din jurnal.

Consternare a negustorului ei, care se dopează lichidând pe sub mână sticloanţa de cărţălău. O potolesc pe hurie apelând la diplomaţia mea:

— Scumpă Berthe, când vorbesc de asemănare, mă înţelegi (mie-mi spui!) vreau să zic că, dacă ne referim la morfologia intrinsecă a chipurilor, constatăm în structura dominantă o concomitentă datorată apartenenţei faciesului vostru la grupa B a tabelului superior zoologic despre care vorbeşte Cu –, vier în faimosul său tratat.

Îmi trag sufletul.

— Nu-i aşa? îl iau martor pe Grasul care. cu ochi cât cepele, mi-a urmărit traiectoria.

— Tocmai la ce mă gândeam şi eu, mă asigură… Berthe are un moment de neîncredere; un nor

de ploaie pare să-i umbrească vitrina. Pe urmă se destinde. Soţul ei îmi strecoară în cornetul acustic:

Ar fi trebuit să te faci negustor de zarzavaturi. 1

— Berthe, trebuie să te rechiziţionez! atac eu. Suzerana lui Béru îşi pune privirea à la Marlene

Dietrich, ameliorată cu Pauline. Carton.

— O. comisare.). Să mă rechiziţionezi j…

Mă trec sudori reci. Nu-i cazul să-şi facă iluzii. Nu vreau s-o îmbarc pentru o partidă de tras la rame.

Da> bună prietenă, graţie dumitale vom putea descoperi casa unde ai fost dusă. Behăie:

— Dar e imposibil. Ţi-am spus că.

— Că te-au adormit. Ştiu. Totuşi trebuie să încercăm s-o scoatem la capăt prin verificară mărturiilor „m

— San-A. are dreptate! strigă Beruner. La urma urmei eşti martorul principal.

Cuvântul „martor" aduce în dovlecelul grăsanei cuvântul „ziar". îşi vede de pe acum odiseea ajungând pe mâinile gazetarilor. Eroina sezonuiu;! Adică o mulţime de admiratori pe urmele ei. îşi va putea înnoi şeptelul.

— Datoria înainte de toate, declară cu noblețe: Sunt la dispoziţia dumitale!

Vremea a revenit la grozav şi broaştele-barometru au coborât scăriţele din borcane. Pădurea de la Maisons-Laffitte e de un roşcat splendid. Aleile – melancolice sunt presărate cu frunze de aur. Un miros tare, de humus nou, înţeapă agreabil nările, evocator de plimbări romantice în umbra copacilor.

Acest bogat parfum al naturii luptă penibil cu cel de care e inundată madam Béru. Nu ştiu dacă scărpinătorul ei de peruci i l-a făcut cadou, fapt e că abia de-l mai suport. Am impresia că am spart, la mine în şaretă, o bombiţă cu apă de colonie. – Aici e! zice. Ne învârtim prin parc de un bun sfert de ceas. Grasul, lăţit pe bancheta din spate, le picoteşte. Toată vremea târăşte după el o restanţă de somn; aşa că

îndată ce nu e nevoit să se mişte, se pune pe horăit.

— Eşti sigură?

Îmi arată o statuie ridicată la intrarea unei proprietăţi somptuoase.

— Recunosc sculptura asta:

„Sculptura" cu pricina reprezintă o damicelă îmbrăcată doar cu o tolbă de săgeţi; şi încă şi pe aia o ţine în bandulieră.

— Adică?

— Aici s-au oprit ăia doi şi insul a scos cutiuţa cu buretele.

Ne aflăm pe o alee discretă, care merge drept spre un tufiş dublu de merişor des. Locul ideal pentru a cloroformiza o doamnă sau a-i cere să-ţi facă o concesie.

— Ia să vedem, murmur, ţi-ai pierdut cunoştinţa, deci n-ai nicio idee despre cât a durat drumul mai departe.

— Niciuna, mă asigură B.B.

— Tembelii, ăia te-au adormit la dus, dar la întors doar te-au legat la ochi… Ascultă-mă bine, LVrthe! Slavă Domnului, eşti o femeie remarcabil de inteligentă!

Gata, iată că ţoţoloacele încep să-i danseze passo doble! îi trag înainte la cădelniţe, ştiind prea b: ne cât de rentabilă e flatarea. Cu cât oamenii sunt mai bătuţi în cap, cu atât îi faci mai lesne să umble pe pereţi asigurându-i că sunt nişte phoenicşi (publictate gratuită pentru societatea de asigurări „Phe-nix").

Draga de balenă nu se mai stăpâneşte. Arcurile maşinoanţei mele gem ca nişte torturaţi.

— Şi fiindcă eşti un spirit superior, putem proceda prin deducţie. Urmăreşte-mi raţionamentul şi urmează-l. Dacă te-au adus aici în parc, au făcut-o

%2

fiindcă, după toate probabilităţile, casa unde ai fost sechestrată nu e prea departe. Nu te-ar fi adormit la Maisons-Laffitte ca să te ducă la Vincennes, nu-i aşa?

— E eminenţa însăşi, mi-o întoarce numita Bérurier, care are tendinţa să vadă totul în roşu.

— Perfect…

În spate, Grasul huruie ca un elicopter încercând să-l repereze pe Bombard. In petto, îmi spun (pe latineşte, băgaţi de seamă) că trebuie să aibă polipi pe care ar trebui să şi-i scoată ipso facto.

— Dragă Berthe, vom încerca o primă expe –, rienţă.

O, mâncăcioasa! Privirea pe care mi-o adresează e de pe acum un viol în sine. Această aruncătoare de slipuri e subjugată de autoritatea, personalitatea şi frumoasa mea mutră. Şi-ar da, sunt sigur, lopăţica pentru tort, făurită din argint masiv, în schimbul unei nopţi de dragoste cu mine. Şi, de altfel, ar avea dreptate. Încercaţi deci să vă faceţi vânt cu o lopăţică pentru tort înainte de a azvârli prima piatră.

— Spune, spune! mă imploră: … Ciudat, ce bine le stă femeilor excitaţia! Dacă exemplarul din faţa mea ar cântări cu o sută de kile mai puţin, ar fi aproape dezirabilă.

— Ai să închizi ochii… dar şi mai bine, stai niţel; am să ţi-i leg.

Fiindcă batista mea e incompatibilă cu circum. ferinţa bostanului ei, îl trezesc pe Béru să mi-o dea pe a lui. îmi întinde o chestie găurită, neagră şi vâs –; coasă, de care renunţ să mă servesc. În cele din urmă. îmi înnod cravata peste pleoapele coborâte ale, cobaiului.

— Acum, Berthe, o să te duc prin parc… Concentrează-te (credeţi-mă, e un sfat bun când îl dai unei viespi cu volumul ei). Caută-ţi în amintire senzaţiile pe care o să le încerci…

Ne plimbăm pe sub frunzişurile năpârlite de noiembrie. După zece minute de învârteală, opresc. Berthe îmi restituie lavaliera şi meditează.

— Ei? o grăbesc.

— Ei bine, uite! zice. La început, am-cotit încolo şi încoace. Cu viraje strânse, din cauza aleilor…

— Cât timp?

— Nu prea mult… De vreo două, trei ori.

— Deci hogeacul se află în marginea parcului. – Poate…

— Şi pe urmă?

După felul cum îşi preface moaca în acordeon îi măsor intensitatea efortului.

— Am mers în linie dreaptă… Şi se întâmpla pe undeva, pe lângă

Sena…

— De ce?

— Am auzit sirena unui şlep… Foarte aproape de drumul unde umblam noi…

Fac un rezumat. Deci casa e la marginea parcului, nu departe de Sena… Vedeţi că progresăm cu raţionamentele…

Grasul mă atinge pe umăr.

— Poate zice lumea orice despre tine, Tonio, dar în materie de combinaţii n-ai pereche.

Bat darabana pe volan, privind la frunzele moarte pe care o adiere îndărătnică le rostogoleşte pe alei.

— Mă gândesc la ceva, Berthe… r la ce?

— Te-a adus înapoi tot cu maşina americană?

— Nu, zice. Chiar, ce chestie!

— A doua oară au folosit o dubită, nu-i aşa? E făcută ţăndări suoeţelul.

— De unde ştii?

— Dumnezeule mare, nu era să plimbe într-o maşină obişnuită o doamnă cu ochii legaţi, ar fi atras atenţia…

— Foarte just! ratifică inspectorul Béru, aprinzând o ţigară deşelată.

— Ce marcă avea dubita?

— Era un Peugeot 403, mă asigură ea.

Îmi pun bolidul în mers şi rulez agale în direcţia Senei.

— Când ai ieşit din camera aceea ai coborât vreo scară?

— Da; v

— Lungă?

— Două etaje.

— Camera unde ai stat era mansardată? – Nu.

— Deci casa are cel puţin două etaje şi un pod… Trebuie să fie o clădire impunătoare. Construcţiile de acest gen dispun şi de un peron, exista vreunul?

— Desigur. Mă ţineau de braţ în timp ce coboram, erau cel puţin şase sau opt trepte…

Zâmbesc.

— Suntem pe aproape; copii.: Berthe. eşti o femeie minunată. Cât îl invidiez pe mocofanul care zace pe bancheta din spate! Cum e posibil ca un ins atât de lipsit de inteligenţă să fi sedus o femeie de talia (!) dumitale?

— Termină o dată! bombăne Grasul, făcând zâmbre.

Focoasa pin-up nu mai ezită. Socotind complimentul meu drept o cerere de fuzionare, începe să-şi frece de piciorul meu genunchiul de rugby-woman, ceea ce are drept rezultat o bruscă apăsare pe accelerator. Hodoroaga face un salt înainte. Grăsana, 1 zgâlţâită zdravăn, se propteşte în mine.

fă: Ştii, Tonio, ciripeşte, asta îmi aduce aminte de ceva… Abia ieşisem din curtea proprietăţii, şi camioneta s-a zdruncinat, ca şi când ar fi trecut peste o rigolă.

— E şi ăsta un-amănunt care se poate dovedi plin de interes… Ţine-o tot aşa, şi imaginea casei misterioase se va preciza din ce în ce mai bine… Am ajuns la concluzia că e o clădire cu două etaje, la marginea dinspre Sena a parcului şi a cărei intrare traversează o rigolă… Ia spune, când erai închisă ai încercat, cred, să priveşti prin crăpăturile obloanelor!

— A fost imposibil, nu erau obloane obişnuite; ci storuri, blocate cu un lanţ ca să nu le pot ridica.

Am sărutat-o, fără teama de a mă jupui de cactuşii ei.

— Douăzeci de puncte, Berthe! Mi-ai dat o nouă precizare importantă: locuinţa nu are obloane, ci storuri de lemn… Putem de-acuma să începem s-o căutăm de-adevăratelea, nu crezi, Béru?

Grasul nu zice nici pâs. Întorcându-mă, constat că le soileşte din nou.

— Alo! urlă mustăcioasa lui. Colaboratorul meu tresare.

— Ei, ce? Ce s-a întâmplat?

Îl sfătuiesc să se ducă unde-a dus mutul iapa şi încep să rulez încetişor, privind bine la fiecare casă.

CAPITOLUL V

Din când în când frânez în faţa câte unei con – strucţii corespunzând descrierii pe care am reconstituit-o. Într-un fel, e vorba de un portret-robot. Un portret-robot de coteţ. Dar de fiece dată ne

lăsăm păgubaşi când casa are două etaje, n-are storuri, şi când are şi una şi alta îi lipseşte-rigola din apropiere.

Eu, mă cunoaşteţi, mă omor după mistere, dar când acestea mă obligă să mă învârtesc prea mult după coadă, mă loveşte greaţa. îmi place şi pădurea autumnală, mai ales când o degust în compania unei creaturi purtătoare de ciorapi de culoarea pâinii prăjite şi ale căror jartiere au o elasticitate convenabilă. Par cu perechea asta, te apucă înţepeneala pe unde nu trebuie.

Opresc încă o dată în faţa unei clădiri cu două et; Are rigolă la intrare; dar, ghinion, obloanele sunt dintre cele obişnuite.

— Adevărată cursă de şoareci parcul ăsta, oftează Grasul. N-o să iasă nimic, tipule.

Nici femela lui nu e mai optimistă. Mă întreb" dacă vom juca în prelungiri, când zăresc un băiat de măcelărie care aleargă pe o bicicletă. îi fac semn să se apropie. Simpatic puşti. Înalt de o şchioapă, pieptănat à la Filox (ras în cap), cu ochii strălucind ca un pahar de Pérrier (furnizorul fostei sale majestăţi regale a Angliei), purtând o haină de băiat de măcelărie şi nişte pantaloni de băiat de măcelărie; măcelar el însuşi, fiu de măcelar, viitor tată de măcelari (vor fi cu siguranţă băieţi) se supune semnului meu şi pedalează pe lângă maşină.

— Dom'le?

— Ia zi, băiete, cunoşti pe toată lumea de pe aici?

— Nu pe toată, rectifică modest cărătorul de animale îmbucătăţite.

— Ascultă, caut nişte prieteni care locuiesc în parc, nu prea departe de Sena, într-o casă destul de mare, cu storuri de lemn la fel estre, înţelegi ce vreau să spun? Au o maşină americană albastră cu galben şi pe lângă ea poate şi o dubită 403 iar dacă ar fi americani ei înşişi nu m-ar mira deloc. Poţi să-mi dai o informaţie?

Puştiul e mai puţin nătărău decât dau de înţeles ţoalele lui. Se concentrează ca o pastilă de Vian-dox, acţionând maşinal clopoţelul bicicletei, şi asta cu o frenezie că de abia mă ţin să nu-l iau la palme.

Clipele trec, apăsătoare. La Cap Canavernal, când aşteaptă falsa plecare a unei rachete intersiderante, băieţii de pe-acolo nu sunt mai

puţin încordaţi decât mandea în momentul ăsta. În sfârşit, hamalul de antricoate clatină din cap.

— Auziţi, atacă el cu o delicioasă voce de castrat (în familia lui trebuie să fie toţi eunuci din tată-n fiu ca să dea naştere unor corzi vocale atât de predispuse la acute).

— Auziţi…

Recomandare inutilă. Aud cu o asemenea intensitate, încât trompele lui Eustaţiu îmi plesnesc de nerăbdare. În spatele meu, Grasa respiră pe nas, în spate Béru cască atât de tare, încât face un tiraj de trebuie să închid aerisirea maşinii.

— Cunosc nişte inşi cu o casă cum ziceţi. Dar n-au nicio maşină cum ziceţi. Cum ziceţi, casa e lângă Sena, spre Champ de Course, nu puteţi să vă uitaţi din drum, fi'ncă nu se vede de copaci. Şi oamenii de care ziceţi nu-s acolo, fincă-s plecaţi…

Îl întrerup pe orator.

— Dacă-ţi dau un bacşiş eşti în stare să ne duci până acolo?

— Da, dom'le.

Nicio şovăire, spontaneitatea lui e indiciul unui suflet tareapt să-şi asume o răspundere. Şi iată-l pe distribuitorul de fileu contrafăcut înălţându-se pe pedale, în atitudinea alergătorului înaripat atacând Mont Ventoux.

Mă ţin pe urmele lui. Taşca de piele îl loveşte peste bumbăreaţă. O alee, două alei, trei alei, cine o poate spune repede? Nimeni? Adjudecat! Ne regrupăm în faţa unei porţi de fier ruginit ca virilitatea lui Robinson Crusoe înainte de apariţia lui Vineri. Prima constatare ce-mi încălzeşte balansierul mai abitir decât ar face-o un aparat de sudură: sub poartă se află un şanţ de scurgere a apei. Iată, poate, faimoasa rigolă care i-a înnodat maţele maicii Bérurier? Dar e prea devreme să spunem hop. Deviza mea e aceea a Gorgonzolei: „Cine nu spune nimic, consimte".", „, i

— Aici e casa de care ziceţi! murmură puştiul.

Îi votez, din fondurile mele secrete, o disponibilizare de cinci sute de franci. Face dispărut atât de iute biletul, încât mă întreb dacă nu i l-a smuls dintre degete vântul.

Eîl cunoşti pe proprietar? întreb. r-Da, l-am văzut acum un an.

— Cum îl cheamă? \E contele Veaupacuit 3:

— Şi cu ce se ocupă în afară de lustruitul blazonului?

4 Râs inoportun al băiatului de măcelar care, neputând înţelege butadele mele extraforte, găseşte de cuviinţă să se hlizească. – Locuieşte în Sud. cred.

Pe scurt, contele îşi prăjeşte blazonul la soare.

— Şi când nu vine pe-aici îşi închiriază casa pentru întreg sezonul, completează îngeraşul de abator. E foarte bătrân şi are o fată bătrână şi, ea…

Pe scurt, la alde Veaupacuit bătrâneţea e o a doua natură.

— Cu siguranţă că nu ăsta-i locul, oftează Grăsana.

— Cine e însărcinat să-i scoată hogeacul la închiriere? îl întreb pe mentorul meu.

— Cred că Oficiul Houquetupioge °,. lângă biserică.

— N-ai băgat de seamă – fiindcă umbli mult şi-mi pari dezgheţat – n-ai băgat de seamă prin împrejurimi, în ultima vreme, o maşină americană?

— Maşini americane, cum ziceţi, ripostează transportul de rasoale, sunt cu grămada pe adei.

B Veau pas cuit – viţel nefiert (n.tr.).

8 Ou que tu pioges – unde te oploşeşti (n.tr.).

pen' că oamenii au parale. Contele, în ce-l priveşte, [p-are decât o maşină micuţă, cu trei roţi, şi îl îm – pinge fiică-sa, că e paralizat de picioare S

Cu perspicacitatea mea, ghicesc că am scos deja acest simpatic distribuitor de vaci defuncte un maximum de informaţii într-un minimum de timp. v.", – E în regulă, mersi, îi zic ca să-l concediez.

El ne împarte câteva zâmbete mărunte şi exe – cută un demaraj à la Darrigade, îndepărtându-şi coatele şi plecându-şi capul spre ghidon.

— Aţi văzut? exclamă deodată Béru.

fr-Nu, ce?

— În taşca piciului…

— Ei bine?

— Avea un rumsteck fantastic, vouă nu vă e foame?

ţ-o să clămpăni mai încolo, hotărăsc eu… Deocamdată ne aşteaptă lucruri mai importante.

— Nimic nu e mai important ca haleala, decretează Bérurier.

Îşi îndreaptă degetul spre el pentru a ne atrage atenţia.

— Ascultaţi-mi maţele, zice".

Un huruit care aminteşte de trecerea metroului agită automobilul.

— Rumsteckul ăla, adăugă împricinatul, l-aş fi halit natur!

Îngreţoşat, cobor din şaretă.

— Berthe, spun, eu o să dau o raită la faţa lo-icului. Ai grijă să nu stai la vedere. Dacă vine careva să-mi deschidă, culcă-te pe banchetă…

Zicând acestea, trag de lănţişorul ruginit al soneriei. Un clopot dogit bate de înmormântare i în mijlocul tăcerii. Berthe scoate o exclamaţie şi-şi arată dovlecelul în portieră.

— Comisare, mugeşte amabila boviclee, gata, aici e! Aici e! Clopotul ăsta! Mi-l aduc aminte… îl auzeam din camera mea… Are un clinchet al lui, nu-i aşa?

— Culcă-te, pentru Dumnezeu! ripostez, zărind o siluetă printre copaci.

Grasa se prăbuşeşte pe podeaua maşinii. Respectivul ei aruncă în grabă un pled peste dânsa, Această cuvertură îmi e foarte utilă în timpul excursiilor la pădure în compania doamnelor care se tem să nu se înţepe la spate în acele pinilor.

Mă benoelez la noul venit. E o nouă venită. Şi chiar o nouă venită care are tot ce-i trebuie ca să vină la ospăţul vieţii. Douăzeci şi cinci de aniversări maximum, o zidărie drăgălaşă, etanşă pe dinainte, mersul suplu, picioarele lungi, ochii miozotis, gura făcută să sugă acadele, şi părul blond-cenuşiu, tuns scurt… Exact genul de persoană pentru care te dai în vânt să rezervi o masă la Lido şi o cameră la Excelsior.

Poartă o rochie de lână bej, cu o centură neagră bătută cu aur, şi bărcuţe bej cu negru. Admiraţia îmi e atât de adâncă încât uit să mai sporovăiesc.

— Pe cine căutaţi? ciripeşte căprioara, cu un glas ceresc din care răzbate cu delicateţe un accent străin.

Spun accent străin fiindcă îmi e cu neputinţă să-l identific. Ar

putea fi la fel de bine englezesc, nemţesc, americhen sau nordic…

— Vin din partea agenţiei Houquetupioge?

Ea îşi uneşte sprâncenele subţiri ce par (cum ar scrie un academician din al 16-lea arondisment) pictate de un artist japonez.

— Agenţia imobiliară de lângă biserică, precizez ca să-i aprind lanterna magică.

* încuviinţează:!

— A, da…

Această graţie a naturii pare totuşi surprinsă.

I-Credeam că totul a fost aranjat, obiectează.

Drăguţul de San-Antonio îşi înşurubează zâmbetul său cel mai casanovian. Două bilete de-astea de loterie, şi fetişcanele au impresia că s-au aşezat pe un furnicar în plină evacuare. Dar în împrejurarea de faţă o şedinţă de farmece ar fi inoportună. Ceea ce ne trebuie este reţinere şi raţiune.

— Contele Veaupacuit, proprietarul casei, şi-a uitat ochelarii într-un sertar! îi explic. Sunt lentile speciale cu focar de infecţie polivalent, ar dori să-i recupereze şi ne roagă să-l scuzăm faţă de dumneavoastră…

Ea clatină aprobativ din cap. Privirea azurie i se opreşte asupra excrementţialului Béru; după toate probabilităţile, moaca aiurită şi cu semne de cupe-roză a Făt-Frumosului Berthei îi inspiră încredere, fiindcă frumoasa copilă deschide poarta.

— Intraţi, vă rog…

Începe să străbată cavalereşte aleea cu acelaşi nume. O las să mi-o ia înainte cu doi paşi ca să pot contempla în voie şi cu ochiul liber circumvoluţiunile mobilului ei. Am văzut în ticăloasa mea viaţă multe capse detonante: turtite, rotunde, lombare, ovoidale, extrajoase, triste, eliptice, tari, moi, plutitoare, dezvoltate. Dar una ca a fetei în bej niciodată. Tăticul ei trebuie să se fi gândit la Rodin când i-a aplicat mămicii în plin al nouălea cer joncţiunea de umplere în zbor a rezervoarelor.

Prima chestie pe care o întrezăresc când ajung pe esplanada proprietăţii, lăsând deoparte proprietatea însăşi (cu două etaje, vă rog să remarcaţi, şi prevăzută cu storuri rulante) e o hodoroagă

americănească. Doar că nu e albastru şi galben cu huse verzi, cum a descris-o Berthe, ci neagră cu huse coral. Fata cu portbagaj articulat urcă un peron cu şase trepte. Intră într-un hol mare cu pardoseala din pătrate albe şi negre, ca o tablă de şah şi, o dată să acolo, ia o bluză albă aruncată pe o sofa, o îmbracă şi, păsându-i de mandea ca de primii ei chiloţi de nailon, se apropie de un cărucior superb unde soileşte un bebeluş.

f Rămân ca un kil de cârpe. Trebuie că am un aer oarecum tembel, mersi, fiindcă şoricelul schiţează un mic zâmbet dezarmant.

(– Nu căutaţi ochelarii? întreabă, în şoaptă, fără îndoială ca să nu-l trezească pe mucos, îmi revin.

— Să… da, dar.: „ar fi poate mai bine să mă insoţiţi.

— O nu, răspunde doica pin-up, Jimmy se va trezi îndată şi, când se trezeşte, devine un adevărat drăcuşor.

Se aşază cu nonşalanţă lângă cărucior, îşi încrucişează picioarele – atât de sus încât mă loveşte o slăbiciune cardiovasculară – şi se dezinteresează de mine. Ca să nu risc o tromboză, hotărăsc să mă evacuez… Niţel încurcat, totuşi – fiindcă mă aflu ilegal în acest sălaş – iac o tură prin camere. Cele mai multe au husele aşezate pe mobile. Un salon şi trei odăi sunt locuite, restul moţăie într-u lumină cenuşie de dincolo de mormânt, sub un strat de praf/ în salon, dimpotrivă, viaţa străluceşte ca un foc de artificii. E plin de sticle cu scotch şi soda, ziare americane, fotografii color reprezentând nişte nene care îmi sunt – şi-mi vor rămâne, probabil – necunoscuţi. Cu excepţia şoricelului cu bebeluş, nu e nimeni la conte.

Deschid câteva sertare pentru veridicitatea misiunii, pe urmă cobor în hol unde minunata doică citeşte ultimul număr din Mickey Mouse.

— Aţi găsit ochelarii? mă întreabă cu amabilitate.

— Nu, bătrânul conte trebuie să se fi ramolit, şi-a imaginat doar că i-a lăsat aici.

— Aţi căutat foarte repede, mă ironizează ea. îi răspund pac-pac, ca o mitralieră bine unsă:

— Dacă m-aţi fi escortat, aş fi făcut, firește, să dureze plăcerea.

Ea se prinde, îşi oferă luxul de a coşi. Totdeauna pudoarea face

bine. Bărbaţii o apreciază peste poate.

— Când rotopercutează o tipesă şi o văd coborându-şi pleoapele, îşi închipuie că au dat peste măicuţa Tereza, şi visul secret al tuturor bărbaţilor e tocmai acela de a trage în frigare o măicuţă Tereza.

— Sunteţi singură, singurică? mă minunez:

— Nu.

I-A! Aşa crezusem:

— Sunt cu Jimmy, zice arătând spre cărucior.

— Nu e încă o adevărată prezenţă.

— Întoarceţi-vă după ce se va trezi, cu siguranţă o să vă schimbaţi părerea.

Îmi place tot mai mult doica asta. Şi picioarele ei. Dacă ai pune ghitarele Sophiei alături de astea ar urma lacrimi şi scrâşnete din partea transalpinei.

— Sunteţi americană? – Nu, nemţoaică-elveţiancă. ZuricK:

— Atunci trăiască Elveţia! zic cu reculegere. Doică?

— Numai îngrijitoare. Mai există şi altceva la noi decât vaci de lapte…

— Păcat! Nu mi-ar fi displăcut să asist la prânzul lui Jimmy.

Ajunşi aici, tipilor, vă gândiţi pe semne că arunc cam prea tare cu confeti; dar ce vreţi, când există prin preajmă o persoană cu 42 în talie, nu mai ştiu de mine. Sunt obligat să mă parfumez cu esenţă de terebentină ca să mă regăsesc.

— Şi patronii dumneavoastră? zic. În plin avânt, fără să renunţ la privirea seducătoare care îi ruinează pe vânzătorii de oglinzi.

— Ce-i cu ei?

— Nu sunt aici?

— Nu. el turnează…

Fac pe nedumeritul, ceea ce îmi e cu atât mai uşor cu cât habar n-am despre obiectul discuţiei.: – Cum adică turnează?

— La Boulogne, racordurile pentru secvenţa din Franţa…

— Regizor?

E rândul ei să joace;, fazanul”, scena a doua din actul trei.

— Actor.: Veniţi din partea agenţiei şi nu ştiţi cine e Fred Loveme?

Bâigui:

— Fred Loveme!

Mai e vorbă dacă-l cunosc pe domnul? Şi vor la fel, de altminteri! Cel mai prima actor de la Hollywood! Eroul atâtor filme de succes, printre care citez la nimereală: „Ia două porţii, c-o mâncăm pe-a treia" ...Constipaţii de la Porto Fell" şi mai ales acel monument, distins cu Oscarul... Fără bacşiş, pe papacioace". Vă amintiţi? Filmul care povesteşte aventurile lui Clovis în Texas, şi pe care el l-a interpretat magistral, având-o ca parteneră pe Gertrud Tubar 10. laureată cu premiul întâi al Sanatoriului de la Waterproof.

Repet, gargarisindu-mă. penetrându-mă cu subiectul:

— Fred Loveme!

Mă apucă un acces de tuse. de altfel am şi motive, omul ăsta e idolul mulţimilor.

— Dar, protestează damicela. eu credeam...

— E timpul să-mi justific ignoranţa.

— Sunt nou la agenţie, explic în grabă, şi avem atâtea case închiriate... Patronul nu mi-a făcut precizări. Dacă mi-aş fi dat seama...

Într-adevăr, toate jurnalele au anunţat sosirea în Franţa a lui Fred Loveme. A venit acompaniat de soţie, de fiu, de îngrijitoarea acestuia şi de secretar, cu ultima cursă a transatlanticului, Liberte". Fiindcă e un băiat total lipsit de pretenţii a închiriat un etaj de la Ritz pentru el, un etaj de la Carlton pentru soţie şi o vilă în Maisons-Laffitte pentru copilaş... Faptul că n-a închiriat Palatul Sporturilor pentru hodoroagele sale se explică doar prin aceea că acolo e prea mult praf.

— De mult timp vă aflaţi în slujba lui Loveme?: – De la naşterea lui Jimmy.

— Sunt de gaşcă? Poftim?

10 Tu barres; barrer – a dirija bara cârmei (n.tr.).

Îmi muşc limba, spre deosebire de şerpi, care-şi muşcă o altă extremitate. f!

— Sunt nişte patroni agreabili? ţi? Foarte, îi văd foarte puţin. Absenţa eprincipala virtute a unui patron. îi spun asta, zâmbetul i se

accentuează.

— Nu vă plictisiţi într-o casă atât de mare?

— Un pic, da. Seara însă îmi vine o înlocuitoare, şi merg în Paris cu maşina.

Părerea mea, băieţi, e că această pin-up a desco-coperit afacerea ideală. E un job cum speră toate îne ele. Ce ţi-e şi cu boşii ăştia din State: angajează personal în serviciul personalului şi-i duii acestuia la dispoziţie şarete cum n-au nici miniştrii noştri!

— Mergeţi singură la Paris? i-Sunteţi foarte curios…

— Dacă aveţi nevoie de un mentor, v-aş pilota cu multă plăcere.

Dar mentorii nu sunt niciodată crezuţi, ştiţi şi voi. Copila se aricește. Probabil nu-s genul ei. Ca să am tacâmul complet, puştiul se trezeşte şi-i arde un urlet. îmi iau tălpăşiţa cerându-mi scuze, în timp ce îngrijitoarea se ecupă de moştenitorul lui Fred Loveme:

Mi se pare că am nimerit la altă poartă. Într-adevăr, ce legătură poate fi între un actor de reputaţie mondială şi un kidnapping?

CAPITOLUL VI

Maica Béru, pin-up-ul nostru de mahala, numită şi Venus obeză, e tot ghemuită pe banchetă, cu pătura peste tărtăcuţă, când îmi aduc prin apropiere delicata persoană. La un deget de apoplexie Ber-the! când se ridică, felinarele îi sunt injectate.

— Ei? gâfâie ea… rr – Scumpă prietenă, declar fără preget – întrucât, mi-am uitat provizia de preget acasă, în sertarul noptierei – e zbârcă.

— C…! rosteşte apăsat Béru, care a avut întotdeauna predilecţie pentru cuvintele de cinci litere.

— Casa asta a fost închiriată de Fred Loveme, celebrul actor american, pentru copilaşul lui pe care ţine să-l crească în aer liber, deci n-are nimic comun cu indivizii care fură dămiţe.

Fie vorba. Între noi, e o vrăjeală ordinară; anul ăsta, dămiţele au un tonaj afurisit. Dar Grăsuna protestează brusc. abătându-şi ciorchinele de crem-yurşti pe mâna mea, afirmă;

— Comisare, ştiu sigur că ăsta e locul. – Dar, buna mea Berthe…

— Orice mi-ai spune nu schimbă nimic; aş continua să sprijin

casa cardinalului Feltin. Pentru că în timp ce stăteam sub cuvertură am recunoscut în mod oficial clădirea.

Îi strecor o scurtă căutătură prin periscop, să verific dacă nu cumva i s-a ars o siguranţă. Pare însă foarte serioasă, chiar patetică… Părul de pe negi i s-a zbârlit ca antenele unui sputnik şi miradoarele i s-au aprins.

— Recunoscut-o! Sub cuvertură!

— Absolut, comisare! Acolo, dedesubt, respiram greu, deci respiram adânc. Am recunoscut mirosul, îl uitasem. Miros de dafin. Şi priveşte, un gard viu de-dafini mărgineşte aleea până în casă.

Argumentul e solid. O bucătăreasă de talia Ber-thei trebuie să ştie ce-i acela miros de dafin. Nu răspund nimic. Sunt mai uimit decât domnul care, întorcându-se acasă, îşi găseşte, în şifonier, cel mai bun prieten, gol.

Traversez parcul şi mă reped la agenţia Hou-quetupioge. Simt nevoia să aflu mai mult.

— Nu ne ducem acasă? se lamentează Umflătură. Mi-e o foame!…

Fără să răspund, îmi debarc caroseria şi pătrund în biroul oficiului „Houquetupioge şi fiii". Deocamdată dommri Houquetupioge ocupă fără fiii săi localul. Sau e unul dintre fii, şi frăţiorii au plecat cu papa la pescuit. Este vorba de un domn care ar fi sexagenar dacă n-ar avea aproape şaptezeci de ani, înalt, slab, ciolănos, cu părul alb, cu mustaţa vopsită în negru, purtând un costum maro, o jiletcă de lână albastră şi papuci fabricaţi dintr-o veche tapiserie

Ludovic al XIII-lea. De altfel îi place mult Ludovic al XIII-lea, masa de lucru îi e Ludovic al XIII-lea; fotoliul la fel, ca şi maşina de scris şi telefonul. Când, supunându-mă înscrisului de pe placa smălţuită (Bravo. Bernard Pallissy!) de pe uşă, intru fără să bat. e în curs de a se deda unei duble operaţiuni; fiecare dintre acestea este, în sine. relativ banală, dar reunirea lor reprezintă un exerciţiu periculos. Demnul bărbat bate la maşină şi bea cafea dintr-o ceaşcă.

Bruscheţea navalei mele îl face să-şi rateze numărul de zburător la trapez. îşi toarnă în şliţ conţinutul ceştii de cafea, ceea ce din fericire nu deranjează pe nimeni, şi scrie un cuvânt conţinând trei dublu V,

care mi se pare intraductibil în franceză.

Ridică spre mine ochiul stâng. În timp ce dreptul se apucă să contemple un tablou „înfăţişând bătălia de la Marignan.

— Domnul? întreabă ştergându-şi nădragii.

E comersant moşul. îşi şi imaginează, din pricina ţoalelor mele bine croite, că o să poată să-mi. ofere cu chirie palatul Versailles! îmi arată un – ca un străvechi, care ar trebui să figureze într-un nuzeu dacă judec după tânguirea exalată la recepţionarea posteriorului meu.

— În ce problemă?

Mă pregătesc să-l atac cu o istorioară bine pregătită, când telefonul cere să i se acorde prioritate.

— Scuzaţi-mă, zice".

Ridică i-eceptorul şi, beneficiind de un acut simţ al oportunităţii, strigă în microfon „Alo!". Ascultă o clipă, fruntea îi e netedă. Nu-mi plac tipii cu dovlecelul ca o planşetă; în general, şi ideile lor sunt la fel de plate. O expresie neîncrezătoare îi trece peste mutra de cap de linie al unui destin mediocru.

— Ochelari? Ce ochelari? bâiguie.

Realizez totul. Maimuţa Nani, nani, copilaş a fost emoţionată de vizita mea şi vrea să se asigure că, într-adevăr, agenţia m-a trimis la contele Veau-pacuit.

Voi cei care îmi urmăriţi performanţele cu o fidelitate egalată doar de prietenia ce v-o port, trebuie să ştiţi că sunt un flăcău cu decizii prompte. Cu o mişcare agilă, îi înşfac domnului Houquetupio – ge receptorul. Închirietorul de colibe n-a făcut rugby, de bună seamă, fiindcă se lasă deposedat fără a fi avut vreme să schiţeze un gest cât de mic. Prind în pumn strecurătoarea microfonului şi-i zic, ca să-l fac să-şi vâre indignarea înapoi la brăcinar:

— Poliţia!

— Până reflectează el la acest aspect al problemei, eu am şi început s-o vrăjesc pe miss scutecel:

— Alo, eu sunt! zic. M-am întors la firmă, şi. domnul Houquetupioge mă întreabă ce-i cu povestea asta cu ochelarii. Nu e la curent, pentru că fiul lui a primit scrisoarea de la conte şi încă nu i-a vorbit* despre ea. Doriţi ceva, frumoasă domnişoară?

Tipesa, uşurată de o bănuială, debarasată de o prejudecată defavorabilă care riscă să mă coste cam scump, îmi serveşte o gogoaşă:

— Aş fi vrut să ştiu, în cazul când aş găsi aceşti faimoşi ochelari, dacă e cazul să vă anunţ.

— A, da, anunţaţi-mă, îi răspund, ador să vă aud glasul. Şi dacă, din întâmplare, v-aţi răzgândit în ce priveşte un Paris by night cu ghid specializat, anunţaţi-mă tot aşa, nu plec din agenţie decât prin împrejurimi.

Ea îmi zice că o să se gândească şi-o să mai vedem. O întreb dacă Jimmy tot mai orăcăie. şi ea afirmă că dacă telefleaşca ar fi în odaia marinarului nu mi-ar putea auzi glasul viril. După care închidem, cu un fel de speranţă între noi.

I în cursul acestei comunicări, am scos legitimaţia de presar şi i-am dat-o s-o citească negustorului de umbră de codru verde. El o ţine în dreapta feţei, ca să-i dea de lucru ochiului din tribord, cel ce-i asi-Îgură spatele, în vreme ce cu stângul continuă să mă măsoare.

— Ce înseamnă asta? întreabă foarte demn, [după ce am pus receptorul în furcă, îmi şterg sudoarea de pe frunte. Am fost inspirat să mă reped încoace, la oficiu.

— Domnule Houquetupioge, vă cer scuze, spun, dar sunt în serviciu comandat. I-aţi închiriat o vilă. lui Fred Loveme, nu-i aşa? Or, întâmplarea face că acesta e luat în colimator de nişte calzi americani; <Ştiţi cum se practică acolo treaba asta? îndată ce un tip se umple de bişţari, o grămadă de borfaşi se interesează de el. Am misiunea să veghez la siguranţa lui şi a familiei. Dar ca să mă introduc la alde Loveme fără să dau de gândit personalului, m-am folosit de o viclenie nevinovată. Am pretins că vin din partea agenţiei dumneavoastră.

Iată că acum, când e luat în seamă, devine un drăguţ Moş Beşleagă.

— Vă stau la dispoziţie, domnule comisar, mă anunţă grav, înapoindu-mi legitimaţia.

Stindarde tricolore îi defilează în pupilele asimetrice…

— Nu cer altceva decât să colaborez cu poliţia, zice. Am făcut războiul, celălalt, cel adevărat, pe calea ferată.

Simt o mare nevoie să-i răspund că trebuie să nu fi fost deloc

comod, dar el continuă:

— Şi nepotul meu e în C.R.S. 11

— Atunci sunteţi scuzat pe deplin, afirm.

— Un amănunt, zâmbeşte Houquetupioge, n-am niciun fiu, în pofida a ceea ce i-aţi spus adineauri domnişoarei. Sunt celibatar.

Îi replic că niciodată nu-i târziu să-şi facă unul şi că atunci când te însori cu o femeie tânără, cu cât eşti mai vârstnic, cu atât ai mai multe şanse să devii tată. După care trecem la partea profesională.

— Iată două numere de telefon la care mă puteţi găsi în cazul că persoana aceea va cere să mă vadă.

— Am înţeles, contaţi pe mine, domnule comisar.

— De cât timp i-aţi închiriat lui Fred Loveme vila din strada Marivaux?

— De circa o lună.

— Pentru multă vreme?

— Trei luni. Are nouă săptămâni de filmare în Franţa. La o coproducţie, cred.

— Într-adevăr. Aţi tratat cu Loveme personal? i-au cu secretarul lui.

— Spuneţi-mi, nimeni nu v-a cerut… să zicem informaţii despre el?

— Pe legea mea, nu!

„Trupele de intervenţie specială ale ministerului de interne francez (n.tr.).

C4

— Foarte bine.

— Mulţumesc. Şi nu uitaţi, dacă sună îngrijitoarea, mă aflu în serviciul dumneavoastră, nu? Şi preluaţi mesajul pentru mine. Sunt domnul Antoine. Aţi înţeles?

— Contaţi pe mine!

Îmi eliberez scaunul stil, strâng mâna Ludovic al XIII-lea a lui Houquetupioge şi pentru a „n”-a oară mă duc să întâlnesc mormanele de carne care moţăie în berlina mea. În timpul întrevederii mele cu patronul oficiului imobiliar, Grasul a intrat la o cârnăţărie să cumpere un pateu. Cei doi consorţi (pe care sorţii îi adună mai ales la masă) au

împărţit rămăşiţele de tocătură şi le propulsează în adâncul persoanei lor, cu o lăcomie care i-ar îngreţoşa pe leii din Atlas.

Maica Béru are mustăţile pline de gelatină. Par acoperite de chiciură, cum erau pline de promoroacă bărbile soldăţoilor ce jucau capra la Berezina, după ce se asiguraseră că Moscova nu e ignifugă. O contemplu pe scorpia cu buze unsuroase, cu o spaimă vecină cu admiraţia. Ea îmi oferă un zâmbet împăturit în pateu.

— Potoleşte foamea! se scuză.

Nu ştiu dacă acel kil de carne zdrobită a potolit foamea lor, dar pot să vă înştiinţez că pe a mea a potolit-o.

— Şi acuma unde mergem? se informează Grasul.

— La Studiourile Boulogne.

— De ce?

— Să vedem cum se turnează un film. Şi bucură-te, Béru, e vorba tocmai de corporaţia Pathé.

E – Te-are trimis pe lumea ailaltă

CAPITOLUL VII

La Studiourile Boulogne nimerim în plină brarn-bureală. Filmul în care joacă Fred Loveme face să >curgă-muiţă-cerhe-ală şi oţet la confraţii geloşi. Se eheămăjiproyizoriu, „Intrarea Holerei în Marsilia". Subiectul lui e simplu. Un urmaş de-al lui Lafayette s-a îmbolnăvit de holeră în cetatea phoceeană. Va muri. Un singur om îl poate salva: un savant american, de origine sioux, care-l detestă pe Lafayette şi refuză să intervină. Soţia urmaşului se suie în avion şi pleacă în căutarea savantului. îl farmecă pe acesta din urmă, în laboratorul lui, în cursul unei scene extraordinare. Şi revine, adulteră dar triumfătoare, cu leacul in the pocket.

Loveme îl joacă pe savant, Ursula-Mauve de Polignac (numită de Cinemonde, mai pe scurt, iiU.M.D.P.) o joacă pe soţia urmaşului. Descendentul e interpretat de Petit-Dernier, junele prim francez (Igor Vastrianan pe numele lui adevărat) iar în rolul holerei s-au presimţit deja mai mulţi reputaţi bacili de la Facultatea de medicină Saint-Cucufa n.

Abia intrat în marele hol al studiourilor, văd un roi de ziarişti, cu flash-ul în bandulieră, care şi-au ridicat tabăra aici ca să râu piardă

vreun strănut al frumosului Fred.

O mână energică mă bate pe umăr. îl recunosc pe amicul Albert Larronde, de la Crepuscul. Un dulău al stiloului, maestru al ştirilor gogonate. Are harul inestimabil de a anunţa noutăţile înainte ca acestea să aibă loc. Şi nici măcar nu-şi dă osteneala să le dezmintă atunci când ele nu se întâmplă. E autorul faimosului articol despre întâlnirea Eisenhower-Hruşciov la Braseria Univers pentru un concurs de domino; şi al faimoasei note privind tunelul pe sub Atlantic, cu o deviaţie spre Himalaya.

— San-Antonio! exultă el. Ce înseamnă asta? Bănuiam eu că mutra ta frumoasă o să te aducă în cinematografie. Totdeauna ai fost un pin-up boy al curcănăriei!

Întâlnirea asta mă nelinişteşte şi mă încântă. Mă nelinişteşte deoarece cu Larronde sunt sigur că voi citi în ediţia următoare a foii lui că joc rolul principal din „Micuţele doamne preferă Babanii" şi sunt încântat fiindcă diavolul ăsta de scribălău e tocmai omul care-mi trebuie ca să mă piloteze în lumea cineaştilor.

T

— Tacă-ţi fieanca, linguşitorule, sunt în vacanţă şi am hotărât să mă distrez.

— În cazul ăsta, nu aici trebuia să vii, afirmă Albert, pentru că o mai mare adunătură de smuciţi nu există. J

12 Cucuf sau cucu – papi-lapte, prostănac (n.tr.).

Dacă e să judec după animaţia ce domneşte la Studiouri, cred că amicul nu-i departe de adevăr, încântător tip Albert… înalt, cu streaşină năpârlită, blond-roşcat, cu faţa palidă şi ochii sardonici, poartă numai costume de o sută de mii de franci, mototolite ca hârtia de mătase, cravate de la Fath, răsucite ca nişte funii, şi cămăşi cărora le pierde totdeauna nasturii. Nici manşetele de muşchetar n-au nasturi, şi sunt suflecate elegant peste mânecile hainei. În plus, fiindcă e într-un veşnic galop şi n-a descoperit în toată viaţa lui decât o singură pereche de şalupe care să nu-l roadă, pare încălţat cu ce-a găsit în pubela unui vagabond.

Mă înghesuie într-un fundal reprezentând strada Rivoli. Tenderul mi s-a proptit în prăvălia unui tutungiu şi trag un cot în etajul

al doilea al unui salon de coafură pentru pleşuve. Privirile inchizitoriale ale amicului plonjează ca două andrele în ochii mei.

— Ascultă, caraliu frumos, îmi şopteşte, n-o învăţa cum să se strâmbe pe o maimuţă bătrână ca mine. Dacă îţi închipui că m-ai adormit cu povestea ta despre vacanţă, te înşeli. Ce se pune la cale, tăticu? Dacă te porţi bine cu mandea, am să-ţi dau în Crepuscul o serie de poze. Cu tine în toate perioadele vieţii, până şi cele în care îţi boxezi pacienţii peste ochi ca să-i inviţi să vorbească.

Afurisitul de Larronde e mai pişicher decât mine.

— Formidabil, zic, trosnindu-i un genunchi în breloace ca să-mi dea drumul, formidabil, Bébert – fiindcă aparţin Societăţii „Presa Liberă", cum apar pe câte undeva, cum îşi închipuie cu toţii că o fac fiindcă e un cadavru închis în frigider! Te asigur că am venit din simplă curiozitate. De când citesc gunoaiele tale de la Crepuscul, simt nevoia să văd mai îndeaproape un platou de filmare. Şi l-am ales pe acela al lui Fred Loveme, întrucât nu se vorbeşte decât de acest frumos enigmatic. Asta e tot.

Larronde mă scrutează insistent, pe urmă înţelege că pe planul mărturisirilor nu va scoate nimic de la mine.

— Vrei să-ţi fac loc să-l vezi jucând pe idolul micilor refulate internaţionale?

— Tocmai aveam de gând să te rog…

— S-a nimerit bine, haidem, sunt bot în bot cu Bili Hanteth, regizorul, de când i-am furnizat un şeptel de frumuseţi îmblânzite ca să-i deşănţeze seratele.

Larronde cunoaşte studiourile din Franţa mai bine decât propriul apartament – unde nu calcă niciodată. Mă călăuzeşte în labirintul de coridoare largi, ticsite de lucruri şi pe unde se târăsc cabluri electrice. Defilez prin faţa unui şir de scaune Empire, ocolesc un şemineu flamand din imitaţie de ceramică, sar peste un manechin de răchită şi mă opresc, escortat mereu de Bébert, în faţa unei uşi atât de groase, încât aţi putea instala confortabil înăuntrul ei o familie de douăsprezece persoane. O lampă roşie arde pe frontispiciul acestei uşi.

— S-a pus stopul! anunţă Bébert.

Continuă să mă fixeze cu cehi mici şi vâscoşi. Privirea i se lipeşte

ca o marcă poştală.

— E meseriaş filmul?

— Ca toate filmele noi, se plânge această maşină de debitat semne de exclamare. De când moravurile au evoluat, nu mai e chip să spui o poveste valabilă.

— S-a branşat la înaltă tensiune şi zumzăio cu turaţie maximă. – înţelegi, comisar de doi bani, o poveste e atunci când un domn simte nevoia să frigă o doamnă şi, pentru un motiv X, Y sau Z, nu poate reuşi s-o facă înainte de sfârşitul filmului sau al cărţii. Ia Cidul, spre exemplu, asta-i povestea tipică. Acum, în epoca noastră aberantă, când un domn doreşte o doamnă, ei bine, şi-o oferă natur, la iuţeală şi fără a aduna consiliul de familie, te prinzi? În asemenea condiţii, nu mai e cu putinţă nicio poveste.

Lampa roşie se stinge. Un maşinist deschide.

— Hai! îmi aruncă Albert.

Pătrunde pe platoul imens, exact ca într-o vespasiană. E peste tot la el acasă Larronde. Când e primit de câte cineva, gazdele au aerul de a fi ele în vizită.

Un tărăboi infernal domneşte aici. Proiectoarele mă orbesc, forfota îmi dă ameţeli, căldura de asemeni. E plin de tipi înţoliţi în catifea, în piele de căprioară şi helănci. Se pălăvrăgeşte în franceză şi engleză.

Albert sare peste proptelele fundalmilor, şi debarcăm în plină lumină, pe o stradă din Marsilia, admirabil reconstituită. Există până şi pietrele din caldarâm, iar în depărtare se zăreşte Portul Vechi.

— Uite, zice Albert, maimuţa aceea cheală ca o broască, pe care o vezi umblând pe lângă aparatul de i filmat, e Bill Hanteth, regizorul. Ştii cât i se dă pentru cheltuielile legate de şederea în Finanţa? Două mii de franci pe zi, doar pentru cheltuieli. Nu ajunge

— Să-i risipească pe toţi, aşa că e ca un Moş Crăciun pentru micuţele borfeline din Pai iş.

Ocolim o pădure de gamele pe crăcane. Ceva mai retras, îl descopăr pe Fred Loverne. Un nene xa-ntâia, trebuie să recunosc. Stă pe un scaun de pânză, marcat cu numele lui. Poartă un costum de alpaga găinaţ-de-gâscă, o cămaşă crem, o cravată, drojdie-de-vin. îşi

ţine gura larg deschisă, şi un ins înalt, cu figură de proaspăt deshumat, îi vaporizează ceva pe mucoase.

— Ce face? îl întreb pe Albert:

— Îi dă cu antibiotice; Loveme găseşte că studiourile franceze sunt lipsite de igienă, aşa că îşi ia toate precauţiile. Un asemenea animal de preţ trebuie îngrijit. Fă socoteala că bipedul ăsta valorează optzeci de milioane de franci pe fiecare film. Asta face să fie scumpă orice silabă de-a lui…

Foarte destins, Larronde îl abordează pe actor:

I-Hello, Freddy! exclamă.

Loveme ridică obloanele şi închide gura; de parcă n-ar putea împăca deschiderea amândurora:

— Hello, Bob!

— Îţi prezint un prieten de-al meu, zice Larronde în engleză, arătându-mă. Un amic foarte bun; care moare de dorinţă să te cunoască.

Timp de o clipă mi-a fost teamă la gândul că Be-bert o să-mi decline profesia. Dar n-a făcut-o, şi sunt sigur că omisiunea e voluntară. Acest diavol de scri-bălău e un mare psiholog. Mă cunoaşte. Ştie că îmi pasă de actori ca de prima mea boală lumească şi, dacă am venit să-mi vâr nasul prin acest studio, o fac pentru un motiv serios. În sinea mea îi sunt recunoscător pentru discreţie, şi prietenia pentru el câştigă în profunzime.

— Hello, mi se adresează băiatul Fred.

Îl dă la o parte pe omul cu sprayul; îmi face, drăgălaş, cu ochiul şi se întinde. Nu pare băiat rău Loveme. Face niţel pe vedeta blazată, iar celulele cenuşii pesemne că nu-l împiedică să doarmă, dar nu e o javră, te prinzi la asta imediat.

— Iată omul! face Albert.

Văzând strâmbătura mea neliniştită, ridică din umeri.

— Poţi să-ţi dai drumul, nu vorbeşte franceza. De altfel îi vine destul de greu să vorbească şi americană. E o floare de mahala yankee, bătrâne. Studiile şi le-a făcut la târfele din Philadelphia, şi copoii de-acolo l-au învăţat, cu lovituri de baston, diferenţa dintre bine şi rău. Cu atât mai mari îi sunt meritele că a reuşit în viaţă, nu?

I: – Mie-mi spui?

I Acum Fred îmi e de-a dreptul simpatic. Dincolo He aerele lui de fanfaron nonşalant, miroşi un soi de tristeţe, de singurătate omenească.

— Frumos băiat, ai? zice Bébert. cu tonul unui geambaş care îşi laudă marfa. Are în vine sânge polonez şi irlandez, şi iată rezultatul! Ah, americanii ăştia sunt nişte tipi daţi naibii! Fără trecut, dar ce mai viitor!

— Ce spune? mă întreabă Fred, făcându-mi iar cu ochiul.

K Deşi pricep engleza, aşa cum ştiţi, o vorbesc greu. Încerc totuşi un mic blabla, cum mă taie capul, ceea ce o face pe vedetă să moară de râs.

— Cine e potlogarul ăsta înalt? mă interesez arătând spre omul cu sprayul.

E – Secretarul lui. îl slujeşte drept manager, cameristă şi sac de box. îl cheamă Elvis; e un homosexual minunat, genul tenebros… P îl contemplu gânditor pe împricinat. N-o fi, din întâmplare, chiar omul care a răpit-o pe demna doamnă Bérurier? îmi vine o idee.

— Mi-ar face plăcere să am o poză de-a lui Lo-tXerne, zic. Nu una din film, ci un instantaneu din clipele de destindere, ea acum, de pildă, când îşi dă cu smacuri în clămpănitoare. După cum te cunosc, n-ar trebui să laşi să-ţi scape un asemenea clişeu.

— Într-adevăr, admite Albert. Dacă vrei una, e uşor, fotograful meu e chiar aici, cu tot albumul.

Pleacă un moment. Loveme mă întreabă dacă lucrez în presă. îi răspund că da!

Secretarul îşi închide într-o casetă metalică materialul pentru dezinfectarea mucoaselor. De ce mă face caseta asta metalică să mă gândesc la cea menţionată de Grăsană în istorisirea ei? Ştiţi, cutia conţinând buretele îmbibat în cloroform.

Mă invit la calm. „Micul meu San-Antonio, nu te lăsa luat pe sus de imaginaţie, chestia asta te poate duce prea departe…”

Larronde revine ţinând între index şi policar un dreptunghi de hârtie lucioasă.

Iîţi convine? face cu o mutră şmechercasă.

Imaginea îl reprezintă, din faţă, pe secretarul lui Leveme, ceupându-se de patronul lui, în timp ce actorul însuşi-apare cu spatele. Zâmbetul amicului e machiavelic.

— Mărturiseşte că prăjina asta te interesează, Tonio. Mi-am dat seama numai după privirea pe care i-ai aruncat-o. Sunt sigur că e ceva necurat la mijloc. Ascultă-mă bine, vreau să te scap de belele şi să te ajut cât se poate, dar dacă, la momentul potrivit, nu-mi dai prioritatea, îţi public o fotografie trucată, înfăţişându-te, gol, pe spatele unui măgar şi cu o perie de closet în mână, ca emblemă a profesiei tale.

CAPITOLUL VUL

Soţii Béru şi-au pus moacele de zile rele. Începe să li se facă foame de-adevăratetea, şi pateul de mai înainte n-a fost pentru ei decât o păpădie în gura unei vaci. Bătrâna, cel puţin, e furibundentă. Obrăjorii îi tremură de indignare.

În maşină e foarte cald, şi cele două protatipuri ale cuplului ideal sunt roşii ca racii.

— Ţi-a trebuit ceva timp! mârâie balena, arălându-şi fanoanele. Nu-ţi dai seama că de azi-dimineaţă ne clocim în maşina dumitale?

Evit să-l replic ce gândesc, şi anume că dacă am avea o mare grijă faţă de adevăr ar trebui să se clocească mai curând într-un borcan cu castraveţi muraţi.

Rozându-mi zăbala, cum zic alergătorii, îi întind fotografia lui Elvis.

— Îl recunoşti? i-o tai;

Maica Béru îşi abate privirea fezandată asupra dreptunghiului de hârtie lucioasă.

— Nu, face categoric, n-am văzut niciodată pasărea asta, cine-i?

3 unt dezamăgit. Ceva îmi spunea, în Fordul meu interior, că secretarul are un raport (ca să vorbim aşa) cu povestea asta mai tenebroasă decât el.

— Eşti absolut sigură? insist. Priveşte bine! Obeza începe să trosnească precum o cârâitoare de puştan.

— Adică mă crezi ramolită, da? Adică eu nu ştiu să recunosc oamenii pe care-i cunosc! Şi…

Încearcă să exprime ideea contrară, ceea ce îi ridică anumite

dificultăţi. Dar esenţialul în viaţă e să te faci înţeles, nu credeţi?

Strecor în torpedo poza insului cu sprayul.

— O.K! exclam. Să zicem că am luat plasă.

— Plasă? tună Himalaya de slănină. Plasă? Şi în chestia cu vila e tot plasă? îţi spun că vila am recunoscut-o…

— La urma urmei, doamnă Béru, ai recunoscut ceva ce n-ai văzut niciodată.

Asta o înmărmureşte. Grasul profită ca să izbucnească în râs. şi baba se întoarce şi-i arde o scatoalcă peste falcă. Lucrurile înrăutăţindu-se foarte rapid, şi mandea neavând nicio dorinţă de a susţine o partidă de cătch cu Berthe, mă grăbesc să depun exemplara familie în faţa staulului ei.

— La reilustrată, dragilor! le zic. Dacă am noutăţi, vă fac semn…

Uf! Bine că am scăpat. îmi ofer o privire prin retrovizor. Perechea, înfiptă pe marginea trotuarului, gesticulează ca un banchet de napolitani surdomuţi. Frumoasă felie de viaţă, băieţi! Béru şi balena lui sunt epopeea cotidiană. Lucrul cu adevărat extraordinar e că respiră, gândesc (un piculeţ) şi mănâncă (o, da!) ca toată lumea. S-a primenit Dumnezeu când şi-a conceput creaturile. Asta zic şi eu catalog bogat! Dacă stai să cugeţi, te apucă o ameţeală de parcă ai fi hoinărit pe balustrada din vârful Turnului Eiffel!

Cadranul solar de la tabloul meu de bord anunţă ora unu p.m. Stomacul îmi face semne, şi decid să-i ard, într-o braserie, o porţie de varză. În vremea asta, maşina mi se va aerisi, se va goli de mirosul greu al cuplului. Cumpăr un ziar de după-amiază şi mă duc să mă aşez la o masă pe lângă Şcoala Militară, într-un stabiliment plin de lambriuri.

La masa vecină stau două copile încântătoare, în bluze albe, cu jachetele aruncate pe umeri şi ronţăie un sandviş lung cât clarinetul lui Sidney Bechet. Le zâmbesc pe deasupra jurnalului. Ele pufnesc în râs. Puştoaicele astea se hlizesc dintr-o nimica toată.

Când sunt două. se cred forţoase. doar când o înghesui pe câte una într-un ungher întunecos, începe să strige „mămico", rostogolind nişte ochi înnebuniţi.

De altfel nu-s nişte animale interesante. Neexperimentate, nevicioase. pline de iluzii, crezând că toţi bărbaţii se plimbă cu un inel

nupţial înnodat în batistă… M-am răzgândit. Ar însemna să-mi folosesc saliva pentru un lucru de nimica. Să aflu detalii despre viaţa lui Luis Mariano, să-i cunosc marca de iaurt preferată. Mai poftiţi pe la noi!

Prefer să citesc un articol consacrat răpirii doamnei Unthell. Nimic nou, în afară de faptul că presa are o anume tendinţă de a o lăsa mai moale în privinţa asta. Ori mă înşel eu, cum zicea domnul care se deghizase ca să-şi pună la încercare nevasta iar mai târziu aceasta din urmă nu recunoscuse, ori ambasada SUA a dat câteva telefoane acolo sus pentru a cere stingerea afacerii.

Redactorul foiţei de aici emite ipoteza că doamna îl urmase pe bărbatul de la aeroport, iară să fi fost vorba de o răpire. Într-adevăr, kidnappingu! nu e deloc dovedit. După opinia martorilor înşişi, nenea cu pricina nu părea s-o fi constrâns pe bătrână să-l urmeze. Se crede că ar fi vorba de o simplă neînţelegere. Sunt gata să pariez cu voi pe un neuron adult contra o moleculă guturăită că mâine se va aşterne tăcerea peste întreaga afacere. Este exact genul de fapt divers care alunecă afară la paginaţie ca o lacrimă de glicerina pe obrazul lui Erigitte Bardot!

Când am terminat articolul, masa învecinată e goală, cele două turturele au plecat înapoi la slujbă. Mă pot cufunda, va să zică, în reflecţii creatoare, într-o anchetă, când, asemeni lui Descartes, a-i metodă, trebuie totdeauna, la un moment dat, să vezi unde te afli cu treaba; or, acest moment a sosit. Care sunt, în ordine cronologică, elementele adunate până acum?

Mai întâi: Nişte lipi o răpesc pe maica Béru. O sechestrează două zile şi o pun în libertate fără s-o fi maltratat şi fără să-i dea explicaţii.

Mai al doilea; La câteva clipe după eliberarea lui B.B., aceiaşi inşi (cel puţin semnalmentele unuia concordă) interceptează o americancă, sosie a lui Grosse Bertha. După care nu mai avem ştire despfi? ea, şi secretara respectivei trebuie că se plictiseşte bând Coca-Cola.*

Mai al treilea: Cercetările întreprinse cu sprijinul efectiv al maicii Béru ne-au condus, de bine de rău „la o vilă închiriată de o mare vedetă a ecranului pentru fiul ei. Clădirea e locuită de îngrijitoarea copilului. Totul părea foarte firesc la Maisons-Laffitte.

Mai al patrulea: Nimic de semnalat în privinţa lui Fred Loveme.

E un nene simpatic. Secretarul său, mai puţin agreabil, îi e necunoscut Grăsanei.

Opresc enumerarea. Iată unde mă aflu. De fapt ce înseamnă toate astea? Singurul punct ce trebuie clarificat deocamdată e următorul: există vreo relaţie între mrs. Unthell şi Fred Loveme?

Vedeţi la ce serveşte tăierea firului de păr în patru? Ajungem să înseriem problemele.

Îi spun chelnerului să-mi aducă simultan o cafea şi nota de plată. Mă simt într-o stare de exaltare propice marilor f iestas. Am hotărât să destram aceste felurite mistere şi, pe cât e de adevărat că sunt cel mai frumos băiat din poliţie, tot pe-atâta e că mă voi ţine de cuvânt.

Pe cuvânt!

În această după-amiază timpurie, hotelul Geor-v ges-X e pustiu ca o sală de conferinţe unde s-ar produce doamna Genevieve Bouis-bouis. Un portar, în livrea cenuşie, cu manşete roşii, care seamănă cu un general german din Wehrmacht, îşi numără, cu un aer preocupat, sesterţii, când mă anunţ la intrarea în port

Holul e aproape deşert. La recepţie, o mutră de coţofană acţionează, cu un deget prudent, o maşină

79*

de scris şi, între uşa turnanta şi draperiile grele ale ferestrelor până-n pământ, un groom plictisit citeşte ultimul număr din Ţintin. Mă apropii de portar.

— Cer iertare, o mică lămurire, vă rog.

El strecoară în portofel un teanc gros de bancnote internaţionale şi consimte să mă privească, lucru pentru care îi sunt recunoscător.

— Domnule?

— În stabilimentul vostru a tras mrs. Unthell? Mă adulmecă reprobator, de parcă aş fi un câine de pripas sau o coajă de legumă avariată.

— Şi ce dacă? întreabă, cu un dispreţ în creştere ca o lună ce schimbă pătrarul.

E tipul mutră-acră-lividă-cu-frunte-încreţită. Ochii îi sunt ca două furuncule eu vârf, şi gura subţire, de băiat obişnuit să te facă să-i

plăteşti cuvintele, îl plesnesc cu legitimaţia mea. îi aruncă o privire scurtă. Oftatul pe care-l exală seamănă cu spărtura unei conducte de gaz. Sunt calamitatea meseriei lui. Plictisitorul căruia trebuie să-i răspundă fără a nădăjdui niciun bacşiş.

— Colegii dumneavoastră au mai venit o dată.

— Ştii bine că muştele sunt îndărătnice. Ei bine?

— Evident că locuia la noi, toate ziarele au scris despre asta…

— A stat mult aici? i-Vreo trei săptămâni. – Clientă bună?

— Excelentă. Pentru restaurant mai ales.

Ia te uită! Asemănarea cu maica Béru merge mai departe decât crezusem.: – Primea multe vizite? r-Nu cred…”

— De pildă pe cele ale domnului?

Îi arăt poza lui Elvis. Recunoaşteţi că sunt încăpăţânat, nu? Se benoclează la portret.

— Necunoscut! zice morocănos.

— Când a hotărât mrs. Unthell să se întoarcă la New York?

În loc să-mi răspundă, îşi încrucişează precaut degetele frumoase, obosite de atâta stat.

— Ştiţi ceva, aţi face mai bine să-i intervievaţi secretara, v-ar putea lămuri mai exact…

— E aici?

— Nu sunteţi la curent? întreabă portarul, cu un aer răutăcios, care-mi dă mâncărimi în falange.

— Anunţă-mă.

Ridică receptorul şi branşează o fişă. Apoi orăcăie în engleză.

— Miss Tinguett vă aşteaptă, conchide punând la loc bucata de material plastic. Camera 201!

Mă abţin să-i mulţumesc, şi dau fuga spre ascensorul monumental, căptuşit în catifea purpurie, unde un bătrân Englishman îmbălsămat aşteaptă la cheremul liftierului. Puştiul continuă titania aventurilor căpitanului Haddok. îl interpelez:

SHei, băieţică! Dacă vrei să binevoieşti să-ţi pui racheta în funcţiune, noi suntem pregătiţi.

Vine în viteză.

— Four! zice englezul:

— Two! ripostez eu.

Admiratorul lui Ţintin închide grilajul.

CAPITOLUL IX

Când vorbim de o secretară, ne imaginăm totdeauna – cel puţin când suntem nişte băieţi de teapa mea – că e verba de o pin-up carosată de Ca-pron, cu linii armonioase, şi care nu umblă cu capul în traistă, ci cu mâna în buzunarul nostru.

În vreme ce salonul zburător de la Georges-X mă saltă la etaj având ca tovarăş de drum un reprezentant al Graţioasei sale Mafetăţi the Queen of England, nu mă pot împiedica să mi-o închipui pe miss Tinguett, al cărui patronim este evocator de coapse sprintene. Naţionalitatea sa americană mă face să pariez că ale ei sunt lungi şi fine, că are părul cafeniu-roşcat şi ochii de culoarea crepusculului în Marele Canicn al lui Colorado.

Vai! Această rătăcire prin sirop e de scurtă durată. Doamna care-mi deschide uşa cu numărul 201 e la mai mulţi ani-lumină de imaginea scontată. Timp de o clipă sper că e verba de lenjereasa hotelului, dar accentul yankeu al interlocutoarei mele îmi spune iluziilor out.

— Miss Tinguett? – Yes. come în!

Remarcaţi că persoana nu-i dezagreabilă. Nu-i nici nasoală. Pur şi simplu, are cincizeci de ani în plus faţă de gustul meu. E o delicioasă şi maliţioasă băbuţă cu păr alb, vaporos. Ochelarii de baga îi dau un aer mirat, pe care i-l accentuează nasul cârn. Poartă o fustă mov, o bluză crem, brăţări din celuloid masiv şi pantofi de mătase împodobiţi cu broderii de sârmă ghimpată.

— Vorbiţi franţuzeşte? o întreb.

Ea ciripeşte un hohot de râs asemeni clopoţelului unui preşedinte reclamând linişte.

— Da. firește. E motiv pentru care angajat mrs. Unthell pe mine. Am putut să uşurezi şederea în Franţa al ei, firește. Am locuit la Paris înainte război…

Presupun că e vorba de cel din 1870.

Cucoana e genul elocvent, sistem juke-box. Aruncaţi douăzeci de gologani în cutie şi nu mai trebuie să vă ocupaţi de nimic. Încerc totuşi să ridic braţul pick-up-ului.

— Vin în legătură cu dispariţia doamnei Unthell.

— Ah, bănuiam că asta! urmează amabila băbuţă.

Îmi desemnează autoritar un fotoliu-broscoi. După ce a primit cele o sută şaizeci de livre ale mele, fotoliul devine ţâr.

— Dezolantă afacere,<nu-i aşa, miss?

Ea dă fuga după o butelie de whisky şi umple pe jumătate două pahare. Cu asemenea doze poţi adormi pe orişicine. îmi întinde un glass şi se slujeşte de cealaltă mână pentru a-l goli pe al său. Care nu-i face mai mult efect decât un pahar de Vitellbise.

— Nu era decât numai o afacere fantezistă!

afirmă ea.

— Ce înţelegeţi prin asta?

— Am fost neliniştită imediat atunci ce am pierdut avion… Dar mrs. Unthell e foarte… foarte…

Iată că se ridică şi se cramponează de dicţionar". După ce l-a răsfoit, articulează: – Foarte sonată.

— Adică?

— Era mult capricioasă, yes… în timp la şedere. În Franţa ai vrut să cumpere un castel pe Loara ri-ver… Dar n-ai găsită. Eu puteam să punem pariu că omul de aeroport era negustorul care până la urmă îl găsise. Înainte de mers to Orly, vei ai trecut pe aici şi zice că a venit de la un agenţie americană pe care I mrs. Unthell (a se pronunţa Yuntel) a însărcinat-o cu demersul ăsta.

— Nu le-aţi vorbit despre această ipoteză poliţiei şi ziariştilor?

— O, ba da… But ei nu vrea să creadă asta ar putut fi adevărat. Ei vreau kidnapping cu senzaţie pentru jurnal., îmi face iar chestia cu râsul căpresc. Înapoia hu-blourilor, ochii candizi îi strălucesc de amuzament. – Aşadar mrs. Unthell l-a urmat pe omul acela ară să vă prevină?

— Când era ea mulţumită nu mai stai să te gândească la nimic alta…

— Şi sunteţi convinsă că se va întoarce?

— Firește.

85

— Cărei agenții i se adresase pentru castelul acela?

Bătrânica neagă cu un semn al capului. își zdrăngăne colierele de doi dolari hurta și se strâmbă. O strâmbătură de institutoare celibatară.

— Nu știu. A telefonată dinspre Statele Unite înainte de plecare în Franță.

— Și când a ajuns la Paris n-a luat legătura cu agenția?

— Nu, dar agenție ai venit aici: îi prezint fotografia lui Elvis.

— Cumva domnul acesta?

Îi aruncă o privire rapidă. Chipul îi e inexpresiv.1

— Nu.

— Și i-a dat un răspuns favorabil?

— Eu nu erai parte la conversație… Dar mrs: Unthell mi-a zis că nu-i găsit încă.

— Care era scopul călătoriei dumneavoastră în Franța?

Râde iar, bătrână zăpăcită.

— Just vacanță. Paris e ținut minunată. Mrs. Unthell nu cunoștea înainte.

— Firește, continui eu, dumneavoastră însă îl cunoașteți pe mr. Unthell?

— Dar sigur! exultă scumpa vechitură, de parcă ar enunța un calambur hazliu.»

Dar sigur! E fatal… v

— Cu ce se ocupă?

Pufnește, își desface în evantai degetele mâinii stângi și, culcându-le unul după altul, anunță:

— Baccara! Scotch! Domnișoare! Hram.: Vapoare! Automobile!

Mâna îi seamănă acum cu o frunză moartă, mâncată de intemperii. E imaginea domnului Unthell, pe care n-am onoarea și, de altfel, nici dorința de a-l cunoaște. Cu un asemenea regim nu e departe de infarct Unthell! Cu atât mai mult cu cât americanii au balansierul obosit.

— Câți ani are chefliul ăsta?

Ea izbucneşte în râs:

— Cum îl chemaţi dumneavoastră?

— Chefliu. Asta vrea să zică pilangiu, destrăbălat şi alte chestii.

— Oh! I see! E bătrân de douăzeci şi trei de

ani.

În secunda asta trebuie să semăn cu spectatorul binevoitor pe care un prestidigitator l-a invitat pe scenă ca să-l adoarmă şi care se trezeşte fără pantaj Ioni.

— Douăzeci şi trei de ani I repet. E o greşeală.: „. Nu vorbeam de fiul ei, understand? No the son! Ci de soţul doamnei Unthell.

— Da, da, e soţ… El nu e decât de douăzeci şi k trei de ani bătrân! se încăpăţânează secretara.

— Dumnezeule mare, dar câţi ani are mrs. Unt-ştell?

— Cincizeci şi trei de ani.

Treizeci de revoluţii diferenţă 1 Drace! Dublură „asta a maicii Béru îşi ia legitimii de la o clocitoare! ai douăzeci şi trei de ani, toţi dinţii la locul lor, şi a te împotmoleşti într-o asemenea grăsană doar ca şi ciuguleşti piaştrii!

— Ziarele au scris că mr. Unthell e un mare usinessman!

— Primul soţ, yes… Dar el e mort de doi ani: Şi biata văduvă l-a şi înlocuit fuguţa cu un pui de la maternitate. Şi-o fi zis că aşa îl poate i osi mai mult. >”.

Ł7

86”.

— Şi cum mergea această minunată căsătorie?

Îi e greu să înţeleagă întrebarea. O repet. Miss Tinguett îşi clatină capul, pentru prima oară întristată.

— Nu a fost o fericire pentru patroană al meu: Steve Unthell nu o vede niciodată pe ea. Iată de ce ea vine la Franţă: ca să gonească asta… cum ziceţi voi… idei negre.

v M-am prins la toate celea; r-unthell e anunţat de dispariţia soţiei?

— I-am adresase cable ieri, dar el trebuie face şedere în Las Vegas ori la Florida.

Mi se pare că această drăguţă coţofană chioară mi-a spus

esenţialul. Întrevăd de pe acum o soluţie: tânărul, mult prea tânărul soţ. plătind nişte gangsteri ca să-i escamoteze femeiuşcă în Franţa, adică departe de complicaţii. Astfel rămâne singur cu averea bătrânei, şi atunci să te ţii viaţă!

— O ultimă întrebare, miss Tinguett. Patroana dumneavoastră îl cunoaşte pe domnul Fred Loveme?

Ea îşi împreunează mâinile, extaziată…

— Oh. yes!… E nebună după filmele lui.:

— Vreau să spun, îl cunoaşte personal?

Trepidanta bătrânică îşi scutură capul.

— Nu, e foarte păcat. Eu aş pleca să cunosc de asemenea această minunat, frumos actor… Aţi văzut dumneavoastră film al lui „The Hand to the Baba" J:? Senzaţional., – Cum nu simt deloc nevoia să vorbesc despre cinema, îmi iau valea. Ea îmi zice că va rămâne la George-X până la întoarcerea patroanei şi că, dacă.

— V.13 Baba – sexul femeii (n.tr.).

am nevoie de ceva, nu trebuit decât să vin pentru nălăvrăgesc cu ea!"…

P Iată-mă în ascensor. În timpul plonjam sunt escortat de un maharajah de culoarea pâinii prăjite g de o încântătoare nemţoaica, roza la faţă, blonda la n-ar cu ochi cenuşii, cu ţâţilicile ca mete capote de Volkswagen şi cu zâmbetul ca o cruce încârligata.

CAPITOLUL X

Ieşind din hotel „arunc o privire scrutătoare Spre clopotniţa ceasului meu brăţară. Citesc ora trei. îmi aduc aminte că la trei treizeci am vezeală cu vecina mea de ieri de la spectacol. Hotărăsc să reintru, provizoriu, în vacanţă, dar mai înainte dau un telefon la birou.

Pic peste Pinaud. Identificându-mi vocea, acesta se grăbeşte să mă anunţe că i s-a înroşit cicatricea de la operaţia de apendicită şi că azi-dimineaţă a pierdut 1 franc cumpărând un bilet la loterie. in petto mă gândesc că a pierdut în total trei talanţi, fiindcă nu-l văd eu pe Pinoche să câştige ceva la o loterie, fie ea chiar naţională.

— Pinuchet, îi zic „caută dacă există în Franţa nişte agenţi americani care se oferă să găsească a>-partamente resortisanţilor din State aflaţi la Paris… Dacă da, intră în contact cu prăvăliile respective şi

descurcă-te să afli dacă o anume mrs> UntheH e clienta lor…”

9 i

— Mrs. Unthell, mă întrerupe Pinaud, nu e a-mericanca de la Orly?

— Ia spune, tipule, eşti al naibii de bine documentat anul ăsta… Ţi-ai făcut un abonament la S.V.P?

— Nu, la Parisien Libéré.

Bătrâna tăgârţă emite un hohot lugubru.

— Închipuie-ţi, apropo de baba asta din America, ne-am râs în birou de n-am mai putut; e portretul bucăţică tăiată al nevestei lui Béru… Ascultă, ar trebui să cumperi ziarul, e izbitor…

— N-o să scap prilejul, îl asigur, până atunci fă ce ţi-am zis şi mângâie-ţi cicatricea!

Închid, conştient că mi-am făcut datoria şi chiar un pic mai mult. Ajunge pentru azi. îmi pilotez puşculiţa până la marile bulevarde şi, norocul meu, găsesc un loc liber pe Richelieu-Drouot. Am întâlnire la „Madrid”, şi ajung la timp, ceea ce mi se întâmplă rar.

Orchestra cântă „S-a ridicat un semafor”, cântec feroviar în trei cuplete şi o trecere de nivel, de S.N. Ceeff, celebrul compozitor rus cu linie îngustă. Fac înconjurul meselor. Consumatorii, care sunt în majoritate consumatoare, mă privesc aşteptându-se să întreprind o chetă pentru victimele inundaţiei din Mont-Blanc. În cele din urmă o descopăr într-un ungher pe aleasa mea. îmi face, timidă, mici semne ca să-mi atragă atenţia.

Ne zicem bonjur, cu oarecare stângăcie. Vă rog să remarcaţi că atunci când atacaţi cu piciorul o damicelă într-un loc public, totul merge bine, n-aveţi decât să daţi frâu liber pantofilor. Doar că mai apoi, când vă aflaţi faţă în faţă cu damicela respectivă, apare un dezagreabil timp mort. Sunteţi încurcaţi, vă priviţi fără să aveţi curaj să scoateţi vx-eo vorbă şi găsiţi, cu dificultate, banalităţi cumplite.

— Nu te-am făcut să aştepţi prea mult?

— Nu, am venit eu mai devreme: … – Frumos timp astăzi, nu?

— Da. dimineaţa a picurat niţel, s-ar fi zis că…

— Într-adevăr, s-ar fi zis; dar pe urmă, vezi…

— Totuşi anotimpul…

— Nu mai ştiu ce se întâmplă, anotimpurile s-au amestecat de când bombele atomice strică vremea…

O dată literatura asta epuizată, se lasă tăcerea; între noi cel puţin, fiindcă orchestra o ia de la capăt, interpretând „Devreme elefanţii-şi suflă nasul", din filmul „Ce virgină era pădurea mea".

— Va să zică aşa! murmură bruneta. Dumneata eşti comisarul San-Antonio!

Mă grăbesc să-i vin de hac păsăricii.

E drăguţă, observaţi, dar înţolită ca nevasta unui paznic de câmp. Nouă ăstora eleganţii, uluitorii de la poliţie, nu ne place să exhibăm domnişoare îmbrăcate stil marea mahala. Orgoliul masculin ni se revoltă. Ne trebuie veşminte semnate Ballemain1", ambalaj de mare spectacol. De aceea ştoarfele au atâta succes. Bărbaţii sunt atât de fraieri, încât preferă să trombonească un vizon în locul unei fetiţe cumsecade îmbrăcate acasă ca şi atunci când iese în oraş, de către Dames de France. Firește, borfeturile ştiu bine. treaba asta; concluzia – fac pe dracu' în pat (ru) ca să-şi plătească o caroserie de lux. În virtutea (dacă pot spune astfel) acestui principiu, practicantele clandestine refuză lumea bună. E plin de licenţiate pe trotuarele de pe strada Tron

— Bas Jes mains – jos mâinile! (n.tr.).

chet; preferă să-şi etaleze în felul acesta cunoştinţele, fiindcă marja de beneficiu e importantă. Nu vor fi niciodată primite în audienţă privată de regina Angliei sau Sanctitatea Sa, dat fiind că, de fapt, ele însele acordă audienţe private. Ajunge să le pasezi o hârtie de cinci cente în chip de carte de vizită. Numai că – priviţi garderoba! Ceva drăguţ, pungălit la marea artă, şi bijuterii de sticlă veritabilă; nu din cea roşu-închis, made in Mu-rano; din cea autentică, de-ţi arde retina! i

Totul e doar ambalaj în lumea noastră! în vremurile astea e mai bine să faci trotuarul decât să faci Dreptul. Un raport mai bun, îndeosebi din punct, de vedere sexual. Ah, aş vrea să vă scriu zilele astea o istorie a omului, integrală, cu planşe color şi indice de preţuri. Întreaga istorie a omului. De la infuzori la Brigitte Bardot, trecând prin Pasteur şi cu o oprire facultativă la San-Antonio!

— Eşti pariziană? Se vede imediat! mă informez, punctându-mi

fraza cu un zâmbet irezistibil.

— Aproape, zice. M-am născut în Lorient, dar familia unchiului meu e din Levallois. i

— Şi ce faci în existenţă, când nu vii la rande-vuurile cu mine?

Îmi aruncă o privire de culoarea „înserării".

— Nimic! enunţă limpede.

— Nu lucrezi?

— Nu. Soţul are o situaţie bună.

— Ce face?

— E subbrigadier.

Să mai credem că agenţii nu aduc fericirea! cum ar zice Breffort. Răsfoiesc cu un index nonşalant un Cine-Alcove, revista aceea care e pentru cinema ceea ce e bideul pentru industria sanitară.

— Citeam asta aşteptându-te, spune ea, teribil ce documentaţi sunt cei de-aici. S-ar părea că So-phiei Loren i-a ieşit prima măsea de minte la cinci-rezece luni… Mă abţin să scot exclamaţiile pe care ar fi îndreptăţită să le audă de la mine… Atenţia mi se consacră exclusiv asupra unui articol despre Loveme… îi vedem debarcând la Paris pentru a filma secvenţele Intrării holerei în Marsilia. E pe peronul arii Saint-Lago – liniile magistrale – cu soţia, cretarul, îngrijitoarea, valizele, Oscarul în celo-n şi avortonul la subsuoară. Doar în faţa blitz-ului toreporterilor se simte fibra paternă a frumosului ni. îşi arată godacul în faţa lumii de parcă şi-ar urna o dinastie. Oamenii cu cât au un nume mai. noscut, cu atât mai ţanţoşi sunt de progenituri. îşi Chipule că ţâncii nu doar le vor perpetua gloria, o vor şi polei cu aur fin… Utopiştii! Vă rog să marcaţi că descendenţii sunt într-adevăr descen-nţi. Cu rare excepţii. Un fiu de om celebru e un un care cuibăreşte în gloria tatălui. Foloseşte căr-l de vizită ale bătrânului ca să i se deschidă uşile. Tot ce face e să încaseze jetoanele de prezenţă. Trăieşte de pe urma societăţii Papa, fără să mănânce aguridă.

Pun pariu cu voi pe cortul circului Amar contra un capitel corintic că, după rafala de magneziu, Loveme i l-a pasat iute pe micul Jimmy elveţiencei, înainte ca urmaşul miracolului să-i ude frumuseţea de costum., i îmi dau seama că, de câteva clipe, nu mai vorbesc. E rău dacă-ţi laşi cuceririle să se răcească. O nevastă de subbrigadier trebuie

ţinută pe foc ca un ciocan de lipit.

— Care-i numele dumitale mis? o întreb languros.

— Virginie.

— Minunat!

— Crezi? Soţul zice că e de bucătăreasă.

— Habar n-are. E un nume pe care-ţi place să-l tot paşti. Aş vrea să ţi-l susur în felul meu.

— Şi care e felul dumitale?

— Unul grozav. Dar nu ţi-l pot arăta în public, există minori în sală, şi eu, în mod sistematic, 3 c sunt interzis celor sub şaisprezece ani.

A venit clipa să-i plasez lovitura mea secretă de sabie. Totdeauna le ambalezi pe darnicele în stilul smuls.

— Nu ai momente când contemporanii îţi put Eulalie?

— Virginie, mă corectează ea;

— Întrebarea rămâne valabilă.

— Da, într-adevăr… Găsesc că oamenii sunt obositori, zice. Şi atât de răi…

Vechiul cântec, formulă brevetată de Fernand Raynaud.

— Dacă ai vrea. mă aventurez, am putea merge să facem o cură de izolare într-un mic apartament pe care-l ştiu, la doi paşi de-aici, pe strada Corneille.

— Crezi că e ceva serios?

N-am descoperit încă nicio cucoană care, în asemenea împrejurări, să nu-mi ridice aceeaşi obiecţie.

— Nu. recunosc plin de curaj. Nu-i absolut deloc un lucru serios, dar e formidabil de distractiv.

— Eu sunt femeie cinstită!

— Sper din toată inima; altfel soţul dumitale te-ar fi arestat de multişor. Mergem? îl interceptez pe chelner, plătesc consumaţia şi mă ridic. Ea face sul Cine-Alcove-ul (totul despre dedesubturile cinematografului) şi mă urmează cu o pasivitate care mă face să-mi spun că în cazul ei sângele breton e cel mai puternic. O duc într-un locşor înghesuit, pe care-l practic cu asiduitate în asemenea cazuri. Se numeşte, la la tine acasă" iar oamenii vin să facă aici tocmai ceea ce nu

pot face acasă la ei. Trei etaje de colibe cu apă caldă, divane cu arcuri şi lavabouri eu repetiţie.

O minune! Când o burgheză trece pragul acestui stabiliment, are impresia că debarcă pe o altă planetă, unde soţul ei şi convenienţele nu au acces.

— Nu-i deloc cuminte! şuşoteşte Petronella sper iată.

— J.

Uitase să-mi arunce chestia asta. Nu-i rămâne decât să afirme că e absolut prima dată când un asemenea eveniment se produce în viaţa ei vegetativă, şi vom fi chit cu uzanţele. Şi întrucât camerista (la ce mai camere!) se retrage, Adelaida se gândeşte să conchidă:

— Sunt nebună! atacă dezbrăcându-şi taiorul prea scurt pentru foile prea lungi. Ştii, e prima dată când…

Mersi! Acum vom putea trece la problemele serioase. Mi-era teamă că o să-i rămână pe conştiinţă chestia asta; dar mi-i Gertrude fata la care să ţină ceva, fie chiar şi portjartierul. În mai puţin timp decât îi trebuie lui Yul Brynner să se pieptene cu cărare la mijloc, iat-o în ţinută de lucru. Nimic în mână, nimic în buzunare! – w Te-am trimis pe lumea ailaltă

Fata asta e contemplativă. Contemplă mai ales plafoanele… Mă pregătesc să-i interpretez Marţul ˇTure, nu cel al lut Mozart ci acela al lui Baban Pata; şi, înainte să-mi iau vânt, cum zicea un cerb care juca leapşa pe cocoţate, trântesc, din nebăgare de seamă, pe covorul tocit, afurisita aceea de revistă scinematoasă şi afrodiziaca. Nu ştiu dacă o să mă credeţi… Eu mă cred. Cel puţin cred că trebuie să cred. Cred că trebuie să cred în răutatea hazardului. Ciné-Alcóve se deschide la pagina rezervată lui Fred. Loveme. Fotografia cu familia vedetei apare iar. şi, în ciuda împrejurărilor care ar tinde (dacă pot îndrăzni să scriu aşa) să-mi cristalizeze atenţia asupra unei imagini la fel de atractive dar mai puţin statice, acord o ultimă privire acestui cuplu înduioşător. Şi atunci are loc în mine un curios fenomen de descentralizare.

În loc să-i interpretez de unul singur pe cei Trei lăncieri din Bengal, iată-mă că sar asupra ţoalelor. Mă îmbrac atât de iute, încât păpuşica n-are timp nici să coboare în picaj din al nouălea cer spre care se repezise în zbor ca vântul.

— Scuză-mă, Melanie! bâigui în grabă. Lăsăm pe altă dată conversaţia, tocmai mi-am amintit că, la plecarea de acasă, am lăsat gazul deschis. Şi cred că aveam laptele pe foc. În privinţa ieşirii, nu te poţi rătăci: uşa e la parter şi mai e şi o săgeată indicatoare… Transmite-i prietenia mea subbrigadie-rutui; va fi, cu siguranţă, avansat zilele astea…

Totul în vreme ce mă încheiam la prăvălie şi-mi legam şireturile. Biata Pulcheria e căscată de neînţelegere. Trebuie să vă spuneţi că mă port ca ultimul dintre mitocani, şi de data asta vă dau dreptate; mi-ar fi fost însă imposibil să aduc sacrificii lui Venus – cum zic opozanţii care estimează că dragostea e un sacrificiu – după ce am făcut o constatare susceptibilă să răstoarne multe chestii!

Pentru moment nu vreau să vă spun ce, fiindcă la urma urmei pot să mă înşel şi într-un asemenea caz, perfizi cum sunteţi, n-o să pierdeţi ocazia de a mă face să mă simt ca un tembel. Fapt e că, abandonând-o pe subbrigadieră, pun cap compas spre Maisons-Laffitte, cu o viteză care face să sară carnetele de contradans din buzunarele cele mai adânci ale caraliilor.

CAPITOLUL XI

Înainte să intru pe aleile din parc destinate călăriei fac o haltă în faţa agenţiei Houquetupioge: Domnul Houquetupioge fiul e aici; apropierea serii l-a incitat să acţioneze comutatorul lămpii de birou şi, în lumina verde a abajurului, seamănă cu un hering care ar fi pornit pe jos să străbată Sahara:

— Deja! zice. Ei bine, repede aţi ajuns! Sunt surprins pe la margini.

— Poftim?

Presupun că v-au dat ele ştire, nu? Acum zece minute v-am căutat pe la diferitele numere pe care…

Îi perturb elocinţa:

— Am trecut din întâmplare, ce noutăţi aveţi?; – A venit domnişoara.: – îngrijitoarea?

— Da. A întrebat de dumneavoastră. I-am spus că sunteţi la un client, că.

— Şi?

— A părut contrariată. Mi-a spus că vă aşteaptă în strada Marivaux...]

Nu-i las vreme lui Houquetupipge să-şi termine fraza. Înainte ca el să aibă prezenţa de spirit să închidă gura, eu am şi ajuns ia volanul maşinii. Deşi în parc e restricţie de viteză, apăs pe accelerator. Cât pe-aci să strivesc o bătrână, un grădinar şi un vânzător de ziare dotat cu bicicletă. Cel din urmă îmi adresează nişte substantive care, deşi au dreptul să figureze în Larousse, capătă acolo un înţeles diferit. Opresc. El îşi imaginează că vreau să-i scutur de funingine nasul şi, plin de curaj, îşi suflecă mâJ necile.

— Ai Cine-Alcove? îl întreb, îndobitocit de surpriză, îşi smiorcăie furia.

— Mda...

— Dă-o încoace.

Pescuieşte în sacoşa fixată pe portbagaj. Îi a-runc o monedă albă şi mă car fără să mai aştept să-mi dea restul. Peste o clipă, cine face cling-cling la gardul lui Veaupacuit? Frumuşelul vostru San-Antonio! Ca şi mai înainte şi ca nu de mult, îngrijitoarea vine să-mi deschidă. Nu mai e înţolită la fel. Poartă o rochie gri, deschisă în faţă şi cu nasturi la spate. Genul de îmbrăcăminte încântătoare când e s-o scoţi. Ai impresia că desfaci o păstaie de mazăre... S-a pieptănat ca Josephine (nu cea a lui Jo Bouillon „cea a imperatorului Bex) şi dacă machia-i jut i-ar fi iscălit de Helena Rubinstein chestia nu m-ar surprinde".

Mă primeşte cu acelaşi cuvânt ca şi reverendul Houquetupioge:

— Deja!

— „Vedeţi bine că n-am. şemat. M-am întors la birou îndată după plecarea dumneavoastră. Doreaţi să mă vedeţi?

Schiţează un zâmbet uşor, care i-ar aduce circumstanţe atenuante dacă şi-ar fi revolverizat soţul.

— Da.

— Pot să ştiu „T

Mă priveşte cu un aer ştrengăresc. Când o micuţă elveţiancă începe să se benocleze aşa la tine, asta vrea să spună că se gândeşte la nişte lucruri care n-au nicio legătură cu studiul „Moara de Vânt în Societatea Modernă".

— Îmi făcuseţi mai înainte o propunere inte
restantă.

— Paris by night?

— Da.

— Şi dumneavoastră aţi refuzat-o.

— Fiindcă eram nevoită să mă întorc devreme, din cauza lui Jimmy.

— Credeam că o menajeră vine…7

— Desigur, dar nu vede de el decât câteva ere, fiindcă e căsătorită şi soţul ei n-o lasă să doarmă în altă parte.

— Iar acum bătrânul a plecat la o concentrare: la armată, ceea ce îi lasă doamnei toată libertatea?

Pufneşte în râs.

— O, nu… Dar pe mrs. Loveme a apucat-o dorul de copil; a venit adineauri şi l-a luat, aşa că sunt liberă până mâine dimineaţă.

Mă dedau unui transport în comun de bucurie. I – Ce noroc! V-aţi gândit aşadar cu mintea limpede la propunerea mea, simpatică züricheză, şi. v-aţi spus că, la nevoie, aş putea fi un ghid convenabil?

— Încât acuma sunteţi gata să mă însoţiţi la o plimbare cu trăsura de lux?

— Da.

Frunzişul freamătă în umbră. Vântul serii e îndărătnic. Mă simt deodată fericit, plin de beatitudine, destins, fermecat… Şi totodată, dar n-o mai spuneţi nimănui: mândru de mine. Nu insistaţi, n-o să vă zic de ce.

— Nu credeţi că a venit momentul să-mi spuneţi cum vă cheamă
1

— Estella.

— Senzaţional!

E hazos, acum două ceasuri puneam aceeaşi întrebare unei alte darnicele şi reacţionam asemănător, E bine s-o poţi lua de la început! Cu femelele astea ajunge să pui la punct un număr şi să-l înregistrezi pe disc. În fond, e ca şi cu bucătăria: aceeaşi reţetă face plăcere la o grămadă de lume…

— Numai să-mi iau poşeta şi sunt a dumitale, afirmă ea

repezindu-se în conac la alde Veaupacuit.

O privesc ducându-se, iute, uşoară în umbra vaporoasă a copacilor. Astă-seară e o pulbere de aur peste Maisons. Aerul miroase a toamnă. Emoţionantă aromă a humusului în plin proces de fabricaţie…

Sunt uşor derutat (cum zicea Bombard) de mersul evenimentelor. Şi totuşi, să rămână între noi şi săptămâna trecută, trebuie să vă spun că mă aşteptam ca micuţa îngrijitoare să se manifeste. Nu atât de repede, totuşi, şi asta îmi şi dă de gândit.

Îi ies în întâmpinare pe aleea odinioară a călăreţilor, într-o vreme când ovăzul era carburantul de bază în circulaţie. Şi-a aruncat un mantou pe umeri…; O chestie de postav, cu un guler de blană, foarte şic, foarte elegant. E contrariul tinerei Hortansa de ceva mai devreme. Ai zi de nerăbdare de a o vântura prin lume. Ceilalţi bărbăţuşi deschid nişte peris-coape uite-atâta văzându-te că treci la braţ cu o asemenea problemă.

— Eşti singură în toată casa? o întreb când ne întâlnim.

— Da, face ea, de ce?

— Mi se pare că ai uitat să stingi lumina, nu? Luceşte printre copaci, uite…

Ridică din umeri.

— Am lăsat-ţi pentru când mă întorc. Am oroa să intru pe întuneric într-o casă. E atât de trist…3.

Nu insist. O conduc la şaretă. Ia loc. Când mă urc şi eu la volan, murmură:

— Ea dumitale maşina?

— Bineînţeles.

— Ia spune, ai un post bun la bătrânul de la agenţie?;

— Bunicel. Dar maşina e o moştenire lăsată de străbunici.

Are politeţea să râdă la această glumă. Apoi; redevenind pe loc serioasă, remarcă:

— E greu de imaginat că poţi avea ca patron un asemenea ins jerpelit.

— Nu trebuie să rămâi la aparenţe, dragă Estella.

— Într-adevăr. Oficiul lui face mici afaceri de provincie şi e în

plin declin.

Mă grăbesc să trag o poleială blazonului lui moş Houquetupioge.

— Nu te lăsa înşelată. Bossul e un celibatar bătrân plin de tabieturi, dar combinaţiile îi sunt înflo

105; ritoare. Girează optzeci la sută dintre prepri etăţile din Maisons-Lafi itte. Avere mare.

Am închis subiectul, dar simt că sub încântătorul capac al frumoasei copile oala continuă să fiarbă. Mă întreb dacă n-a fost neliniştită de apariţia mea la castel şi dacă n-a acceptat raita de acuma ca să mă tragă de limbă. E logic şi ciudat de calm şoricelul ăsta. Când o situaţie i se pare neclară, pe semne că trebuie să nu mai aibă linişte până no Jimi pezeşte.

— De mult timp ai plecat din Elveţia?: – Câţiva ani.

— Şi te-ai dus, pur şi simplu, în State?

— Eram stewardesă. Mi-a plăcut America. Acolo personalul casnic e foarte bine plătit, am înţeles-o când, angajându-mă ca îngrijitoare la copii, am câştigat de trei ori mai mult decât sfătuind, la decolare, pasagerii să-şi lege centurile.

— Adică îţi plac banii?

— Dumitale nu?

— Mă gândesc în surdină la asta. Conferm filo – zofiei mele, esenţialul nu e să ai mult, ci să ai destul: înţelegi?

Intrăm în Paris. Mă năpustesc de la Defense către Étoile care ne aşteaptă acolo, sus, într-o apoteoză de lumină.

— Celi-ar plăcea să facem? o întreb ridicând piciorul de pLaccelerator.

Nu mă pot împiedica să hohotesc în gând Pe socoteala nevestei subbrigadierului, căreia i-am dat „fhl? într-o atitudine cam fţiaâegaturacu înaltele funcţii ale vajnicului ei vânător de maşini parcate neregulamentar.

— Ce doreşti…

h 06

— Ce-ai zice de un spectacol? Pe urmă supei d. Ştiu un local unde se pot gusta nişte fructe de mare ce l-ar încânta pe Neptun.

— Cum doreşti…

Ne ducem la music-hall. La Qlympia tocmai se produc fraţii Karamazov care cântă cele două mari succese ale lor: „Secera vesela” şi „Tot ţiganu-şi laudă ciocanul”, acompaniaţi de gărzile personale. Drăguţă seară, deşi ne-am aşezat sub poza lui Suzy Solidor. Spectacolul e de o înaltă ţinută artistică. A-pliudăm mai întâi un jongler care cântă, apoi un cântăreţ care jonglează; apoi un dresor de microbi (ace un tub de aspirină pe post de bici) şi, la finalul primei părţi, pe MoSada, celebra vedetă erotico-a-ftodisiaco-asiattcă, aceea care declamă în brailie ca să nu trezească spectatorii.

Estella e încântată de seara oferită. Eu sunt încântat de Estella, ceea ce e un semn de politeţe. Dacă nu m-aş stăpâni, i-aş face cu degetul o aluzie la ţur-ca-n bibă, dar prefer să nu-mi scot la iveală bate –, riile decât când va trebui să trag salvele alea. Dacă după chestia asta vi se pare că n-am simţul umorului, înseamnă că aţi învăţat să râdeţi într-un cavou, ascultând muzică de Haendel.

După terminarea spectacolului, o duc pe încântătoarea mea cucerire helveto-maisons-laffittoasă la „Troufignard 15 Breton”, stabiliment în vogă unde, aşa cum am anunţat în exterior, mareele descarcă tot ce au ele mai bun în portbagaj. Să mănânci la lumina lumânărilor, sub plase pescăreşti şi prestaţi de sticlă convenţionale! – 1

II Anus (n. tr)

Vorbim despre ploaie şi Bottin.

— Mrs. Loveme, întreb deodată pe un ton atât de nevinovat încât aş putea fi împărtăşit fără spovedanie, mrs. Loveme vine deseori să-şi ia deliciosul copilaş?

— Câteodată, murmură păpuşa… Când o lovesc crizele de tandreţe maternă. La ea, vocea sângelui strigă puţin prea ascuţit.

— Şi îl duce la hotelul ei în loc să vină să-l giurgiulească acasă?

— E nevoie ca soţiile oamenilor celebri să fie capricioase ca să se menţină în atmosfera generală. Dacă nu-s-ar face zarvă în jurul lor, s-ar scufunda în uitare.

— Am citit în presă că n-a tras la acelaşi hotel cu soţul ei, e adevărat?

— Este.

— Ia te uită, căsnicia le merge prost? îşi scutură capul.

— Cred că psihologia americană îţi scapă, dragă prietene. Cei doi Loveme constituie un cuplu foarte normal, dar Fred are nişte… ăă… obligaţii faţă de admiratoarele lui. Obligaţii pe care trebuie să le satisfacă fără prezenţa soţiei. Locuind în hoteluri diferite, onoarea doamnei Loveme e salvată. Dar îţi pot face o mărturisire…1.

— Dă-i drumul!

— Fred Loveme îşi petrece aproape toate nopţile cu soţia lui.

— Să mori de râs I

Comand ca desert profiteroale şi-i spun chelne-frului să ne aducă o sticloanţă cu vin de Paille. Îngrijitoarea mea îmi pare uşorpierdută. Are ochii, strălucitori, gura umedă, şi roşul obrajilor nu datorează nimic fondului de ten. Cred că pot să-mi desfăşor atacul în evantai. îi ating degetele abandonate pe faţa de masă.

— Estella! şoptesc. Estella, cine-ar fi zis că vom petrece seara asta împreună?

— Da, zice ea. Întâmplarea e atotputernică, nu-i I aşa? Dacă proprietarul vilei nu şi-ar fi uitat bicicleta.

A pus oare un strop de ironie în fraza asta? Mă întreb, deşi faţa ei nu exprimă nimic altceva decât K> tandră încântare. Are mâinile reci. Semn bun. În general, fetele îngheţate la extremităţi clocotesc la k centru.

— Ştii, dulce Estella, astă-seară Loveme nu va: „dormi liniştit dacă va sta cu doamna lui…

K – De ce?

— Din cauza lui Jimmy.: Pare un afurisit de scandalagiu ţâncul ăsta. Taică-şău nu vine nicio…”

I dată să-l vadă la Maisons: Laffitte? i] – Cum ar putea-o face cu felul luă. de viaţă? şi Toată ziua filmează, seara şi-o petrece” prin cluburi l şi dimineaţa doarme.1

Abandonez subiectul. Nu e cazul să arunci dopul prea departe, altfel se pierde în iarbă:

Ceasul meu proclamă că e ora două, zece minute îşi un mărunţiş de eternitate:

— Trebuie să plec spre casă! murmură damicela.

z 109

O, iertare! Mă vedeţi pleoştit dincolo de orice expresie. Eu trebuia să îi fac o asemenea propunere şi pe un alt ton. Să se întoarcă acasă! Glumeşte…

— Dar mi-ai premis această noapte, Estella, îi reproşez languros.

— Mincinosule! ciripeşte elveţianca. Numai seara şi-atât.

2Adevăratele seri nu se termină decât în zori… ” – NU! Nu! zice. E cu neputinţă. Mrs. Loveme mă va suna, cu siguranţă, înainte de venirea dimineţii, ca să-mi spună să mă duc să iau copilul care se va fi trezit şi o va împiedica să doarmă. S

— Atunci, dacă tot te întorci la Paris, ce rost are să mai mergi la Maisons-Laffitte? Ştii ce, dulce prietenă? Dă-i un telefon doamnei Loveme, spune-i că-ţi petreci noaptea la o prietenă şi lasă-i numărul unde vom fi.

Mica ticăloasă face semn că nu. Dacă mi-aş asculta pornirile, aş aresta-o. Din fericire, există ca –, zuri când fac pe surdul.

— Nu, doamna nu mi-ar ierta asta. Nu mi-ar permite absolut deloc să dorm în altă parte. Să mergem, te rog!

Mă ridic mai furios decât un pompier care, întrecându-se după stingerea unui incendiu, şi-ar găsi casa mistuită de flăcări. Am intrat la cheltuială (fără s-o pot trece pe decont) pentru nimica! Music-hall, restaurant şic şi toate celelalte ca să capăt dreptul de a face pentru a treia oară drumul până la Mai-sons! Ah! Vă jur, am toate motivele să mă deghizez în măgar şi să mă expun în vitrină. i Nu-mi plac deloc fudulele! Când o tanti acceptă invitaţia unui nene, trebuie să ştie, dacă e civilizată.

În ce fel se va termina totul. Dacă nu, înseamnă că mămica ei nu i-a spus nimic. Sau că tipul plimbăreţ nu-i spune nimic! E jignitor să nu fii genul unei frumuseţi de acest gabarit!

— Să mergem! bombăn împingând, elegant.

masa la o parte.

Ce vreţi, sunt de modă veche – bătrâna Franţă! Stoic în nenorocire. Cu coada între picioare.

CAPITOLUL XII

Pedalez ţeapăn până* la locuinţa lui alde Veau-pacuit. Încep să

cunosc drumul. Pe parcurs nu proferăm nicio vorbă, mai întâi fiindcă e târziu şi Mor-feu începe să ne facă cu ochiul, şi pe urmă fiindcă, în ce mă priveşte, îmi consacru ce-mi mai rămâne din luciditate ca să reflectez.

Nu văd, în continuare, ce relaţie ar putea să existe între escamotată doamnă Unthell şi celebrul Loveme Fred, regele patinelor cu rotile şi al privirilor incandescente, în afara celei constituite, eventual, de naţionalitatea lor comună. Fapt e că în căpşorul meu de sticlete se cristalizează ceva, şi acest ceva nu e altceva decât o certitudine. Ei bine, micuţii mei nătărăi, am certitudinea că nu totul merge cum trebuie în familia Loveme. Mi-e imposibil, deocamdată, să stabilesc o apropiere între constatarea mea şi fuga baborniţei americane… Trebuie să las totul să se odihnească pentru a se produce decantarea. După aceea luaţi mixtura, o treceţi printr-o sită foarte fină şi o serviţi fierbinte, cu coajă de lămâie.

Frânez în faţa gardului ruginit, respir toamna, admir frunzele de aur în ceaţa argintie pe care razele farurilor o smulg din întuneric… apoi mă întorc spre maimuţica Estelia. Frumoasa clipeşte cuprinsă de somn. Abia aşteaptă să se vâre în scutece, ca şi mine de altfel. Vine o clipă când oboseala vorbeşte de la sine, şi omul cel mai sprinten simte că are în membre nişte bureţi de cauciuc.

— Iată-te ajunsă, frumoasă domnişoară… Zâmbeşte.

— Ai fost un dulce.

— Ştiu, mersi pentru informaţie.

— Supărat?

— Dimpotrivă?

Butada mi se opreşte pe limbă. Tot astfel Napoleon ieşea la iveală sub Bonap-arte. Ea îmi ghiceşte sarcasmul.

— Aş vrea să-ţi spun. TT

Îmi înghit un căscat. A, nu! Nu cumva îmi mai trânteşte şi un discurs? ca să am tacâmul complet. Pălăvrăgeala e mişto la începutul serii, creează ambianţă, dar în toiul nopţii îţi pică precum freza dentistului.

— Aş fi fericită să te mai văd, afirmă acest produs al paşnicei naţiuni helvete.

E cazul s-o spun, încearcă să mă facă să iau Elveţia drept o lanternă, şi chiar drept o lanternă roşie. S-o mai văd pentru o nouă raită, după care – cucu! „Nu urca la mine, scumpule, n-am făcut focul!” Mi-e de ajuns, mersi, doamnă baroană! Vor-ibi şi-mi mai degrabă despre nevestele subbrigadierilor. Astea se nun pe treabă înainte de a-ţi lăsa vreme să le vrăjeşti cu bagheta ta magică şi să le prefaci în maşinute acţionate manual.

— Şi eu, răspund sinistru ca un congres. de uşieri, şi eu, Estelia, mă voi bucura mult să te revăd.

În sinea mea conchid „cu condiţia să fie într-o baie cu formol unde să stai cufundată până la buze”.

O să credeţi că sunt într-o pasă de-misoginie (o s-o credeţi cu condiţia, bineînţeles, să ştiţi ce înseamnă asta) dar vă voi răspunde că experienţa ucide romantismul. Cu cât avansezi în existenţă cu atât afli cât e de periculos să le cerşeşti ceva femelelor.

Deodată îmi pierd cunoştinţa. Iată că dămiţa mă cloroformizează cu metodele ei, trăsnindu-mi unul. dintre săruturile alea pe care numai un om-broască le poate suporta, şi asta după luni întregi de antrenament intensiv. Nu ştiu dacă frumosul Fred i-a dat lecţii particulare, dar vă pot asigura că şi-a însuşit latura ştiinţifică a problemei. Când vezi gura unei femei, nu-ţi prea imaginezi că ar fi în stai-e de o asemenea lucrătură;<Şff”-\: –”; e „/ – 1 Bulbul rahidian îmi scapără, măduva spinării mi se înnoadă. Nimic mai bun pentru a trezi un nene somnoros. E prea mult şi nu destul. V-am spus oare că scaunele din faţă ale autobuzului meu sunt rabatabile? E uimitor pentru un camping de-o noapte în pădurea Boulogne. Apeşi o pârghie, şi spătarul îţi dă exemplu. Întinzându-se la orizontală.

Estelia n-are nimic împotrivă. Şi-mi dovedeşte că nu-i sunt deloc antipatic. În noaptea neguroasă de toamnă, – clopotul lui Veaupacuit bate uşurel, mişcat de vânt; pe limba lui, presupunea asta în – seamănă: slujba de utrenie!

După un sfeftuleţ de oră Estella coboară tot ce ridicasem eu şi ridică tot ce coborâsem din harna-şamentul ei. Mă poansonează cu un ultim sărut şi deschide poarta scârţâietoare. O privesc dispărând în noapte. Drăguţă aventură. Iată-mă înseninat. O fi ea din ţara gheţarilor

dar n-are nimic în comun cu ei. În afară de limpezimea ochilor. Pe plan academic, are nişte unduiri cu mult mai dulci, gen Puy de Dôme.

Îmi pornesc morişca. În clipa când s-o iau din loc, văd că lumina ce strălucea în casă în vreme ce venisem s-o iau pe puştoaică s-a stins! Poate că s-a ars becul. Până şi bateriile Monder se consumă când le foloseşti.

* * *

Să vă spun sau nu? Ajung într-o stare de vie satisfacţie la coteţul nostru. Buna mea Félicie tre' – buie s-o fi soilit prost, ca de fiecare dată când băiatul ei lipseşte de acasă, umblând după boarfe sau aventuri… Mi-o şi închipui între două cearşafuri parfumate cu lavandă de Alpi. Félicie o păstrează, în săculeţi, în sertarele comodei; la noi lenjeria are mereu acest miros. Pentru alţii, e mirosul Alpilor, dar pentru mandea a devenit acela al Féliciei.

Oprind în faţa uşii de la garaj, îmi dau seama că în casă e aprinsă lumina. Chestie care mă umple de nelinişte; ar fi normal, la o adică, să fie lumină în

11 fi camera mamei; numai că acum parterul străluceşte a giorno. Numai să nu se fi îmbolnăvit buna mea mamă! Totdeauna mi-e mai mult sau mai puţin frică să n-o găsesc în neregulă atunci când vin acasă. Ştiu bine că ziua când se va duce să-şi reclame aureola la magazinul lui Dumnezeu va fi pentru mine ca nicio alta. În clipa aceea voi fi singur de tot în marele univers, foarte incomodat de biata mea piele.

Trec prin grădină, gândindu-mă, în ciuda neliniştii, că a sosit momentul să sădim cepele de lalele pe care scumpa mea bătrână le-a comandat în Olanda. Va trebui să mă apuc mâine de săpat. E latura mea Rustica. Dacă m-aţi vedea săpând, doamnele mele, îmbrăcat într-un blue jeans vechi, cu torsul strâns într-un pulover cu gâtul înalt, cu umblătoarele vârâte în saboţi bretoni! Da, dacă m-aţi vedea aţi fugi din saloanele Ludovic Cutare, ca să veniţi să pliviţi buruienile alături de mine.

Dau buzna în sufrageria-salon. Şi pe cine văd, cufundaţi în nişte fotolii, somnoroşi şi tăcuţi? Pe mama, bineînţeles, cu mâinile în poală şi părul uşor ciufulit şi pe urmă, lângă ea, asemeni tâlharilor din stânga şi

dreapta Mântuitorului, pe Bérurier şi pe Coafor. Grasul seamănă cu un calup de untură râncedă, care se scurge; barba crescută în neorânduială îi dă un aer de vagabond. Coaforul, dimpotrivă, e înţolit cu grijă. O grijă care, de altfel, nu prea şi-a arătat roadele. Costum Prince-de-Galles cu pătrăţele prea mari, cămaşă albastră, cravată bordeaux superior, pantofi de antilopă cu catarame aurii.

Intrarea mea îi face pe toţi să tresară.

— Ei bine, ei bine! strig, destul de Ruy Blas.

Grasul se pune pe hohote de plâns: Briciulete îşi trage nasul.

Félicie îşi ascunde un zâmbet. Pe urmă se lasă un minut de linişte integrală. Poţi auzi un păianjen umblând pe propria pânză.

— Grasa a fost ucisă, ori ce? îmi iau avânt.

— Nu! mugeşte lamentabil Béru. Dar a dispărut din nou, San-A!

Iată-i că o iau de la capăt cu circul. Şi asta la trei dimineaţa! Priviţi-le batistele! Aţi crede că asistaţi la o înmormântare plină de jale.

— Ce mai e iarăşi cu povestea asta? Tăietorul de coame bâiguie:

— E vorba, vai, de tristul adevăr, comisare. Scumpa noastră Berthe s-a volatilizat.

Imagine îndrăzneaţă, dacă e să-i dăm crezare. O vedeţi voi dezintegrându-se pe balena lui Béru? Nici măcar la Cap Kennedy n-ar putea-o face să dispară.

— A spălat putina…

— Vrei să iei ceva cald? mă întrerupe Félicie. îi răspund că tocmai am luat adineauri ceva foarte cald şi, în aparteu, susur dulcele prenume de Estella. Adaug totuşi că aş opta cu dragă inimă pentru ceva rece. Am mestecăul harcea-parcea, şi o gură de şampanie la ora asta nu i-a făcut niciodată rău unui curcan. Cuvintele „Lanson Brut" au amuţit instantaneu durerea Grasului. Pupilele îi devin aurii ca dopul mărcii de mai sus.

— Povesteşte! oftez, gata de orice.

— Ei bine, uite…

Îşi dezleagă pantoful drept şi-l scoate ajutându-se de celălalt. Şoseta găurită la extremitate lasă cale liberă unui şir de degete care dovedeşte că Grasul aparţine familiei ongulatelor. Şi chiar ongulatelor în doliu.

— Îmi dai voie? murmură. Mă dor bătăturile.

— Totuşi exemplul pe care li-l dai nu e de natură să le incite la…

— Las-o moartă, Tonio! Sunt complet răvăşit de aventura asta…

Tace, emoţionat de sosirea sticloanţei aduse de Félicie şi ai cărei pereţi sunt acoperiţi de o uşoară aburealã.

— Îţi stau când vrei la dispoziţie pentru explicaţii, dacă nu cumva preferi să mi le dai în scris.

– Când ne-am despărţit, la începutul după-amiezii, nu ştiu dacă ai remarcat, dar Berthe era lihnită.

– Se vedea ca nasul tău roşu în mijlocul a ceea ce-ţi serveşte drept figură.

— Cum n-avea nimic gătit şi nu-i ardea să se apuce de bucătăreală la ora aia, ne-am dus la restaurant; ştii, la Lajoy, pe strada de lângă noi. Specialitatea lui e cocoşul au Chambertin.

— Cu mutra iluminată de o retrospectivă stomacală, oftează: Se serveşte cu ceapă măruntă, bucăţele de slănină şi crutoane frecate cu usturoi. Usturoiul e primordial la cocoşul au Chambertin. Cea mai mare parte a bucătarilor nu-l folosesc, pe motiv că ar omori ceapa. Mă umflă râsul. (într-adevăr, emite un strigăt pe care l-aţi putea auzi de la voi de acasă, dacă ciuliţi urechile.) Mă umflă râsul fiindcă usturoiul este, cum s-ar zice, nevasta cepei.

— Ba nu, i-o retez eu, usturoiul e căţel. Acest biet calambur îl aduce la realitate.

- Bine, să trecem! spune cu regret.

— Chiar aşa, treci peste meniu, mama are o carte de bucate prefaţata de Curnonsky.

— Va să zică. ne ducem la restaurant.

— Şi iată că la desert, Berthe a mea începe să facă tărăboi.

— De ce, găsise muştar în crema Chintilly?

— Nu. Dar i-a revenit în scăfârlie dimineaţa petrecută împreună. Începe să spună că tu şi cu mine suntem doi incapabili. Că e de necrezut ca în epoca noastră femeile cumsecade să fie răpite vreme de mai multe zile şi doi ticăloşi de sticleţi să stea cu mâinile pe burtă în loc să pornească la vânătoare după cei ce le-au răpit.

Tace.

— Bine faci. Grasule, trage-ţi sufletul, n-ai fi bun de sticlar.

— Trebuie să râzi întruna, până şi în cazurile grave?

Umplu paharele şi ne străduim să le golim.

— În sănătatea Berthei! zic.

Coaforul lăcrimează în Lansqn-ul datat. Grasul îşi dă recipientul peste cap de parcă ar fi vorba de nişte cărţălău luat la o cârciumă.

— Era atât de furioasă, că a întins-o, zice. Se excită vorbind, o cunoşti. Pac, uite-o că se cară înainte să apuc să plătesc. Dacă ţi-aş spune, nici măcar n-a stat să-şi termine zmeura Melba. A trebuit să lichidez eu ce-i rămăsese în farfurie.

— Şi?

— La început, nu prea m-am omorât cu firea. Mi-am zis că se duce să bâzâie oleacă în prăvălia micului Alfred, aci de faţă.

Alfred se bagă:

— Dar n-am văzut-o.

— Îţi dai seama? se lamentează Bérurier. N-a văzut-o. Eu îmi petrec ziua umblând brambura prin cartier, pe la Pierre, pe la Paul. Spre seară vin acasă; nimeni. Aştept; iar nimeni. La ora zece mă trec sudorile şi mă duc să-l trezesc pe amicul Alfred, aci prezent.

— Şi tot n-o văzusem, afirmă masorul de scalpuri.

— Pricepi? lăcrimează Matahala. N-o văzuse… Am făcut naveta amândoi, de acasă la el. acasă la mine. până la miezul nopţii. Nicăieri Berthe n-a călcat.

— C:

Asta zic eu. Nu pentru rimă, ar fi proastă; ci fiindcă mă cuprinde o nelinişte bruscă. Una de-adevăratelea.

— Mamă, zic. trebuie că avem în farmacie nişte Maxiton. te-ar deranja să ne dai o doză bună la toţi trei? Cred că în noaptea asta n-o să mai dormim.

Chipul scumpei mele Félicie devine cenuşiu de nelinişte. îi strâng mâna pe deasupra mesei.

— Nu te alarma, o să trag pe dreapta mâine. Nu ştii cum îmi place să horăi toată ziua, în timp ce tu faci treabă? îţi urmăresc în subconştient umbletul de colo-colo. Degeaba mergi în vârful picioarelor şi ridici uşile de clanţă când le închizi, ca să nu scârţâie,

mămico, eu tot te aud… Şi asta îmi umple de farmec somnul.

CAPITOLUL XIII

— Unde ne ducem cu atâta viteză? se plânge fricosul de Béru, cel care confirmă adagiul conform căruia omul ar fi o trestie clătinătoare.

Béru n-are nimic comun cu o trestie, avanei în vedere că ţine mai curând de genul baobab gigantic, dar de clătinat se clatină, şi încă cum, mai cu seamă la zaiafeturi.

— Ne întoarcem la Maisons, îi răspund sec, cu acel simţ al scurtăturilor care mi-a adus unele propuneri interesante din partea ministrului Telegrafiei.

— Iarăşi! se văicăreşte Grasul.

Fii pe pace, Grăsane, în ce mă priveşte, eu merg într-acolo pentru a patra oară. Dacă se duce pe apa sâmbetei curcănăria, am să mă angajez la RATP ca să le asigur transporturile cu autobuzul în zilele când au loc cursele de cai.

— Şi de ce, mă rog, te întorci acolo?

— Dacă n-ai avea o găleată de melasă în loc de creier, ţi-ai aminti că nevastă-ta susţinea în gura mare că a recunoscut coteţul ăla. Era jignită, spui, că am dat-o în bară, şi ne-a făcut incapabili… Fiindcă e o tânără căreia nu-i suflă nimeni în borş, îmi spun şi eu, în mintea mea de curcan genial, că a simţit nevoia să revină la Maisons ca să examineze mai îndeaproape împrejurimile şi, poate, să supravegheze coliba de pe strada Marivaux.

Coaforul scânceşte printre lacrimi:

— Chiar aşa e Berthe! Curajoasă, hotărâtă, ascultând doar de impulsurile cele mai nobile…

— De acord, îi răspund, o să-i înfigem o medalie cu o panglică lungă cât trena unui cardinal, dar pentru Dumnezeu, bătrâne, lasă-ne acum să gândim liniştiţi.

Vexat, hăitaşul de păduchi se retrage în spatele vehiculului meu cu petrol şi nu mai suflă o vorbă. Grasul, care în privinţa deducţiilor nu se teme de nimeni, sugerează:

— Va să zică japiţa de Loveme e băgat în afacere?

— S-ar putea ca, într-adevăr?

- Gunoiul! Cât e el de vedetă, să vezi ce mai carabe o să mi-ţi tragă mandea vânzătorului ăsta de lingoare. Când o să mă uşurez pe el, poţi fi sigur că Metrogolvinge o să facă numai confeti din contractul lui! Toate laţele care intră în călduri în faţa portretului său vor crede că e Frankenstein!

— Lasă textele! îl potolesc. Înainte să dărâmăm magazia, trebuie să ştim încotro mergem. Toată lumea se poate înşela, cum zicea ariciul coborând de pe o perie de haine.

— La naiba, e clar că la hogeacul ăsta ceva nu-i în ordine. Dacă Berthe a zis că e sigură în ce priveşte şandramaua. Înseamnă că era sigură. Micuţa asta e logica întrupată în femeie; poţi să-l întrebi şi pe Alfred.

— Eu nu mai spun nimic! scuipă, înţepat, se ceară torul de bărbi.

— Nu te şucări, Alfred! îi recomandă Béru. San-Antonio e rău de gură, dar un tip cumsecade. Cu inima în palmă. Dovada – putea să ne trimită la plimbare adineauri şi să se ducă să tragă pe dreapta. Şi în loc de asta. poftim: se dă de ceasul morţii s-o găsească pe Berthe a noastră.

Alfred, om echitabil, pentru care Dreptatea nu e vorbă goală, se înrolează sub stindardul strălucitor al logicii. Iar eu nu întârzii să pătrund în parc. Păsări nocturne intonează prin rămurişuri „Noaptea asta e a noastră".

Stopez şareta la câteva ancabluri de locuinţa lui Veaupacuit. Cartierul e silenţios. Nu arde nicio lumină, cu excepţia celor de pe aleile înceţoşate care seamănă cu bulevarde de vis, ducând spre purgatoriu.

— Ei bine? bâiguie Grasul. Cum vezi treaba, Tonio dragă?

Dacă povestea asta mai ţine mult, Béru o să mă adopte. Fără grăsana lui e la pământ. Întreaga-i fervoare urcă spre mine ca fumul de tămâie.

— Văd treaba, cum îi spui, în felul următor: tu şi Alfred vă prezentaţi oficial în casa de pe strada Marivaux. Sunteţi curcani amândoi. îi prezinţi legitimaţia, dacă e încă lizibilă, ceea ce m-ar mira având în vedere că şi cea mai jegoasă tigaie e mai curată decât buzunarele tale. Îngrijitoarea va ezita din cauza surprizei. Să-i spui că

aţi primit sarcina de a asigura protecţia lui Fred Loveme şi a alor săi. „Un turnător v-a vândut pontul că se pune la cale un furt a cărui victimă potenţială va fi a noastră big vedetă internaţională.

— De ce potenţială? se nelinişteşte Grasul, care nu dispune decât de un vocabular de vânzător de scoici.

— Are să-ţi explice Alfred… O ţineţi pe gagică la vrăjeală câtva timp. De pildă o întrebaţi dacă sistemul de închidere a uşilor e ad-hoc; în fine, pe scurt, îi băgaţi texte.

— Şi dămiţa ce-o să spună? întreabă, însetat de învăţătură, Béru.

— Ei bine, din două una: sau e implicată în combinaţie şi o să se prefacă interesată de aiurelile voastre, sau e imaculată ca rufele scoase din „Ariei" şi atunci va găsi povestea dubioasă. Poate va începe să bombăne. În orice caz, asta n-are nicio importanţă. Fiţi rezervaţi; stil, gravitate, curtoazie; te prinzi?

— Crezi că mai e cazul să-mi pui punctul pe „t"? La dracu'! mormăie Béru. De atâta vreme de când ne cunoaştem, mama ei de viaţă, trebuia să ştii că în materie de convenienţe merg până în pânzele albe.

Pune laba pe mânerul portierei, spre marea mea neliniște, de altfel, fiindcă tot ce atinge Grasul are tendinţa să se transforme în produse destinate pubelei, şi întreabă:

— Şi tu, San-A? De ce nu mergi cu noi la re-lans?

— Bine că m-am prezentat sub un pretext lais. Fata mă consideră gerantul căminului ei de copii.

— Ştiu, dar gândeşte-te la efectul filojolic

— Psihocolic, rectifică pertinent Alfred, a cărui erudiţie este patronată de briantină Jora.

Apăs pe laba de plantigrad a Grasului, săvârşind astfel deschiderea uşii. După care îl împing, cu fermitate, afară din faeton.

— Ascultă, tipule, i-o retez, eu sunt creierul şi tu eşti membrul. Ba chiar un membru foarte inferior. Aşa că nu-ţi pune probleme, asta face să-ţi cadă mătreaţa.

Pleacă bodogănind, escortat de camaradul lui de regiment (nu îşi fac ei serviciul în acelaşi corp?). Îndată ce clopotul dogit al familiei Veaupacuit zăngăne în liniştea desăvârşită. a naturii stinse (când ai

nişte litere, trebuie să le împarţi, orice tipograf v-o poate spune) părăsesc la rândul meu maşina. Dar în loc s-o iau din loc, îmi scot pantofii. îi leg cu şireturile şi mi-i pun pe umăr. După care mă caţăr pe acoperişul vehiculului. îmi fac vânt şi reuşesc să mă prind de o creangă de stejar ce trece dincoace de gard sunt o ghindă ciudată, în treacăt fie zis. Această creangă oportună îmi îngăduie să ajung dincolo de respingătoarea împrejmuire. Mă las să cad la poalele copacului şi îmi vâr umblătoarele înapoi în şalupe, ceea ce, la drept vorbind, e modul cel mai raţional de a purta o pereche de pantofi.

Luând-o de-a dreptul prin parc, înconjur casa.1 Pe peron, lumina e aprinsă. O văd ieşind pe damicela Esteila, într-un halat care i-ar tăia răsuflarea până şi unui astmatic. Ţine în mână o lanternă şi se îndreaptă spre poartă. Recunoaşteţi împreună cu mine, chiar dacă n-aţi văzut-o niciodată, că păstoriţa asta n-are în vine apă de ploaie. Fiindcă, fie vorba între noi şi polul lui Emile Victor, nu sunt numeroase acele pin-up capabile să străbată un parc la ora patru dimineaţa ca să răspundă unei sonerii, în vreme ce cucuvelele din mahala se cucu-văicăresc care mai de care.

Îmi mişc fundul în aşa fel încât să intru în casă imediat ce fata mi-a dispărut din vedere. Încăperile de jos le-am inventariat deja de mult. Totuşi arunc prin ele o privire scurtă. Apoi mă năpustesc spre. etaje. Era şi timpul. Un zgomot de voci se apropie de afară, dominat de timbrul obliterat al Grasului vânzându-şi marfa de la foc.

La first etaj. camerele sunt tot pustii. Una dintre ele e odaia Estetei. O lumină roz străluceşte din ea, plină de farmec. Văd boarfele junei pe spătarul unui scaun, patul aşternut, şi salut, cu respect această panoramă emoţionantă pentru orice bărbat normal constituit. Pe urmă urc la etajul doi. Şi camerele de aici sunt goale. Admir din ce în ce mai mult îndrăzneala micuţei mele elveţience. Ca să fii în stare să locuieşti de unul singur în această imensă clădire uitată de lume trebuie să ai nervii tari şi nişte hârtii de identitate care să fi fost încercate pe bancul de probă.

Aceste investigaţii nocturne sunt la fel de infructuoase ca şi cele diurne, şi Maisons-Laffitte începe să mă calce pe bombeuri.

Cobor, cu paşi de pisică, scara ce duce la etajul întâi. Acum va

trebui să ies pe neobservate. Pentru asta trebuie să aştept până ce îngrijitoarea îi va conduce înapoi pe camarazii mei de expediţie. Ciulesc urechile, ascuns într-un ungher propice, între o oglindă cu picior a cărei pictură reprezintă o Fantasia marocană şi a cărei sticlă constituie o ideală rampă de descărcare pentru muşte. îl aud pe Grasul care pălăvrăgeşte dându-şi importanţă şi căutând subjonctive complicate. Şi tot adaugă, deversează, mai pune de la el. Explică precum că nu e prudent pentru o tânără să locuiască în pustietatea asta. Întreabă dacă în casă sunt valori deosebite. Şi simt că se gândeşte la Berthe a lui ca la o valoare cu o vechime impresionantă. Pe scurt, e Marele joc. Estella trebuie să se fi simţit la început un pic descumpănită, dar iată că acum recuperează. Începe să găsească sălcie această vizită în plină noapte. Şi o spune vehement. Stanii şi Branii amorului încep să bată în retragere. Şoricelul îi petrece înapoi bombănind. Cobor şi eu la parter. Ar fi bine să mă cărăbănesc în răstimpul scurtei sale absenţe. Dar, după o clipă de gândire, hotărăsc să mai aştept niţel… Şi-mi prinde bine.

Iat-o pe puştoaica Estella revenind la bază, încuind uşa de două ori, trăgând zăvoarele, ajungând pe peron şi rămânând un moment nemişcată, ca o persoană în expectativă. San-Antonio al vostru se află acum, în patru labe, după o banchetă Ludovic Cutare. Estella se duce spre scară, cu paşi hotărâţi. Hotărâţi only în aparenţă, fiindcă frânează, cu mâna pe balustradă. O secundă mă tem să nu-mi fi decelat prezenţa, femeile având un auz cu autoghidare. Dar nu… îşi ascultă doar glasul sufletului.

Se îndreaptă spre telefunken, ridică receptorul şi formează un număr. Părerea mea e că devine interesant. Am avut dreptate având răbdare… Trece niţel timp până ce corespondentul Estellei ridică la rândul lui receptorul. Fără îndoială, e în braţele lui Morfeu! în fine, se aude un declic.

— Hotel Carlton? face îngrijitoarea?

I se confirmă faptul.

- Vreau să vorbesc cu mrs. Lovemer.

Pe semne că i se obiectează că ora nu este propice unei conversaţii telefonice. Într-adevăr, dacă la o adică îl poţi suna pe

cineva la ora unu dimineaţa, e de prost gust să o faci la ora patru.

— E ceva grav! i-o taie Estella interlocutorului, pe un ton autoritar.

Nenea care o va lua de nevastă pe micuţa asta ar face bine să nu-şi uite bomboniera cu neurovitamine înainte de a o duce în voiaj de nuntă.

— Din partea lui miss Estella! Subjugat (a), telefonistul (a) de la Carlton dă buzna să o sune pe legitima lui most famous actor of the world. Le pune în legătură pe cele două dame şi iată că se porneşte o pălăvrăgeală de mama focului, pe americăneşte; şi atât de vioaie, încât nu reuşesc să urmăresc firul conversaţiei. Tot ce pot prinde din zbor sunt cuvinte răzleţe. Recunosc „police", apoi „baby" şi în sfârşit „morning". Înainte să termin identificarea acestui ultim cuvânt, Estella a închis. Stinge lumina din hol şi urcă să încheie, în patul care încă i-a rămas cald „noaptea asta zbuciumată. Norocoasa!

Mai aştept o clipă, apoi, estimând că nu mă mai poate auzi, ies din ascunzătoare. Matahală şi roata lui de rezervă trebuie că au început să îmbătrânească în şareta mea fantomă. E vremea să mă duc la ei. Descui plin de îndemânare. Când mă apuc să tutuiesc broaştele, puteţi să vă puneţi muzică de Brahms. solo de vioară, şi s-o ascultaţi fără teamă. Mă întorc în frumoasa noapte vaporoasă, irizată, derapantă şi extraterestră. Cel mai greu e până trec din nou out, dar creanga de stejar e acolo, să mă ajute.

Aterizez lângă auto. O trâmbă de fum se ridică dinspre geamurile coborâte. Grasul şi aghiotantul lui fumează ca să încerce să rămână treji.

— De unde vii? se informează Béru.

— Percheziţie pe şest.

Grasul se întoarce spre Alfred

— Ce-ţi spuneam? îi cunosc manierele lui San-Antonio al meu.

— Apoi, către mine: Ai noutăţi?

— Canci!

— Ei bine, eu da!

Îmi întinde un pieptene de baga, cu un dinte rupt.

— Uite! Venind pe alee cu gagica, am călcat pe el. Şi l-am cules…

— Ce-i asta?…

– Pieptenele Berthei mele. Contemplu obiectul. Iniţial se compunea din trei dinţi. Bara superioară are o steluţă din briliante

— Eşti sigur?

- îşi încă cum.

— Ca şi mine, zice iute Albert, vă daţi seama? pieptenele ăsta eu i l-am dăruit…!

— În orice caz, dacă Grasa voastră a venit aici, acum nu mai e, îi asigur.

Béru se porneşte să bâzâie.

— Poate că i-au luat piuitul şi au îngropat-o în parc! se sufocă el. Nu crezi că ar trebui să facem săpături?

— Nu e momentul".

Îi arunc pieptenelui o ultimă privire.

— Nu e decât un foarte mărunt indiciu. Piepteni ca ăsta se găsesc, probabil, cu grămada.

— Cu o asemenea stea? protestează Alfred. M-ar mira, e un model exclusiv de la Chignon-Brosard[4] Eu sunt singurul lor depozitar din cartier.

Oftez. Mintea îmi pluteşte în derivă. Sunt rupt de oboseală. Aş da orice să mă pot întinde câteva ceasuri.

— Ascultaţi, bunii mei domni! şoptesc. Să privim realitatea în faţă: dacă Berthe e îngropată, nu mai putem face nimic pentru ea. Dar ziua de mâine n-a murit…

Filosofie nuanţată, recunosc, dar care îşi sădeşte sămânţa de fatalism în inima îndurerată a celor doi mocofani.

— Mergem să horăim la mine vreo două ore, le propun. Pe urmă vedem ce-i de făcut. Nu eşti bun de nimic când pici de somn.

CAPITOLUL XIV

---

[4] Chignon – coc; brosse – perie (n.tr.)

Mă trezesc because soneria cu trei perioade a deşteptătorului meu Jazz. Am limba atât de tare lipită de propriul tavan, încât ar fi nevoie de o daltă ca s-o desprind de acolo. Până una alta, Félicie, deja pe picior de război, intră aducând o tavă. A pus pe ea tot ce-i trebuie unui om culcat la ora cinci să se „trezească la şapte, adică o ceaşcă de cafea tare şi un cocteil Félicie. Cocteilul Félicie se compune dintr-o jumătate de pahar de apă călduţă, zeama unei lămâi şi o lingură de bicarbonat. îl beţi dintr-o răsuflare, pe urmă goliţi ceaşca de moca şi aşteptaţi zece minute. O inefabilă senzaţie de bunăstare vă copleşeşte împreună cu o impetuoasă nevoie de acţiune.

— Eşti sigur că trebuie să şi pleci? suspină mama.

— Vai! mormăi eu. Între noi fie zis, sunt foarte neliniştit în privinţa maicii Béru. S-a vârât într-un viespar nenorocit, biata vampă.

— Într-adevăr?

— I-ai trezit pe camarazii ei de plapumă?

— N-am avut curajul, oftează Félicie.

— Şi ridică un deget, ca să mă invite la tăcere integrală; Ascultă!

Nu-i nevoie să-mi ciulesc urechile;

— Se transmite cumva la radio o retrospectivă a cursei de douăzeci şi patru de ore de la Mans?

— A, nu! suspină scumpa femeie. M-aş păzi să deschid radioul.

— La urma urmei, ai dreptate, zic. Lasă-i să soilească. După cum au pornit, o s-o ţină până la prânz cu rodajul supapelor.

Sar jos din pat şi-mi ofer un duş foarte rece. Care în cele din urmă mă reconstituie. Mă loţionez cu produsele casei Revirimento şi, omul trebuind să se apere de intemperii şi de lubricitatea doamnelor, îmbrac un costum sport, de tweed englezesc, importat din Suedia cu un vapor olandez.

— Te întorci la masă? speră Félicie?

— Nu îndrăznesc să-ţi promit, mamă. Dar o să-ţi dau un telefon.

Mă însoţeşte până la maşină prin grădina plină de trandafiri în plin striptease şi cotoare de varză.

— Nu ştii dacă prietenilor tăi le place varza cu costiţă? Am poftă să fac aşa ceva pentru prânz…

— Sunt nebuni după ea, afirm. Mai ales Grasul. Dar nu precupeţi

cantitatea, o să-ţi jure că are un apetit de pasăre, uitând să precizeze că-i vorba despre o pasăre de pradă…

Félicie clatină din cap, copleşită. Visul ei e să hrănească întreaga natură. Începe cu mine şi termină cu furnicile pentru care presară zahăr-pudră pe prichiciul ferestrei.

— Ai grijă de tine, fiule!

— Fii liniştită, mamă. De altfel, mă duc în vizită la o doamnă.

Expresia ei semnifică: „Atunci, cu atât mai mult”. Mă năpustesc în ceaţa care acoperă Parisul cu vata ei cenuşie. Pădurea Boulogne e presărată cu frunze roşcate, coşcovite, ce galopează pe aleile asfaltate. Grozav îmi place toamna, cred că v-am mai spus-o, deşi vă pasă vouă de asta ca de primul dinte găunos. În această renunţare a naturii ce se stinge (dacă vi se pare că pun prea mult, luaţi o aspirină) te poţi gândi mai cu spor. În mod frecvent, am avut de multe ori ocazia să constat că secreţia ideilor are loc în funcţie de starea vremii.

Rulând întruna cu 60 la oră cum prescriu indicatoarele, prin pădurea scumpă poeţilor şi sadicilor (una neîmpiedicând-o pe cealaltă, ba dimpotrivă), îmi spun melancolic că Grasul m-a vârât într-o poveste murdară. Recunoaşteţi că n-am noroc. Aranjez să-mi iau o vacanţă de opt zile, ca să mă mai întremez niţeluş, şi în loc să mă pun pe far-niente ca un profesionist al trândăviei, iată că petrec nopţi albe călărind pe urmele afurisitei de maica Bérurier!

Pe marginea aleii, o puicuţă matinală, încălţată cu botine şi pe jumătate sufocată de un vizon din iepure veritabil, îmi zâmbeşte de parcă i-aş aduce o doctorie împotriva degerăturilor. Mai merg zece metri şi opresc. Mi-a venit o idee atât de luminoasă, încât din exterior poate fi luată drept aurora boreală. Credeţi-mă, dragilor, pentru o gândire ca lumea, nimic nu e mai bun decât dimineaţa. În zorii triumfători carburează cel mai bine celulele cenuşii. A încerca înseamnă a adopta…

– Mă iei cu tine, drăguţule?

E borfelina care-şi arată în rama portierei moaca pictată. S-a înşelat văzând că frânez în proximitate, a dedus că sunt un matinal al înşurubatului şi îmi propune o porţie de extaz. O lămuresc cum stau lucrurile, îmi afirmă atunci, pe un ton de o convingere care mă

zdruncină, că sunt un individ incomplet sub raport psihologic şi că mă sfătuieşte cu tărie să reclam de la alţii (în mod cu totul deosebit de la greci) atributele care-mi lipsesc. Şi asta, îmi precizează, doar cu titlu temporar fiindcă, după estimările ei pur intuitive, adevărata mea predestinare ar rezida într-o gastronomie josnică de unde ar putea decurge un soi de autoalimentare absolut economică pentru locatar. Mai adaugă, încurajată de tăcerea mea, că faciesul meu este o exteriorizare manifestă a instinctelor subsemnatului şi că ajunge să mă privesc o singură dată pentru a înţelege că sunt în stare să nu mă interesez de amor decât prin intermediul unei găuri a cheii.

Ar continua să şuguiască încă mult timp dacă un automobilist providenţial n-ar avea minunata idee de a stopa în faţa şaretei mele şi de a o întreba pe doamnă dacă nu consimte la o plimbare în 2 CV (vehiculul modestului nene). Proletaristă în draci, botinata acceptă şi o aud întrebându-l pe doicaist dacă această plimbare în doi cilindri opuşi, dezumflaţi, de 425 cm^3 şi având chiulase emisferice (totuşi-funcţionează, bine mersi) se va termina la hotel. Conducătorul răspunde printr-o negaţie. Nu vrea să se lase ambalat. Nu e cazul să pună problema la pachet, o mănâncă pe loc. Încă un bărbat însurat care îşi începe ziua cu ce-ar fi trebuit s-o încheie pe cea din ajun.

Asta-i viaţa, ce mai! Nu întotdeauna un domn ce se dă în vânt după heringi marinaţi găseşte o doamnă care să fie înnebunită de ei iar o doamnă înnebunită de domnul Guetary dă peste un domn posesor al tuturor discurilor acestuia. Cei mai greu de realizat pe lumea asta e armonia.

Veţi socoti, firește, că umblu cu digresiuni şi că abuzez de clipele voastre preţioase dar, cum zicea o micuţă liceană cunoscută mie: „E bine câteodată să poţi atinge cu degetul faliile existenţei”.

Pe când aşteptam, iar peripateticiana mă invita, apoi mă invectiva (ce mai inflamaţie în stil! ziceţi voi) faimoasa mea idee s-a precizat. Şi ştiţi ce fac? în loc să mă duc s-o văd pe doamna Loveme la Carlton, aşa cum avusesem primitivmente intenţia, cotesc la stânga şi o iau din nou spre Maisons. Nu râdeţi. Asta-i Boleroul meu de Ravel!

S-a făcut de opt. Estella s-a şi sculat, judecând după repeziciunea cu care răspunde la clopoţelul meu. Halat de casă ultramarin, batic de

mătase pe cap, Zărindu-mă, se încruntă 5

— Dumneata! zice ca în piesele de la Odeon, dinainte de război.

— Eu! răspund ca în aceleaşi piese de la acelaşi Odeon.

— Te deranjez cumva?

— Ăă… Nu, dar sunt foarte grăbită, trebuie să mă duc după Jimmy. Tocmai m-a sunat doamna Loveme. Puştiul s-a trezit şi…

Îi mângâi, neglijent, un şold:

— Timpul îmi părea lung fără tine, Estella. Să ştii că m-ai scurtcircuitat.

— Dragule, zice ea repede, ca o soţie bătrână care se gândeşte la altceva. Şi adaugă: Ce mai noapte! N-o să ghiceşti niciodată ce s-a întâmplat.

— Ceva grav?

— A venit poliţia, la patru dimineaţa. Doi sticleţi.

— Ei nu!

— Zău! Mi-au spus o poveste ridicolă despre un ştiu ce furt pe care doreau să-l prevină. În primul moment am crezut că, dimpotrivă, era vorba de nişte gangsteri. Dar aveau un aer atât de idiot, că nu încăpea nicio îndoială în privinţa identităţii lor.

Încep s-o smotocesc mai ca lumea, îmi mai lipesc şi degetele prin părţile de sus, şi păstrez o mutră plină de tandreţe.

— Un furt?

— I-ar fi prevenit un turnător că aici se pune la cale o lovitură.

Biata mea scumpete, ce frică trebuie să-ţi fi fost!

— Mie nu mi-e niciodată frică, afirmă Estella. De nimic şi de nimeni.

Iată-ne pe alee. îi trântesc domnişoarei un pupoi, ca să ne conformăm tradiţiei.

— Vrei să vin cu tine după micuţ? o întreb.

— A, nu! răspunde ea. E posibil ca patroana să se întoarcă aici cu mine.

— Şi, făţarnică, mă chestionează: Tu nu lucrezi în dimineaţa asta, dragă?

— Am multă libertate; ştii, practic eu conduc toată agenţia.

Pare grăbită, într-adevăr. Fără nicio jenă, se dezbracă în faţa

mea ca să se înţolească asemeni unei pariziene elegante. Taior bej, cu garnituri de piele. O minunăţie! Acum se piaptănă.

— Mă întreb cum de te-ai obişnuit să trăieşti singură cu mormolocul ăsta afurisit! întreb.

— O, nu-i decât o situaţie provizorie. Şi, pe urmă, o am pe menajeră.

— Tot bătrânul Houquetupioge ţi-a procurat-o?

— Da… Ce, nu ştiai? O dau cotită, la iuţeală:

— Pff, nu-mi mai aminteam amănuntul. Te văd diseară, frumuseţeo?

— Am să încerc. Dacă pot să mă eliberez, te sun la birou.

— S-a făcut:

Uite-o că se instalează la volanul Chevroletului decapotabil.

- Te duc până în stradă, zice.

— O. K.

Mă depune la poartă, se supune unui nou masaj al amigdalelor şi-mi făgăduieşte că pe curând. Eu pornesc spre Oficiul de închirieri. Houquetu-pioge-fiul vegetează de pe acum în haloul descompus al lămpii lui de birou. Fiindcă e dimineaţă, poartă o haină de casă, din molton, şi un fular care îi scunde perfect barba nerasă din ajun.

— Bună ziua! mi se adresează amabil. Deja la lucru?

Deasupra scăfârliei sale turtite, bătălia de la Marignan, în rama ei aurie, continuă să facă ravagii. Niciodată strabismul care îi îngăduie lui Houque-tupioge să contemple simultan tot ceea ce i se prezintă din avers şi din revers n-a fost atât de accentuat. Notaţi că, datorită acestei deficienţe, e întruna pe faţă negustorul de gazon. Imposibil să-l ataci prin surprindere.

s-ar părea că i-aţi făcut rost de o menajeră îngrijitoarei angajate la alde Loveme, când s-a instalat la Maisons?

– Exact.

- Aş vrea adresa persoanei.

— Lesne. E o italiancă. Doamna Couchetapiana[5]. Locuieşte pe

---

[5] Coucher – a culca. Pine (argou) – membru viril (n.tr.).

Strada Joasă.

— Şi asta pe unde vine?

— În josul Străzii Suse. La numărul… Staţi puţin.

Răsfoieşte o condică medievală îmbrăcată în muşama.

— Numărul 13, zice.

— Vă mulţumesc. Mereu acelaşi consemn, domnule Houquetupioge: în caz de apel telefonic, îmi daţi de ştire.

Strâng deşeul omenesc ce-i ţine loc de mână şi mă car în direcţia Străzii Joase. Cum intru pe drumul strâmt, cu sens unic, zăresc la cealaltă extremitate caleaşca cromată a Estellei mele… încetinesc ca să-i dau cale liberă şi, în loc să mă opresc în dreptul fatidicului număr 13, încep să urmăresc de la distanţă Chevroletul negru. Ceremonia e de scurtă durată. Contrar celor pretinse de frumuseţea mea zürichiană, aceasta nu se duce la Paris, ci se întoarce acasă, pe strada Marivaux. Poate că a fost să-i dea dispoziţii signorei Couchetapiana şi a descoperit, la plecare, că uitase ceva? Dar nu. Coboară din maşină, deschide poarta, aduce bolidul înăuntru şi închid poarta.

Atunci ce face micuţul San-Antonio? Aţi ghicit. Dă fuga, într-un suflet, la menajeră. Persoana cu pricina. locuieşte într-un apartament cochet, de o cameră, cu: soţul ei, bătrânul ei unchi infirm, socrii ei, nepoata ei oligofrenă, cei şapte copii ai ei şi tantina ei din Burgos. E o matroană supraabundentă, mustăcioasă ca maica Béru, mameloasă, burduhănoasă şi dotată cu un accent despre care lucrul cel mai neînsemnat ce se poate spune e că nu evocă stepele Siberiei.

- Che este? mă întreabă cu priviri temătoare.

Îmi compun o figură de-a dreptul consternată, gen cioclu deprimat.

— Madam Couchetapiana?

- Si.

— Doamnă, vin să vă aduc la cunoştinţă o mare nenorocire.

Întreaga familie e cu ochii pe mine. Soţul, paznic de zi într-un cabaret de noapte, se pregătea să se care la slujbă, cu taşca în bandulieră.

Unchiul infirm cască gura; socrii şi-o închid peste lingura cu supă, nepoata oligofrenă izbucneşte în râs, şi cei şase puştani ce

stăteau la coadă în faţa oalei de noapte crăpate, peste care domneşte cel de-al şaptelea, îşi lasă pantalonii în vine.

— Che nenorocire? suspină enorma creatură.

— I s-a întâmplat un accident micuţului de la alde Loveme.

Nu-mi plac deloc asemenea procedee, v-o mărturisesc, dar trebuie să-mi fac repede treaba şi să evit palavrele inutile. Un urlet se înalţă în odaia supraaglomerată. Toţi cunoscătorii de franceză se pun pe bocit. Maica Couchetapiana îşi frânge jamboanele.

— Giuseppe al meu! Giuseppe al meu! zbiară ea. Dimmi, nu este morto?

— Nu, are un mare cucuiaş pe frunticică".

Cucoana se calmează. Soţul începe s-o bălăcărească pe limba lui d'Annunzio. Eu pun capăt exercitiului de alarmare. Legitimaţia devine o frână foarte eficientă în asemenea împrejurări.

— Che e? întreabă doamna cu mamele.

- Polizia!

Iată că paznicul de zi devine volubil. Vorbeşte, gesticulează, stropeşte cu salivă, crezând că o face pe zelosul. Se ia în gură cu nevasta. îi citează pe ceilalţi ca martori şi pe mine ca parte în proces. îl invocă pe Dumnezeu… Mă văd obligat să protestez mai tare decât el, ca să-l potolesc. În cele din urmă lămurim lucrurile. Dar, pe cuvântul meu, nu e nicio plăcere. Vă scutesc de exclamaţii, conjuncţii şi inovaţii. Pe scurt, şi dacă n-aveţi materia cenuşie branşată la alternativ, aţi înţeles despre ce-i vorba.

Ieri, la hotelul unde o dusesem pe nevasta subbrigadierului, mi-am dat seama, privind fotografia familiei Loveme publicată în Ciné-Alcôve, că bebeluşul fluturat atât de triumfal de frumosul ined nu era absolut deloc cel pe care-l văzusem în leagănul păzit de donşoara Estella. Şi, muncind până la capăt cu degetul cel mic, constat acum că îngrijitoarea îl giugiuleşte pe copilaşul grăsanei doamne Couchetapiana.

Care doamnă şi recunoaşte totul, fără să facă nazuri. Pun capăt calvarului acestei mame transalpine, mărturisindu-i că am păcălit-o şi că ultima ei progenitură e sănătoasă ca mama şi ca tata. În? dată, deznădejdea i se preschimbă în furie. Înşfacă

O butelie, pe care, cu taxele vamale gata plătite, mi-ar expedia-o în calota glaciară, dacă producătorul micuţilor Couchetapiana n-ar interveni la momentul oportun.

Un bilet de 10 franci noi, judicios depus pe masă, o potoleşte pe sărmana doamnă.

— De ce l-aţi încredinţat pe acest bambino soţilor Loveme 2 întreb.

Ea întârzie niţel cu răspunsul. îi explic atunci în ce constau exact prerogativele unui sticlete. Înţelege că le pot face, ei şi familiei, o mulţime de necazuri, destul de greu de inventariat, şi-şi dă drumul la gură. Iată digestul povestirii ei: Acum opt zile îl păzea pe micul Jimmy, la locuinţa din strada Marivaux, pe când Estella era plecată (presupun că la Paris, să-şi aranjeze vitrina), când o doamnă americancă bătrână şi grasă, pretinzându-se bunica micuţului, a venit să-l ridice pe bebeluş. Luându-i afirmaţiile în serios, menajera a împins credulitatea până la a-l ambala pe broscoi în burnuzul ei. La întoarcerea îngrijitoarei – scandal până la Dumnezeu! Estella îşi ieşise din minţi, şi o anunţase de kidnapping pe mistress Loveme. Un conciliabul avusese loc între cele două femei, ceea ce înseamnă că încântătoarea doamnă Couchetapiana nu pricepuse nicio iotă. La finele acestei convorbiri furtunoase, mrs. Loveme îşi ştersese lacrimile cu o batistă de dantelă din nailon, dublată cu mătase naturală, şi-i ceruse menajerei să i-l împrumute câtva timp pe ultimul ei născut, pentru a salva aparenţele în caz că ar avea loc vreo vizită inoportună.

I într-adevăr, nimic nu seamănă cu un bebeluş mai mult decât un alt bebeluş, mai ales dacă îl pui în acelaşi leagăn. Zece bilete de cinci sutare cântăriseră asupra deciziei. Această propunere năucitoare nu este de natură s-o scoată din fire pe mama spaghetti, fiindcă dânsa îşi putea vedea odrasla în fiece zi şi, pe deasupra, îi mai rămânea şi ceva loc liber în strâmtul ei habitaclu…

În ajun Estella îi adusese purcelul să-l ţină peste noapte. Presupun că fusese alertată de vizita mea şi. dorind să afle mai multe despre mine, preferase să se debaraseze de animăluţ.

Aici mă opresc ca să pot lua măsurile nou situaţii Nu e momentul să umblu cu capul în traistă, mi-am uitat umbrela, băieţi!

Pentru un dansator pe sârmă e riscant, nu?

CAPITOLUL XV

Răsucirea unei ţigări într-o foiţă Job sfâşiată reprezintă o performanţă pe care, după ştiinţa mea, în ziua de azi numai domnul Pinaud e capabil s-o realizeze. îmi ţin respiraţia, în vreme ce degetele lui deformate de reumatism încearcă să încarcereze; tutunul în hârtiuţa subţire şi zdrenţuită. Fire de tutun groase cât nişte aşchii plouă pe mapa de pe birou.

— E din cel soldăţesc, îmi explică cu voce înceată; tăiat mai grosolan, deci mai greu de răsucit. Nepotu-meu Firmin mi l-a adus din Algeria. El nu fumează, datorită sportului… E extremă stângă în echipa de fotbal a regimentului. Fii atent, o chestie pe care nu pot să mi-o explic i o extremă stânga, în repriza a doua a meciului, devine extremă dreapta, nu?

Fără să aştepte – sau aşteptând răspunsul meu – bătrânul crab îşi extirpă din mestecătoare o limbă de bocanc. Linge conştiincios marginea cu lipici a hârtiei, cum ar face cu un plic; ultima fază a numărului se încheie cu golirea prin lateral a ţigării, astfel că, atunci când o aprinde, Pinaud mi mai dă foc decât propriei mustăţi.

— Ai terminat mica anchetă pe care ţi-am încredinţat-o ieri?

— Ăhî!;

— Şi?;

Mă lasă să aştept, ca un orator experimentat care îşi pregăteşte efectele.

— Nu te grăbi, îl sfătuiesc. Dacă-ţi convine, mai trec săptămâna viitoare.

— O clipă! bâiguie inspectorul principal, schiţând o strâmbătură laconică. Azi mă chinuie rău gastroenterita.

În faţa acestui caz de forţă motrice (Béru dixit), îi conced o clipă de tăcere. Pinaud des Charentes îşi masează partea convexă a personalităţii.

— Am fost la Consulatul general al S.U.A., cu un intermediar care vorbeşte curent americană, începe.

Oftez. Cu moş Pinuche, trebuie, neapărat, să înghiţi preambuluri şi alte texte preliminare, în lipsa cărora pierde firul rapoartelor.

— Am întocmit o listă completă şi detaliată a tuturor resortisanţilor S.U.A. – icni ce gerează vreq afacere oarecare, fie de publicitate, fie de…

Mă benoclez la clănţăni tor, care îmi spune că e ora zece. Alde Couchetapiana mi-au jurat pe mausoleul strămoşilor lor să nu povestească pe strada

Marivaux despre vizita mea, dar aş vrea că închei întreaga afacere înainte „să le „scape o vorbă în plus".

— Pe scurt? intervin.

Pinaud ridică o clapă a mapei de birou. Un talmeş-balmeş de hârtii eclectice (provenind din încasările campionului de anul trecut la jocul de bile) e îngrămădit acolo ca vai de lume. Fără să se lupte cu ele, şi de ce s-ar lupta? înhaţă o listă de nume. Toate sunt bifate, cu excepţia unuia singur.

— Am cercetat optsprezece firme, zice el doct. Eşec integral… începeam să mă descurajez, când, la a nouăsprezecea…

Îi smulg hârtia. Citesc numele pe care s-a abţinut să-l şteargă. Ted Harrisson, strada Galilée 118.

— Eşti repezit! protestează Pinaud. Pun pariu că ai sistemul nervos deficitar. Uite, cumnatul meu, cel care e şef de secţie la o manufactură de hârtie igienică, ei bine, e la fel ca tine. Mereu obosit, de parcă l-ar pune cineva pe foc.

— Mi se fâlfâie de cumnatu-tău. îl şterg din viaţa mea cu propria lui hârtie, măgarul! Vorbeşte-mi despre Harrisson.

— A fost, într-adevăr, consultat de doamna Unthell.

— În legătură cu ce? Rămăşiţă scutură din cap.

— Nu mă puseseşi să întreb.

— Bătrână catastrofă prelungită ce eşti! M-ai fi ajutat să câştig niţel timp.

— Sar la uşă.

— Du-te şi instalează o pândă la Carlton, vreau un raport amănunţit asupra vorbelor şi faptelor doamnei Loveme.

— Soţia lui…

- Da. Ia câţiva oameni cu tine şi fiţi discreţi.

Nu ştiu dacă bezmeticii aleargă iute; fapt e că în momentul ăsta eu unul nu mă mai pot opri.

Ted Harrisson e un băiat înalt, cu ochelari auriţi, cu maxilar de rumegător de chewing-gum şi pistrui până şi pe cravată. Vorbeşte franceza cu un accent à la Constantine, care-i aduce probabil favorurile damelor pasionate de exotism.

— Iarăşi poliţia? zice zâmbind. Hotărât lucru, până la urmă o să cred că n-am conştiinţa curată.

Eu – mă cunoaşteţi, nu? Sistemul Ney: drept în uşă şi aveţi grijă de mutră.

— Domnule Harrisson, un colaborator de-al meu mi-a zis că aţi fi fost în legătură cu doamna Unthell.

— Exact.

— V-a contactat încă din S.U.A., înainte să vină în Franţa, aşa-i?

— Absolut deloc. Mi-a făcut o vizită aici.

— A, bun! Dorea să închirieze un castel, după câte mi s-a zis?

Reuşeşte să se emoţioneze. Privirile placide îi emit un mesaj în Morse.

– Absolut deloc.

— Atunci?

— Căuta o pensiune pentru nepoţelul ei. O pensiune-creşă, deoarece copilul e foarte baby.

— I see, zic regăsindu-mi, din pricina emoţiei, engleza de la şcoală. Şi i-aţi oferit ce căuta?

Firește.

— Daţi-mi adresa, vă rog…! Deschide un sertar, apoi un clasor minuscul şi-mi întinde un dreptunghi de carton cretat:

„Le Home des Anges" Lyons-la-Forêt

Inima îmi lucrează plină de râvnă.

— Spuneţi-mi, v-aţi ocupat chiar dumneavoastră de instalarea copilului acolo?

— Nu. N-am făcut altceva decât să găsesc adresa. i

— Nu dumneavoastră v-aţi dus să o căutaţi pe mrs. la aeroport?

— La aeroport?

În sfârşit; cred că citiţi ziarele…

I-Doar pe cele americane.

— Ei bine, şi nu sunteţi la curent cu nimic 7

— Absolut deloc.

Îi narez grosso modo afacerea. E pierdut (de altfel mrs. Unthell aşijderi).

— Nu ştiam. Nu, nici eu nici altcineva din serviciul meu n-am fost s-o căutăm pe mrs. Unthell to Orly.

Progresele mele în americănească fiind rapide, îi răspund O.K. şi-i trag un shake-hand.

— A, spuneţi-mi, dear mister Harrisson, cana a venit la dumneavoastră, mrs. Unthell era însoţită de secretară?

— Nu.

— Thank you very much!

De data asta i-am încolţit. Pariez cu voi pe o pereche de ochelari negri contra ochelarilor unei perechi de negri că, dacă intru în horă, până la sfârşitul zilei mă voi afla într-o poziţie privilegiată. Mă năpustesc spre Saint-Cloud. Félicie tocmai a pus la fiert bucăţile de costiţă sărată şi varza.

— Stinge aragazul şi ia-ţi paltonul, îi zic în goană, te duc la o mică plimbare-fulger.

Biata bătrânică! Rămâne ca la dentist;

— La ora asta? Dar, Antoine, e aproape unsprezece!

— Nu ne trebuie decât două ceasuri ca să mergem şi să ne întoarcem. Şi am nevoie de tine.

— Dar… Şi prietenii tăi?

— Dorm şi ar fi nevoie de o bombă H ca să-i trezească.

— Şi prânzul meu…?

— Pune-l la foc mic. Dacă va fierbe prea tare, o să-l prefaci în pateu. Dar te implor, mamă, grăbeşte-te!

În fond, asta şi vrea. O raită cu băiatul ei nu-i displace niciodată, chiar când e vorba de o plimbare rapidă. îşi ia paltonul, îşi înnoadă un batic în jurul capului şi scrie, pe o tăbliţă care-i slujeşte să-şi facă socotelile:

Ne întoarcem repede. Dacă vă e foame, găsiţi în frigider un rest

de mâncare cu sos iar pe raftul de sus al dulapului din bucătărie nişte conserve”.

Acum se simte mai bine. Ieşim val-vârtej, şi pornesc să caut şoseaua către Rouen acolo unde poţi da de ea.

*

Acea home de copii numită „a îngerilor” e concepută pentru îngeraşi auriţi. M-ar mira să se afle pe-aici ceva micuţi indieni descărnaţi ori puştani de pe strada Belleville. Da, m-ar mira. Construcţia e un conac normand cu grinzi aparente şi se ridică în vârful unui deluşor împădurit. O peluză imensă ca un green de goli se etalează până în şosea. I Clopoţesc. Un grădinar vine să-mi deschidă. Cer „să vorbesc cu directorul. Mă informează că directorul e directoare, ceea ce nu alterează cu nimic nevoia mea de a-l întâlni, ba dimpotrivă. Ghidat de prăsitorul de platbandă, păşesc pe aleea, acoperită cu nisip, ce se făţâie până la clădire. Home-ul e plin de încântătoare doamne cu mustaţă (numai de aşa ceva am parte în cursul acestei afaceri) care-i amuză pe ţâncii de vârsta cea mai fragedă giugiulindu-i şi făcându-le trucul zornăitoarelor cu repetiţie. Sala de joacă e imensă, carată, aerisită. Totul respiră luxul, igiena, înfăţişarea plăcută… Iată-mă, brusc, într-o grădină de iarnă, care trebuie să fie încântătoare în timpul verii. Plante verzi, jardiniere etc. E plin de fotolii din fier forjat, foarte romantice, încât te crezi într-un desen de Peynet.

Directoarea se grăbeşte să vină. O persoană bine, blondă şi curată, care probabil că ţine sub pernă un tratat de puericultura şi-şi pune mănuşi chirurgicale când desface corespondenţa.

Încep cu începutul, adică prin a-i administra dovezile înaltelor mele funcţii curcănăreşti.

— Cu ce ocazie?

Scot din portvizit fotografia apărută în Cine-Alcove şi pe care am avut grijă s-o decupez. Examinează imaginea.

— Da, e micuţul Johnson.

Am făcut bine că n-am reclamat ţâncul sub un nume oarecare. Aducându-l aici, maica Unthell l-a înscris sub o identitate falsă. În aceste adăposturi pentru bogătani, un cec ţine cu siguranţă locul, hârtiilor de identitate, cu condiţia să cuprindă un cârnat de zerouri în

spatele unei cifre mai puţin circulare. Fac remarca în faţa directoarei care roşeşte încurcată.

— Doamna aceea mi-a fost recomandată de o agenţie americană. I-am cerut paşaportul, dar îl uitase acasă şi mi-a promis că o să-l aducă atunci când…

— Bineînţeles?

Titlul fotografiei o uluieşte.

— E vorba de fiul lui Fred Loveme, actorul?

– După cum vedeţi. Şi lucrurile nu se opresc aici. Îl voi lua pe copil cu mine.

— Dar…

– Fiţi liniştită, am adus o îngrijitoare diplomată care se va ocupa de el. Mergeţi şi căutaţi-l pe micuţ.

Thonul meu îi impune, cum zicea o gingirică al cărei soţ era perceptor. Se benoclează o dată la legitimaţia lăsată la vedere, pe o măsuţă, şi se eclipsează. Eu jubilez, fiindcă sunt în formă. În formă de ce? mă veţi întreba. Ei bine, sunt în formă de sticlete care a găsit firul ghemului.

Trece un sfertuleţ de oră, preţ de vreo cincisprezece minute, şi iată că directoarea revine escortată de o mustăcioasă în bluză albă şi aducând un bebeluş. îl compar cu cel din fotografie. Nicio greşeală, e vorba într-adevăr de fiul lui Loveme. Las adresa mea gardienei viitorilor sărăntoci, ca să se pună la adăpost dacă, din întâmplare, vremea se va mohorî pentru ea, şi mă întorc la autobuz.

Merită să-i priviţi faţa Féliciei când mă vede cu un asemenea căţeluş în braţe. Raşeşte, pălеşte, se albăstreşte şi, exteriorizându-şi astfel patriotismul, mă întreabă cu un glas plin de speranţă: – Antoine! E… E-al tău?

Ia te uită ce-şi închipuie mama! Imediat şi-a scos la iveală latura de Moş Crăciun. A şi construit, fuga-fuga, un scenariu. În care eu am fost amantul unei fete nefericite. Aceasta a murit aducând pe lume deliciosul micuţ roşcovan, cu ochi de faianţă. Iar eu am dus copilul la depozit, neîndrăznind să-i dezvălui existenţa faţă de Félicie. Însă remuşcările ciugulindu-mi măruntaiele paterne (cum intri, în fundul culoarului – ar preciza un chirurg) m-am hotărât să i-l prezint pe acest

San-Antonio junior.

— Nu, mamă, nu-i al meu. Se întristează.

— Păcat! zice cu simplitate. Ar fi fost un dar minunat, Antoine! înainte să mor aş fi…

— Înainte să mori tu, mamă, eu voi fi populat douăsprezece maternităţi, jur!

I-Ce drăgălaş e! Mergi mai încet: „Din instinct, ridic piciorul. Şi simt" o încântare obscură forţându-mi blindajul sufletului. Nu se înşală Félicie, ar fi ceva să avem în magherniţă un mormoloc ca ăsta. Chestia e că ar trebui s-o găzduim şi pe mama împricinatului. Nu pricep cum de nu s-a înfiinţat încă un raion de bebeluşi la Galeriile

Lafayette sau la Printemps… Da, la Printemps, poftim! Ar fi absolut indicat. De vânzare, din motiv de divorţ, copil fără pedigri; neserioşii să se abţină…

E drăguţ Jimmy. Pare să-i placă să plece tai-tai; Doar înlocuitorul lui zbiară întruna; fatalmente –, ăla e italian. Aşadar, canţoneta se ia din naştere!

CAPITOLUL XVI

Cu broscoiul în braţe, Félicie nu se mai gândeşte la costiţă. A ajuns printre îngeri, deşi Jimmy tocmai a plecat de-acolo (nasol joc de cuvinte, intraductibil în engleză, portugheza veche, guatemaltecă şi toate limbile monosilabice).

Când debarcăm, Béru şi coaforul tocmai s-au trezit şi ne caută prin toată casa. Grasul e în cămaşă. Manşetele fără nasturi îi atârnă de-a lungul braţelor precum coaja unei banane pe care ai renunţat s-o mai cureţi. Partea de sus a cămăşii fiind descheiată, ne permite un traveling lateral asupra conţinutului. Apriori se poate estima că posesorul o poartă fără întrerupere din anul intrării lui în poliţie, în ziua când se va hotărî s-o scoată, va trebui adusă echipa de restaurare a palatului Versailles; e o treabă care necesită specialişti calificaţi.

Béru cască ochi imenşi văzându-ne înarmaţi cu flăcăul.

— De unde-aţi pescuit chestia asta? întreabă.

Félicie se grăbeşte să o instaleze pe marmotă în mijlocul mesei

şi să-i dea, pe post de jucărie, maşina ei de tocat legume.

— E o monedă de schimb, zic. Vom reuşi, poate, să facem un troc: acest îngeraş contra cetaceului tău; în privinţa greutăţii, răpitorii vor ieşi în pagubă, dar în materie de înţelepciune vor face un plasament de… tată de familie, chiar aşa!

— Nu pricep! mărturiseşte Béru.

O mărturisire ce n-are nimic surprinzător. îmi privesc cu voie bună subordonatul.

— Remarc un lucru! murmur.

— Ce anume, San-A?

— Că aparţii familiei proboscidienilor.

Ezită, clipeşte şi, după aerul meu grav, hotărăşte că trebuie să vorbesc serios.

— M-aş mira, numele de fată al mamei era Heurpersit[6] iar tata se trăgea din alde Gougnafie-Brossee[7]…

Félicie intervine oportun:

— Nu vrei să-ţi pregătesc o baie? se aventurează ea. Te-ar mai întrema puţin.

Bérurier priveşte în jur de parcă bojocii ar fi încetat să-i funcţioneze. O baie! Ultima pe care a făcut-o a avut loc pe la 1937, şi atunci într-un şanţ cu îngrăşăminte naturale unde căzuse din nebăgare de seamă.

— Vă mulţumesc, articulează în cele din urmă. Dar nu e nevoie, mi-am făcut alaltăieri toaleta.

Coaforul însă, care până acum n-a spus nimic, acceptă să încerce experienţa. După ce-l introduce în încăperea potrivită, Félicie se ocupă de costiţă: S-ar părea că, în ciuda fierberii îndelungate, aceasta a rămas comestibilă. Ştirea ne bucură pe toţi.

— Mă duc să-i dau de mâncare şi copilului, spune mama în timp ce noi ne aşezăm dinaintea pratiţei bine mirositoare.

---

[6] Aproximativ „prostituată cu ora” (n.tr.).

[7] Gougnafier – individ grosolan, de nimic; brosser – a poseda sexual (n. tr.).

— Crezi că e cazul?

— Aşa mi se pare… E un drăguţ scumpul de el. Béru îşi striveşte o lacrimă cu obrazul însuşi.

— Toarnă-mi o înghiţitură de vin roşu, mă imploră. N-am mâncat azi-dimineaţă şi mă simt ca dracu'.

Dună ce a ras un pahar de Saint-Amour, zice:

— Cum stăm cu afacerea?

— Asta mă întrebam şi eu, închipuie-ţi!

- Şi ce-ţi răspundeai?

— Făceam din nou un tur de orizont. Cu privirea aţintită asupra liniei albastre a Vosgilor, cel mai bun zid de apărare.

Ţinând seama de noile elemente înregistrate, cred că putem rezuma situaţia în felul următor:

— Maica Unthell n-a venit în Franţa ca să măsoare Turnul Eiffel ori să numere mâzgălelile din Luvru, ci pentru a-l răpi pe brotăcelul aici de fi a.

Îl desemnez pe Jimmy care se joacă liniştit prefăcând în dantele perdelele mamei.

— Cum e cu putinţă să fie atât de crudă? se plânge buna mea născătoare.

— Cruzime relativă! nuanţez. L-a încredinţat totuşi unei magazii specializate, cum nu se poate mai şucară.

— Dar gândeşte-te le nefericita mamă a puştiului 1

— La asta şi ajung. După kidnapare, nefericita mamă n-a asmuţit gărzile. S-a mărginit să-l strecoare, în leagănul rămas gol, pe mormolocul menajerei. Hazlie reacţie, nu?

– Inconştienţă! afirmă Félicie.

– Tu ce zici? îl întreb pe Grasul. Care nu poate răspunde, având mestecătoarea blocată de un exces de clămpău. Cum nu pot spera nimic din partea lui, continui:

— Surprinzător în toată afacerea e că doamna Loveme a ştiut că i s-a volatilizat progenitura, şi n-a suflat o vorbă. După toate probabilităţile, nici măcar nu şi-a prevenit soţul. Părerea mea e că a recurs la un grup de gangsteri pentru a pune mâna pe mrs. Unthell. Fără îndoială, dorea să-i plătească acesteia din urmă cu aceeaşi

monedă. Tipii însă au luat plasă – au umflat-o pe Berthe, fiindcă nimic nu seamănă mai mult cu o balenă decât un caşalot.

Grasul escamotează dintr-un foc cinci sute de grame de carne:

— Ia te rog! Puţin respect pentru o femeie care, poate, la ora când vorbim, e decedată.

Şi plânge peste costiţele de porc pe care, se vede treaba, nu le socoteşte destul de sărate.

— Bine! continui. Şi-au dat seama de greşeală, au slobozit-o pe porţioara ta şi au pornit în căutarea celeilalte. Au cules-o in extremis, şi acum trebuie să fie pe cale de a o gâdila la tălpi cu un vătrai înroşit pentru a o face să spună unde-i Jimmy.

— Şi Berthe a mea? eructează Matahala.

– Berthe a ta e Ioana d'Arc a secolului douăzeci; Grasule. S-a întors la Maison ca să aibă cugetul împăcat. Bandiţii noştri au remarcat-o, au recunoscut-o, s-au speriat şi au închis-o într-un locşor singuratic, ca să evite indiscreţiile..

— Crezi că i-au făcut vreun rău?

– Nici vorbă! Am impresia că nu sunt nişte asasini. Cea mai bună dovadă e că, prima oară, i-au dat drumul fără să se atingă de ea.

— Într-adevăr! recunoaşte Grasul. Ştii ceva? Mai dă-mi nişte varză şi slănină, excelentă e combinaţia asta!

Coaforul ni se alătură, lustruit ca un păstrăv de la munte.

— Ştiţi la ce mă gândesc? zice.

— Şi, cum noi răspundem negativ, oftează: Astăzi nu mi-am deschis prăvălia. Cei din cartier or să creadă că m-am otrăvit cu gaz.

Nimeni nepărând întristat peste măsură de o asemenea posibilitate, omul se aşază lângă noi ca să înfulece.

— Pe scurt, fiice Bérurier după ce a înghiţit o a doua căpiţă de varză călită, ai de gând să te duci la Loveme şi să-i oferi ţâncul în schimbul nevesti-mii?

— Şi al doamnei Unthell, cum am avut cinstea şi avantajhl să-ţi spun chiar eu acum o clipă…

Soneria telefonului mă întrerupe. Mama se duce să răspundă.

— Domnul Pinaud! mă anunţă: Onorabilul deşeu ţine să-mi prezinte darea e! e seamă asupra misiunii sale.

— Salută-l din partea mea! strigă Béru.

— Şi-l aud declamându-i Féliciei: Pinaud ăsta nu-i de lepădat, dar umblă murdar ca un porc.

— Există şi porci curaţi, precizează Alfred. După vocea lui, înţeleg că Pinuchet e în stare ide funcţiune. De fapt, reţineţi, nici nu are prea multe stări; la drept vorbind, nu dispune decât de două. Adică starea normală: apatie, trăncăneală, mohoreală, griji faţă de propria sănătate. Şi pe urmă starea anormală, corespunzând stării de asediu a facultăţilor sale: febrilitate, gângăveală, desprindere repetată a protezei, smiorcăială, scărpinare a feselor etc.

— Ce ţi s-a întâmplat, băbuţă scumpă?

— Mie nimic, doar doamnei Unthell, răspunde.

— A!

– Tocmai a fost pescuită lângă Insula Lebedelor.

- Moartă! – înecată.

— Înecată-înecată, ori ucisă şi azvârlită în ciorbă?

- Înecată-înecată!

Asta zic şi eu veste! După ce tocmai declarasem că indivizii în slujba doamnei Loveme nu sunt nişte ucigaşi. Mie-mi spui? De aici şi până la a-i face aceeaşi chestie tandrei Berthe Béru nu-i decât un şanţ… Un şanţ prin care s-ar putea foarte bine să curgă Sena.

— La ce te gândeşti? se neliniştește Pinaud.

– Ai pus s-o fileze pe madam Loveme?

— Yes. S-a dus să-şi întâlnească soţul. Într-un bistrou, lângă studioul cinematografic. Ce ai de gând?

— Vin acolo.

Copleşit de sentimente apăsătoare, mă întorc în sufragerie. Béru îi vine de hac unui camembert. Noutăţi? întreabă.

— Nu mare lucru. Flecăreli de-ale lui Pinaud.

- Moş Tăgârţă ăsta mereu încearcă să înece peştele, afirmă Grasul.

Şi râde cu asemenea forţă, încât geamurile zdrăngăne, iar micuţul Jimmy izbucneşte în plâns. Félicie îl ia pe broscoi în braţe, să-l liniştească. El încetează la moment să mai orăcăie.

Ce ciudat, îmi zic, micuţul ăsta, cât e el de mor cent, a şi pricinuit

moartea cuiva. Abia are câteva luni şi şi-a început mica hecatombă.

CAPITOLUL XVII

Când îmi fac apariţia pe platou, filmările la „Intrarea Holerei în Marsilia" sunt oprite întrucât operatorul-şef a căzut pradă unei crize de nervi, iar script-girl şi-a rupt o unghie în timp ce-şi ascuţea creionul. În timp ce iscodesc prin pădurea de proiectoare stinse, o mână energică se abate pe umplutura de vată a hainei mele.

— Hotărât lucru, i-ai dat de gust, scumpe cara Hule!

E Larronde. Bébert abordează o cămaşă made in U.S.A. reprezentând un asfinţit de soare într-un crâng de palmieri.

— Te deghizezi în afiş saharian? îl întreb.

— Mucles! E un cadou de la frumosul Fred.

— Drăguţ! Secretarul lui l-a convertit?

— Nu, dar a fost deosebit de bucuros din cauza unei notiţe pe care am strecurat-o în foaia mea de varză. Am „dezvăluit întregii lumi că omul nostru ar fi în stare să bea o sticlă întreagă de bourbon dintr-o singură suflare… Şi cum chestia nu-i adevărată, asta l-a măgulit.

Cunoaşte arta fondu-urilor înlănţuite Larronde:

— Îţi merge bine ancheta? mă întreabă fără menajamente.

— Eşti obsedat, nu alta, Bébert. Ia zi, am auzit de la nişte figuranţi că mrs. Loveme va sosi aici îndată.

— Corect, boy!

— Al naibii mi-ar plăcea să-i fiu prezentat. Am văzut-o într-o poză, e exact genul meu.

Încă o dată privirea lui ascuţită, intensă", îmi plonjează până la conştiinţă.

— Când mi te uiţi aşa, glumesc, am impresia că mi-ţi faci un tubaj la stomac… E posibil sau nu?

— Haidem, bine înţolitule!

Mă conduce la vizuina supervedetei. Un chiloman cumplit răzbate dintr-acolo. Albert deschide uşa, fără a-şi mai da osteneala să bată. La Loveme e un chef în toată legea. Frumosul băiat, gol până-n brâu, şase tolănit pe o piele de urs. Mai mulţi jurnalişti americani, cu

paharul în mână, ciocnesc în sănătatea lui, sub privirile melancolice ale soţiei starului.

Un pick-up high fidelity, concasează un cântec de Golden Gate Quartet.

— Hello! zice vesel Loveme:

Poate că eu sunt un sfert de jumătate de nătărău; dar nenea ăsta n-are nimic dintr-un papa căruia i-a fost kidnapat ţâncul. E destins, fericit de el şi de ceilalţi.

Mă recunoaşte, îmi arde un pumn peste gambe şi-mi zice să iau un pahar. Larronde păşeşte peste el şi mă prezintă frumoasei fete oacheşe. Aceasta are sânge mexicano cât cuprinde. Încântătoare. Pe lângă ea, Miss Univers e bună doar să se prezinte la biroul forţelor de muncă din Saint-Claude, Jura.

Îşi ridică genele lungi, şi încasez din plin privirea ochilor ei negri, care-i lucesc pe faţa mată.

— Mistress Loveme, vă prezint un confrate, zice Larronde.

Ea îmi zâmbeşte anevoie:

— Hello! mi se adresează:

La care răspund şi eu: hello! ne vrând să-i rămân dator.

— Şi dumneata eşti tot ziarist? mă întreabă răpitoarea persoană.

Ce surpriză! Vorbeşte franceza; aproape fără accent.

— Da, zic:

Şi-i exprim stupoarea de a o auzi manevrând cu atâta uşurinţă limba mea maternă. Mă informează că mama ei era canadiană şi că ea însăşi şi-a făcut toate studiile la Québec. Iată o chestie menită să faciliteze lucrurile.

Larronde rămâne niţeluş în preajma noastră; să ne spioneze. Dar, descurajat de banalitatea conversaţiei, înhaţă de pe masa de machiaj a lui Loveme un pahar gol şi-şi toarnă o porţie ţeapănă de Fouţ Roses.

— Mi-ar face mare plăcere să scriu un articol magnific numai pentru dumneavoastră, spun. Doar că aici nu ne auzim. V-ar deranja să ne plimbăm niţel pe afară?

— Nu mă deranjează; dar nu vreau să se scrie câtuşi de puţin

despre mine.

— De ce?

— Fiindcă sunt o nimeni.

— Sunteţi soţia unei celebrităţi.

— Şi crezi că asta reprezintă un scop în viaţă?! Mi se pare decepţionată la culme sărăcuţa.

Îi fac semn să mă urmeze. Larronde, firește, vine după noi, presimţind noutăţi interesante. Îl trag deoparte.

— Ascultă, Bébert, îi zic cu un zâmbet. De zece ani scrii tot felul de murdării despre contemporanii tăi şi ai reuşit să rămâi cu mutra întreagă. E prea frumos ca să mai ţină mult.

Încearcă să-şi ascundă nemulţumirea:

– De când îi frecventezi pe americani te crezi un Robinson, pe legea mea!

— Urează-ţi să nu te iau drept sparring partner. Ridicând din umeri, se întoarce la pileală. Eu mă grăbesc şi o ajung din urmă pe mrs. Loveme la capătul coridorului. Mă încearcă un soi de stinghereală. Fiindcă femeia din faţa mea e din genul celor pe care nu ştii niciodată dinspre ce bord să le ataci. Poate avea reacţii de-a dreptul imprevizibile.

— Vă place Franţa? o întreb doar ca să mai scap de salivă.

Clatină din cap:

— La drept vorbind, mai puţin decât mă aşteptam…

– Ce vă nemulţumeşte?

— Nu ţara dumitale, ci starea mea de spirit. Trec printr-o perioadă destul de neplăcută şi, fiindcă mă aflu în Franţa, am în sinea mea impresia că… înţelegi?

Nu-i deloc prost şoricelul ăsta. Lucru rar pentru o nevastă de actor.

— Da, înţeleg, doamnă Loveme:

Cred că trebuie să-i ard rana cu fierul înroşit, îmi displace să mă înverşunez împotriva unei mame nefericite care suferă martiriul… Dar numai mergând pe fundul pâraielor găseşti pepitele…

— Să vorbim despre afaceri, zic. Aş fi fericit să vă scriu un articol mişto, cum încă n-a visat nimeni.

— Într-adevăr?

— Viaţa de familie a unei mari vedete… Dumneavoastră şi fiul dumneavoastră, doamnă Loveme…! Cu o grămadă de poze. Ce părere aveţi?

Când îi vezi pielea oacheşă îţi spui că n-ar fi posibil să pălească. Şi totuşi o face. Scumpa, încântătoarea persoană devine de culoarea cenuşii, răcite. Timp de o clipă închide ochii, ca pentru a stoarce un pic de curaj din întunericul făpturii sale. (Drăguţ, nu? Ajung academic. Ce mama dracului o freacă. Cei zece în loc să-mi trântească premiul Gon-court? Stau şi-şi zdrenţuiesc creierii, îşi tocesc bicicletele ca să dibuie cărţulia cea mai cea a sezonului, când au la capătul receptorului un băiat plin de talent, ticsit de idei cu schimbător de viteze, dotat cu un stil percutant şi ale cărui imagini fac muscă, de vreme ce el însuşi e sticlete! în fine, va veni, fatalmente, ziua când geniul îmi va fi consacrat; de unde nu, dreptatea o să moară pe lumea asta.) I Am impresia că mrs. Loveme e cât pe-aci să plece cu sorcova. Numai că femeia asta e ca La Bruyère: are caracter. Când îţi redeschide frumoasele felinare aprinse, e de un calm suveran.

— O idee foarte bună, într-adevăr! zice. Doar că am să lipsesc câteva zile. Vreţi să stabilim o întâlnire pe săptămâna viitoare?

— Vai, am promis gazetei mele un articol senzaţional pentru mâine…

— Cu neputinţă, plec imediat; Scurtă pauză. Între reprize. îmi continui machiavelismul:

— Cu atât mai rău, doamnă Loveme! O să scriu despre Fred Loveme şi fiul lui…

Dacă aş fi în papuci, mi-aş administra şuturi pe din dos. De data asta, femeia e nevoită să se rezeme de perete, i

— Nu. Lăsaţi-mi micuţul în pace, spune cu glas surd.

Mă reunesc de urgenţă pentru o conferinţă la vârf şi-mi prezint raţionamentul următor, tradus în dialect dauphinois şi în argou din la Villette: „San-Antonio, drăguţule, eşti celebru pentru ascuţitul tău simţ al psihologiei. Dacă vrei să fii demn de reputaţia ta, confeseaz-o pe fata asta mai repede decât reuşeşte Béru să profereze o stupizenie. – Terminând de gândit astfel, trec la vot. Ordinea mea de zi e adoptată cu

majoritate absolută.

– Ştiţi, doamnă Loveme, aici în Franţa există un proverb care trebuie, cu siguranţă, să aibă un echivalent şi în State şi care pretinde că tăcerea e de aur. Eu însă pretind că asta e o mare minciună. Dacă pe planeta noastră ar domni tăcerea, am fi scăpat de Aznavour, de acord, dar l-am fi pierdut pe Mozart şi ar fi fost tare păcat…

În clipa asta îmi pun în practică teoria 314, alineatul B a perfectului pescar cu undiţa. Adică înec peştele. Tulbur gândirea doamnei cum se tulbură cea mai limpede mastica turnând în ea câteva picături de apă chioară.

— Credeam că în Statele Unite kidnappingul e pedepsit cu moartea, îi şoptesc stând cu ochii pe ea.

S-ar zice că a luat un fier de călcat prin partea opusă mânerului.

– Ce vrei să spui?

O ştiţi bine. O oarecare mrs. Unthell l-a kidnappat pe micuţul dumneavoastră Jimmy. Apoi ea însăşi a dispărut iar nu de mult a fost găsită înecată.

Se agăţă de braţul meu:

Moartă? Mrs. Unthell moartă, zici?

— Îi ţin cadavrul la dispoziţia dumneavoastră!; Vreţi să mă faceţi să cred că nu ştiaţi?

Nu mai e cazul să încuviinţeze. Stupoarea ei e elocventă. Ezit un moment. Locul nu-i potrivit pentru o explicaţie de mare montare. Cu atât mai mult cu cât tânăra e la capătul puterilor şi riscă în orice clipă să facă o criză de nervi. Aş avea un aer tare deştept dacă i s-a întâmplat una ca asta 1

— Veniţi cu mine, îi spun.

— Unde? găseşte ea puterea să suspine.

— La mine acasă. Nu vă fie teamă…

*

Coaforul s-a dus, in extremis, să-şi deschidă prăvălia, ca să aibă motiv s-o închidă… Şi pe urmă un coafor nu-şi poate încheia ziua fără să citească "L'Equipe", chiar şi atunci când metresa i-a fost retrasă din circulaţie, ca o vulgară bancnotă de o sută de firfirici. Béru doarme din nou… Mama îi face toaleta lui Jimmy. Iată rolurile jucate de diferiţii

protagonişti ai acestei povestiri atunci când eu ajung la Saint-Cloud susţinând o doamnă Loveme răvăşită de disperare.

Dinspre baie răsună vocea mamei. Félicie cântă „Vaporaşele" iar piciul Jimmy gângureşte de plăcere, încă nu înţelege franceza, nu-i înţelege absolut deloc pe oameni – de altfel, din fericire pentru el – dar simte că alături de Félicie totul e bine.

— Intraţi! îmi îndemn însoţitoarea.

Ea păşeşte peste prag, îşi reperează mormolocul, scoate un ţipăt sfâşietor şi se năpusteşte are el. Inutil să vă descriu scena, v-aţi pune pe bâzâit, şi timpul e şi-aşa destul de umed.

Las să se deruleze tabloul final din "Calvarul unei mame". Apoi o aduc pe doamna Loveme la realitate. Pentru asta, joc franco şi-i povestesc în amănunt întreaga afacere.

– Acum e rândul dumneavoastră, zic.

E ca un bon de comandă, ajunge să completezi spaţiile goale. Doamna e atât de joyce, încât îmi răspunde la întrebări fără a-şi mai lua vreo precauţie, strângându-şi fiul iubit la pieptul pe care ţi-ar plăcea să i-l dezmierzi.

V-aş putea relata de-a fir a păr conversaţia noastră, dar sunteţi atât de tari de cap, încât v-ar veni greu să mă urmăriţi, aşa că e mai bine să fac un rezumat pe măsura creierului vostru fără fosfor.

Degajaţi-vă deci pista suporturilor de ochelari şi ascultaţi-mă, oameni buni. Urmează the story of two poor women, made in U.S.A.

Bruneta, picanta, apetisanta, exaltanta; seducătoarea, fermecătoarea mrs. Loveme a repurtat numai în aparenţă o victorie căsătorindu-se cu the big actor pe care-l ştiţi. Ea e o tandră, o sentimentală, iar Loveme doar un mic animal, lipsit de răutate, dar care îşi petrece viaţa golind sticle de Patru Roze şi capsând fetele venite să-i ceară autografe pe bilete de autobuz. Ceea ce a făcut din el un compostor îndrăcit… Soţia lui a suferit mult din pricina asta, până în ziua când a întâlnit un tip cu pieptănătură romantică şi care i-a cântat romanţele mult aşteptate.

Bărbătuşul de care vă vorbesc n-a fost altul decât Unthell. Iar acest micuţ nesărat, cât era el de romanesc, luase de nevastă o cucoană care i-ar fi putut fi cu uşurinţă mamă, şi chiar bunică de şi-ar fi

cotrobăit niţel prin certificatul de naştere. Trebuie să-i fi vorbit doamnei Loveme de viaţa lui ratată, ca să se mai uşureze povestind. Şi de aici – amor, delicii, dar fără marş nupţial, fiindcă amândoi erau căsătoriţi cu câte un munte de talanţi. În chip imprudent, amanţii şi-au trimis unul altuia scrisori, atât de înflăcărate, încât incendiul a atras atenţia maicii Unthell. Care, întâmplător, a luat cunoştinţă de o misivă elocventă.

Mare dramă. Maica ţinea la soţul ei luat de la grădiniţă. Şi nu-i venea la mână să se lase dusă cu preşul de o frumuseţe faimoasă. Atunci a plecat în Franţa, să lămurească lucrurile cu mrs. Loveme. Întrevedere furtunoasă… Pentru că pe un teren neutru îţi pui mai lesne poalele în cap.

I-ai cerut soţiei lui Fred să o rupă cu tânărul ei bărbat. Mrs. Loveme a expediat-o la plimbare. Grasa maică Unthell, cuprinsă de draci, a recurs la artileria grea. Rapt al lui Jimmy. Îndată ce l-a umflat pe brotac, i-a telefonat tinerei rivale ca s-o avertizeze că bebeluşul îi va fi înapoiat numai când va exista certitudinea rupturii cu bărbăţelul ei scump.

Poate părea pueril, dar să ştiţi că nu toţi americanii au inteligenţa lui Jean Cocteau. Trebuie să încercăm să ne punem în locul lor doar cu o clipă înainte de a căpăta guturai la creier din pricina curentului de prin casă…

Pentru început, bătrâna i-a pretins celeilalte o scrisoare prin care aceasta din urmă ar fi recunoscut că junele Unthell este adevăratul tată al lui Jimmy.

Vă prindeţi la situaţie? Dacă s-ar întoarce printre noi, Corneille ar turna la iuţeală toată istoria asta în alexandrini!

Mrs. Loveme s-a destăinuit simpaticei Estella. Şi micuţa mea elveţiancă i-a dat curaj. În loc să cedeze, mrs. Loveme a luptat. Mai întâi, cele două femei au găsit un înlocuitor pentru Jimmy. Pe urmă s-au dus să-l caute pe un văr al doamnei Loveme care lucrează la Shape în calitate de civil. Tipul, pentru care familia e mai presus de orice, a binevoit să se bage la apă de dragul verişoarei. A angajat doi zăpăciţi care s-o răpească pe maica Unthell. Şi să scoată de la ea unde l-a ascuns pe Jimmy. Atunci a avut loc eroarea fatală: tipii s-au înşelat şi au

kidnappat-o pe balena lui Béru… Vărul şi-a dat seama de greşeală şi a eliberat-o pe Grăsană. Apoi cursa după veritabila madam Unthell a continuat. A se vedea Orly. Bătrâna l-a urmat pe tipul care a solicitat-o sub un fals pretext, dându-se drept un trimis din partea ambasadei S.U.A. Dar când a înţeles că e vorba de o răpire, baborniţa a spălat puţina la un stop, în plin Paris, iar nătăfleţii însărcinaţi să se ocupe de persoana ei n-au mai putut-o recupera.

Iată versiunea interlocutoarei mele; Interlocutoare stupefiată de moartea doamnei Unthell şi nepricepând ce s-a putut întâmpla.

— N-aţi avut noutăţi de la ea în tot acest timp? o întreb.

— Ba da. Am primit o scrisoare azi-dimineaţă. îmi cerea cincizeci de mii de dolari în schimbul copilului. Mă dusesem la studio ca să obţin banii de la soţul meu.

E rândul lui mandea să rămână cu gura căscată. Mi se taie respiraţia, cum zicea ftizicul.

Ia să vedem dacă pot să recapitulez bine: acum trei zile, maica Unthell se lasă răpită la Orly. îl urmează cu toată încrederea pe omul trimis de vărul de la Shape. Apoi se prinde că e victimă a unei şmecherii împuţite şi, profitând de un stop, îşi ia valea. Dar în loc să se întoarcă la aeroport sau la hotel, bătrâna se ascunde. Scrie o misivă prin care cere o răscumpărare în biştari, după ce pusese la cale kidnappingul din raţiuni morale. Apoi se îneacă…!

Rahat! cum ar zice Ubu. Nu mai ştiu pentru ce firmă călătoresc.

— Şi femeia cealaltă? Prima, cea pe care oamenii dumneavoastră au răpit-o din greşeală?

— A venit iar la noi, fiindcă recunoscuse casa. I-a spus Estellei că face parte din poliţie.

- Prin alianţă, e adevărat! declar.

— Ce se întâmplă aici? întreabă Umflătură; scobindu-se în dinţi cu o andrea de-a Féliciei…

– Lasă-ne, te rog! îl reped.

El scoate dintr-un dinte găunos tot felul de chestii improbabile… rei Estella ce-a făcut?

— L-a anunţat pe Steve, vărul meu. Amândoi au dus-o pe doamnă într-un loc liniştit până ce. aveam să-l regăsesc pe Jimmy.

— Unde anume?

— Nu ştiu. Mi se pare că la Saint-Germain-enr Laye:

Mă ridic, cu umblătoarele pline de furnici.

— Bine. Telefonaţi-i de aici vărului dumneavoastră şi spuneţi-i că, întrucât copilul a fost regăsit, să-şi pună prizoniera la dispoziţia noastră. îl veţi însoţi pe domnul până la locul unde e sechestrată, în vremea asta, mama va continua să se ocupe de micuţ. Fiţi liniştită, aici e în deplină siguranţă.

Hai, la muncă! Treburile încă nu s-au sfârşit.

După ce mrs. Loveme vorbeşte cu vărul domniei sale, o iau din nou la întrebări, pentru un supliment de informaţii.

— E în regulă?

— Da… Aş vrea să ştiu, domnule, dacă toate acestea vor avea urmări supărătoare…!

— Hm, depinde. Cererea aceea de răscumpărare este cumva la dumneavoastră? i îşi deschide poşeta. Scoate pudriera; în interiorul cutiei de baga, sub puf, se află o foaie de hârtie. Scrisă în engleză, cu litere de tipar.

— Traduceţi.

Ea citeşte:

— Dacă vrei să capeţi înapoi ceea ce ştii, depune cincizeci de mii de dolari, în scopuri de binei facere, pentru a-ţi răscumpăra păcatele. Anunţ o congregaţie religioasă cu privire la darul dumitale. Aceasta va trimite pe cineva, la sfârşind după-amiezii, să ridice banii. Când voi fi informată că totul e îndeplinit, îţi voi telefona să-ţi spun unde e J.

— Mrs: M.

— Am făcut o traducere cam prea literală, se scuză însoţitoarea mea.

Şed şi cuget, Grasul îşi pierde răbdarea. De când a aflat că balena îi e vie şi nevătămată şi va fi înapoiată apelor lui teritoriale, parcă stă pe ace.

— Mergem o dată sau ce facem? mormăie. Mi s-a acrit s-o tot las pe biata, micuţa Berthe să aştepte. Toate manierele astea americăneşti mi se…

— Doamnă Loveme, îl întrerup, după ce acest individ îşi va

primi balabusta, întoarceţi-vă la hotel; vă voi aştepta acolo. Când toate se vor fi terminat, vă veţi putea recupera copilul.

Grasul şi mămica lui Jimmy s-au cărăbănit. Iar eu mă întorc spre Félicie a mea.

— Ce crezi despre povestea asta, mamă?

Draga de ea face nişte ochi precum gratiile de celulă.

— Sunt fericită să aflu că nu i s-a întâmplat nimic rău doamnei Bérurier. Şi la fel de fericită că această biată femeie şi-a regăsit micuţul…

Droaie de pupicuri pe mutra piciului…

— Şi despre mrs. Unthell ce zici?

- Cinstită să fiu, cred că era nebună.

— Mi se pare şi mie. Purtarea ei a fost extravagantă, vrei să-ţi spun ceva? Când a văzut că e luată pe sus, şi-o fi închipuit că are de-a face cu sticleţii. Ca să evite scandalul, s-a aruncat în apă dar înainte a vrut să-i dea o penitenţă doamnei Loveme. Cei cincizeci de mii de dolari echivalează cu trei Pater şi trei Avez

— Da; murmură mama; cu siguranţă că aşa a fost. Iată ce înseamnă să te măriţi cu un bărbat prea tânăr.

Ajunşi aici, Jimmy cere să facă pipi, dar se exprimă în engleza din Los Angeles, astfel că Félicie nu reuşeşte să traducă decât atunci când frumosul ei parchet a fost stropit.

CAPITOLUL XVIII

— Totul s-a terminat cu bine?

— Da. Prietenul dumitale a spus că se va duce acasă împreună cu soţia şi că îl vei putea suna acolo.

Scena se petrece la hotelul doamnei Loveme. E ora şase şi ea tocmai s-a întors.

— Să urcăm în apartamentul dumneavoastră, zic.

Merge să ia cheia şi mă ajunge din urmă la lift. Locuieşte la ultimul etaj. De la ferestrele sale se vede aproape întreg Parisul, scăldat în lumină. Apartamentul e alcătuit dintr-o anticameră, o cameră şi un salon prevăzut cu un şemineu Ludovic Fleoşc!

— Bei ceva? mă întreabă ea.

— Cu plăcere. îmi permiteţi să dau telefon? Sun la alde Béru. îmi răspunde Grăsana. Abia mi-a recunoscut glasul, că o şi apucă toţi dracii; mugeşte cum că povestea n-o să se termine aici; tună că suntem nişte poponari de caralii; vociferează că pleacă îndată la redacţiile marilor jurnale; şi asta în timp ce-i serveşte scatoalce lui Bibendum, care tot încearcă s-o potolească.

— O.K., Berthe! fac eu. Du-te şi dă-te mare vedetă pe lângă domnii mâncători de castane. Dar îţi jur pe biftecul meu că tot dumneata ai să cazi de găgăuţă.

— Ce? Ce tot spui acolo?

— Spun că ţi-a înflorit povestea, de nu se mai poate. Niciodată răpitorii dumitale nu te-au cloroformizat şi nici nu ţi-au acoperit felinarele. Ştii de ce? Pur şi simplu fiindcă te-au luat drept cineva care comisese o răpire în casa unde te duceau! Aşa că nu-ţi mai da osteneala să-l joci pe Fantômas, la preţ redus, ca să-i aduci în erecţie pe coaforii din cartier… La dracu', cred-şi eu că ai recunoscut coteţul ăla, de vreme ce l-ai văzut din capul locului şi cu de-amănuntul. Aşa că ocupă-te" de cratiţe şi spală obielele Grasului, o să-ţi prindă mai bine decât s-o taci pe interesanta, crede-mă!

Închid înainte ca ea să-şi recapete răsuflarea.

Doamna Loveme mă aşteaptă cu câte un pahar în fiecare mână. Fericirea o transfigurează.

— Dumneata cel puţin eşti un bărbat adevărat! zice; îndată îi arunc privirea mea cu amorsa întărită. Pardon, ce ziceaţi?… Vorbeaţi cu mine, ducesă?

Înşfac unul dintre pahare. Pe cel din laba stângă, dinspre inimă.

— Beau pentru fericirea dumneavoastră; mrs. Loveme.

— Pentru a dumitale, mi-o întoarce ea;

Părerea mea e că ar putea fi vorba de una şi aceeaşi, cel puţin pentru moment. Dar nu-i împărtăşesc punctul meu de vedere; doamna s-ar putea formaliza. De altfel, trebuie să-mi fac meseria de presar. Şi meseria asta mă sileşte să verific anumite lucruri. Cel dintâi e că juna nu mi-a luat deloc piuitul cu aşa-zisa scrisoare de la mrs. Unthell.

Nu credeţi că o fi ajutat-o pe baborniţă să cadă în apă şi a aranjat şmecheria cu biletul ca să-şi facă o acoperire? Mie mi se pare

improbabil, dar improbabilul se întâmplă cel mai des.

— Parcă sunt într-un vis! face ea; în plus, drink-ul îi pune culori în obraji. Culori ale speranţei, cum zice Vatfere Aimé[8], marele (un metru nouăzeci) poet al secolului.

Sună departe vorbitorul. Însoţitoarea mea ridică receptorul.

— Alo?

Ascultă, se încruntă. Apoi, punând mâna pe microfon, mi se adresează:

— Se pare că jos se află o călugăriţă care mă caută. Să fie pentru faimoasa răscumpărare?

— Fără îndoială, răspund. Ziceţi-i să urce: Dă instrucţiunile necesare, închide şi rămâne neclintită, tulburată.

— Supărător lucru; suspină. Călugăriţele astea s-au bucurat degeaba. Simt nevoia să le dau totuşi ceva bani, nu crezi?

— După inima dumneavoastră buni?

Îşi inventariază poşeta, scoate cincizeci de mii de franci şi-i vâră într-un plic. În clipa asta se aude soneria de la uşă.

— Uite că a venit! şoptesc. Am să mă ascund în baie.

Mrs. Loveme se duce să deschidă. Intră o călugăriţă. O zăresc printr-un şir de uşi întredeschise. E foarte bătrână venerabila persoană. Înaintează şi începe să pălăvrăgească pe englezeşte. Sunt bilingve măicuţele anul ăsta!

Ţi-a venit rândul. San-Antonio!

Apar. În toată gloria mea.

— Hello, stareţă miss Tinguett. Umblaţi acum cu văl negru? Cărui ordin secular îi aparţineţi?

Tresărire din partea călugăriţei. Care scotoceşte în buzunarul adânc, de colectare a pomenilor, şi dă la iveală o petardă.

— A şi sosit ora mătăniilor? zic.

- Money! răspunde scurt secretara fostei maici Unthell.

Tremurând, mrs. Loveme îi întinde plicul. Bătrânica îl rupe cu dinţii şi priveşte înăuntru. Strâmbătură, îi spune răspicat însoţitoarei

---

[8] Va te faire aimer – du-te şi te iubeşte (n.tr.).

mele că nu e momentul potrivit pentru glume. Are nevoie, într-adevăr, de cincizeci de hârtii, dar le vrea tipărite cu verde.

În timpul cuvântării ei, mandea ridică planul în perii. Între stareţa de paie şi mine e o vază de flori. Cât ai clipi, măicuţa recepţionează în plină moacă toată cantitatea de cristal de stâncă. Am lucrat rapid. Musafira pică out. N-a avut timp nici măcar să tragă.

Aşteptând venirea arcaşilor care o vor conduce pe călugăriţă la chilie, o intervievez pe respectiva. Suflet milostiv, mrs. Loveme îi oblojeşte cu o cârpă cochilia. Confesiunea împricinatei e scurtă. Şi ea o face cu atât mai uşor, cu cât poartă un veşmânt potrivit penitenţei.

După ce a scăpat de răpitori, maica Unthell a rătăcit prin Paris, foarte descumpănită. Apoi a încercat să telefoneze la hotel, sperând că secretara ei se întorsese acolo. Într-adevăr, miss Tinguett tocmai redebarcase. Şi s-a prins ce profit putea scoate din afacere. Deoarece cunoştea toată povestea cu Jimmy.

Boarfa bătrână şi-a sfătuit patroana să nu se arate în public. A convins-o că poliţia se află pe urmele ei. I-a dat întâlnire pe malul Senei, ca să nu fie, chipurile, reperate. Aiurea! Un brânci şi – la revedere, madam Bertrand! S-a zis cu mrs. Unthell. Grăsana s-a scufundat ca o nicovală. Nu-i mai rămânea micuţei perfide decât să-l vândă pe Jimmy. Ideea de a i se vărsa răscumpărarea sub forma unui dar către o congregaţie religioasă era genială, fiindcă te ducea cu gândul că patroana scrisese asta înainte de a se sinucide.

Bine jucat, nu?

Ilustrisimul Pinaud o îmbarcă pe sfânta femeie. ajutat de Boisrond, un nou angajat.

Şi iată-mă din nou singur cu mrs. Loveme.1

— Dacă n-ai fi fost dumneata… suspină dânsa.

— De acord, îi răspund. Numai că, iată, eram…

Şi cum eroii au dreptul la o recompensă, păşesc spre ea, cu buzele într-o atitudine potrivită. Nu zice da. Nu zice nici nu:

Lasă lucrurile să meargă de la sine.

Şi pariez cu voi pe o zi de fericire contra unei fericiri zilnice că mrs. Loveme începe să găsească Franţa frumoasă.

Strângând-o în braţe, îmi fredonez Marseillaise:

Ajută!

CONCLUZIE

A doua zi, în zori, Félicie vine să mă scoată din scutece:

— Antoine, telefonul i

— Ce mai e? gem.

— Domnul Bérurier.1 – Iarăşi?

Mă scol bodogănind şi mă duc la aparat. Grasul se scaldă în lacrimi.

— San-A., Berthe a plecat din nou! Dar de data asta cred că-i cu frizerul, văd că dugheana lui e în –, chisă.

SFÂRŞIT